ΑΥΤΟ/

Δίμηνη έκδοση για τη σύνδεση των αυτονομιών
Τεύχος 19
Απρίλιος 2008
Τιμή: 2 ευρώ

Γεράστε αν **τολμάτε**

editorial

Η ιταλική αυτονομία υπήρξε εξαιρετικά πλούσια σε ιδέες, απόψεις, μορφές οργάνωσης και δράσης κατά την δεκαετία του '70. Αναδύθηκε μέσα από τους αγώνες των βιομηχανικών εργατών και των φοιτητών από την προηγούμενη δεκαετία, του '60, ως ένα μαζικό κίνημα που αγκάλιαζε πλέον όλα τα υποκείμενα του προλεταριάτου, τους νέους, τους άνεργους, τους φοιτητές, τις γυναίκες. Προφανώς δεν είναι ο χώρος εδώ, στις λίγες αυτές αράδες, για να εκτεθεί ο πλούτος ενός από τα πιο επαναστατικά κινήματα που εμφανίστηκαν στην καπιταλιστική Δύση. Θα σταθούμε μόνο σε δύο σημεία, σε δύο πολιτικές ιδέες που γεννήθηκαν μέσα στην ιστορική διαδρομή της ιταλικής αυτονομίας, και τις έχουμε ακουστά λίγο ως πολύ ακόμη και σήμερα: το σαμποτάζ και την αυτοαξιοποίηση. Είναι καλό να ψάχνουμε και να θυμόμαστε την ιστορική προέλευση των ιδεών που γεννιούνται μέσα από κινήματα. Ίσως επειδή όταν καταφέρνουμε να εντοπίζουμε την ουσία τους μέσα στην ιστορικότητά τους, τότε μπορούν να σταθούν χρήσιμες στο συλλογικό μας παρόν.

Ας δούμε τι λέει κάποιος[1] σχετικά με τους αγώνες στα εργοστάσια του βιομηχανικού ιταλικού βορρά στα τέλη της δεκαετίας του '60: «*Η άρνηση της εργασίας εκφράστηκε με πολλούς τρόπους από τους εργάτες: με τους αγώνες για τη μείωση του εβδομαδιαίου χρόνου εργασίας στις 40 ώρες, με τη διεκδίκηση των διαλειμμάτων και του ελέγχου επί των χρόνων παραγωγής, με την εγκατάσταση της αντιεξουσίας μέσα στα εργοστάσια, με την απόρριψη της ιδεολογίας του κεφαλαίου και την κριτική στις μεθόδους εκμετάλλευσης της εργασίας. Αλλά μια ακόμη πιο πιεστική ανάγκη γεννήθηκε μέσα από τον αγώνα: αυτή του μετασχηματισμού αυτών των αρνήσεων, αυτών των αντιστάσεων σε πρόγραμμα για την απελευθέρωση των δυνάμεων και της δημιουργικότητας του προλεταριάτου, σε πρόγραμμα αυτοοργάνωσης της διαδικασίας παραγωγής και ολόκληρου του κοινωνικού κύκλου παραγωγής και κατανάλωσης. Σε αυτά στηρίζονταν οι δυνατότητες απελευθέρωσης των καταπιεσμένων εργατών*». Αν καταλαβαίνουμε σωστά, αυτό που περιγράφεται είναι μια διαρκής εμπόλεμη διαδικασία μέσα στα εργοστάσια, ένας διαρκής αγώνας ενάντια στην προσταγή του κεφαλαίου και στις μεθόδους εκμετάλλευσης. Και ταυτόχρονα, μια σειρά από βήματα που σχετίζονται με την ελεύθερη αναπαραγωγή και αυτοοργάνωση της προλεταριακής κοινότητας όχι μόνο μέσα στα εργοστάσια αλλά και έξω από αυτά. Σαμποτάζ και πρόγραμμα αυτοοργάνωσης: να μια ενδιαφέρουσα σύνθεση που προκύπτει μέσα από την εμπειρία των αγώνων στα εργοστάσια. Μια μικρή παρένθεση εδώ: φυσικά και μιλάμε μέσα σε ένα ιστορικό πλαίσιο αγώνων μαζικών και μαχητικών, φυσικά και μιλάμε μέσα στο εκρηκτικό κλίμα του '68, φυσικά και μιλάμε για το μαζικό κύμα απειθαρχίας που ξέσπασε -όχι μόνο στην Ιταλία- ενάντια στις φορτικές αλυσίδες παραγωγής. Αλλά η ιστορία των επινοήσεων του μαχόμενου προλεταριάτου στην Ιταλία δεν τελείωσε εκεί. Το νόημα του σαμποτάζ και της αυτοαξιοποίησης εμπλουτίστηκε ακόμη περισσότερο στη συνέχεια, όταν τα κατοπινά χρόνια ήρθαν στο προσκήνιο με αγώνες και άλλα υποκείμενα της εργατικής τάξης, που όχι μόνο αποκάλυψαν ότι η εκμετάλλευση της εργασίας συμβαίνει και έξω από τα εργοστάσια, που όχι μόνο απέδειξαν ότι η κοινωνία είναι ένα απέραντο εργοστάσιο αλλά βρήκαν τρόπους και ανέπτυξαν οργανωμένες μορφές άρνησης στη συνθήκη του κοινωνικού εργοστασίου. Μιλάμε για τους αγώνες που από το '68 κι έπειτα και έθεσαν σε κρίση όλες τις αρθρώσεις του κεφαλαίου μέσα στην κοινωνία: στις σχέσεις μέσα στην οικογένεια, στις σεξουαλικές σχέσεις, στην εκπαίδευση, στους θεσμούς και τις υπηρεσίες πρόνοιας, στη διασκέδαση και σε πολλές πτυχές αυτού που λέμε καθημερινότητα.

Στην Ιταλία της δεκαετίας του '70 το σαμποτάζ και η αυτοαξιοποίηση υλοποιήθηκαν μέσα από νέες μορφές οργάνωσης, συνδεδεμένες με την Αυτονομία, που σχετίστηκαν με πολλές πλευρές της συλλογικής ζωής. Οι γυναίκες αρνήθηκαν την κρυφή εργασία του νοικοκυριού και διεκδίκησαν μισθό, οργανώθηκαν σε επιτροπές και στέκια μέσα στις πόλεις. Οι νέοι προλετάριοι αρνήθηκαν τις αξίες της οικογένειας και της ιδιώτευσης –που ήταν τόσο παραγωγικές μέσα στον φορτικό κόσμο του κεφαλαίου- και στράφηκαν στις καταλήψεις στις γειτονιές των μεγάλων πόλεων, πειραματιζόμενοι με νέες μορφές συλλογικής ζωής. Μεταξύ 1969 και 1975 μέσα από τις είκοσι χιλιάδες καταλήψεις που συναντούσε κανείς στην Ιταλία αναδύθηκε και μια άλλη μορφή δράσης: η αυτομείωση του ενοικίου. Και από το φθινόπωρο του 1976 έχουμε την ευρύτερη έκρηξη των κινημάτων αυτομείωσης. Δεκάδες χιλιάδες νέων κατέφταναν από τα προάστια του Μιλάνου, της Ρώμης και της Μπολόνια, και πολιορκούσαν τα κέντρα των πόλεων, απαλλοτρίωναν εμπορεύματα από πολυτελή καταστήματα, μείωναν τις τιμές στα θέατρα, στους κινηματογράφους και τα εστιατόρια, στο ηλεκτρικό ρεύμα, στα εισιτήρια των λεωφορείων. Εκατοντάδες μικροί πειρατικοί σταθμοί φτιάχτηκαν από νέους εργάτες και φοιτητές, διαμορφώνοντας προλεταριακά δίκτυα επικοινωνίας μέσα από τα οποία κυκλοφορούσε ένα πραγματικά επαναστατικό ρεύμα ιδεών, λέξεων και μουσικής, ένα ρεύμα πειραματισμών και δημιουργικότητας. Και μετά, οι καταλήψεις των πανεπιστημίων το 1977: καταλήψεις που τα περιεχόμενά τους δεν αφορούσαν μόνο τον ρόλο του πανεπιστημίου και το είδος της γνώσης που παράγεται εκεί μέσα. Αυτά είχαν λήξει από το '68: το πανεπιστήμιο είναι μια νεκρή, γραφειοκρατική δομή, που πλέον παράγει στρατιές ειδικευμένων ανέργων. Οι καταλήψεις των πανεπιστημίων έγιναν οι κεντρικοί πόλοι συσπείρωσης των κινημάτων των γυναικών, των άνεργων και των εργατών. «Όλοι να δουλεύουμε λιγότερο» έγινε το κεντρικό σλόγκαν του κύματος των καταλήψεων.

Θα μπορούσαμε να πούμε, κάνοντας μια μεγάλη αφαίρεση είναι η αλήθεια, πως όλα τα παραπάνω υπήρξαν σαμποτάζ και αυτοαξιοποίηση ταυτόχρονα. Η λούφα, η κοπάνα, οι καταλήψεις, η αυτομείωση στις τιμές των υπηρεσιών αποτελούν παραδείγματα του πώς οι εργάτες, έχοντας συνείδηση ότι είναι εκμεταλλευόμενοι, προχωρούν στην απαλλοτρίωση υλικών και σχέσεων προς όφελος της προλεταριακής κοινότητας και ταυτόχρονα θέτουν σε τροχιά απελευθέρωσης την προλεταριακή δημιουργικότητα. Αποτελούν παραδείγματα του πώς το μαχόμενο προλεταριάτο επανιδιοποιείται τον πλούτο μέσα από τον αγώνα του ενάντια στους καπιταλιστικούς μηχανισμούς εκμετάλλευσης της εργασίας. Η άρνηση λοιπόν παρέα με τη συλλογική δημιουργία. Η διαρκής εχθρότητα με τον κόσμο του κεφαλαίου παρέα με την απόλαυση. *Η αρνητική δύναμη του θετικού και το αντίστροφο. Η σύνθεση μίσους και αγάπης σε ένα ενιαίο περιεχόμενο της επαναστατικής διαδικασίας.* Αξίζει να κρατήσουμε την αισιόδοξη αυτή οπτική της ιταλικής αυτονομίας: ότι οι προλετάριοι όχι μόνο μπορούν να καταστρέψουν τις καπιταλιστικές προσταγές αλλά μπορούν και να συνθέσουν τον δικό τους κόσμο ενάντια σε αυτές.

Θα κλείσουμε με μια τελευταία επισήμανση. Ήταν φανεροί από τότε οι κίνδυνοι να εννοηθούν οι αρνήσεις στον καπιταλιστικό κόσμο έξω ή αδιάφορα από τον ταξικό πόλεμο. Ένας από αυτούς πήρε σάρκα και οστά τα επόμενα χρόνια της παρακμής των αγώνων της δεκαετίας του '70. Μιλάμε για τον εναλλακτισμό, δηλαδή την φενάκη ότι μπορείς να αντιστέκεσαι δίπλα και παράλληλα στην καπιταλιστική κοινωνία, έξω από τον κόσμο των ταξικών αντιθέσεων, έξω από τον ανταγωνισμό, σε ένα σύμπαν εσωστρεφές και ησυχαστικό. Το παρακάτω απόσπασμα γι΄αυτόν τον κίνδυνο μιλάει, που με μια έννοια θα λέγαμε ότι αφορά τον εθελοντισμό που απογυμνώνει την εργασία από τα περιεχόμενα της άρνησης και του ταξικού ανταγωνισμού και την πλασάρει ως μια θετική διαταξική δημιουργία μέσα στον καπιταλιστικό κόσμο:

Η εκμετάλλευση της εργασίας στηρίζει ολόκληρη την κοινωνία του κεφαλαίου: η άρνηση της εργασίας δεν αρνείται μία σχέση της κοινωνίας του κεφαλαίου, μία όψη της παραγωγής ή της διαδικασίας αναπαραγωγής του κεφαλαίου, αλλά -στη ριζικότητά της- αρνείται ολόκληρη την κοινωνία του κεφαλαίου… Η ησυχαστική ιδεολογία είναι η αντιστροφή των συλλογικών όρων της εμπειρίας της άρνησης της εργασίας, στην απομόνωση από τη μεγάλη συλλογική ιστορία μέσα στο μυστικό της προσωπικής συνείδησης ή στην κοινοτική διαπροσωπική επικοινωνία. Πολύ καλά, όλα αυτά δεν ισχύουν: η άρνηση της εργασίας είναι ταυτόχρονα αποδιάρθρωση του κεφαλαίου και αυτοαξιοποίηση της τάξης. Η άρνηση της εργασίας δεν είναι επινόηση που προσποιείται ότι η κυριαρχία του κεφαλαίου δεν υπάρχει. Η απελευθέρωση δεν μπορεί να εννοηθεί χωρίς μια διαδικασία που να μεταμορφώνει την θετικότητα της δημιουργίας ενός καινούργιου συλλογικού τρόπου να παράγεις, στην αρνητικότητα της καταστροφής του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Ο στόχος, ο σκοπός της διαδικασίας αυτοαξιοποίησης είναι η συνολική απελευθέρωση της ζωντανής εργασίας στην παραγωγή και την αναπαραγωγή, είναι η ολοκληρωτική χρήση του πλούτου υπέρ της συλλογικής ελευθερίας.[2]

[1] *Ο Franco Berardi (Bifo).*
[2] *Ο Νέγκρι το 1977.*

ΑΥΤΟ/ Τεύχος 19,
Τετάρτη 16 Απριλίου 2008.
Επόμενο τεύχος μέσα Ιούνη.

...

Το ΑΥΤΟ/ μπορείτε να το βρείτε στα στέκια Περιστερίου, Νομικής, στο στέκι Ανατόπια στην Πάτρα, στα Γιάννενα (στο τραπεζάκι στη λέσχη του πανεπιστημίου), σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας, καθώς και στην κατάληψη της Λέσχης Κατασκόπων (Φυλής και Φερών). Στη Θεσ/νίκη την ευθύνη για τη διακίνηση του περιοδικού έχει το δίκτυο passaggio autonomo.
για επικοινωνία: autozine@gmail.com
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
*με την ένδειξη **"για το ΑΥΤΟ/"***

Το ΑΥΤΟ/ υποστηρίζει τη Λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα και τους σκοπούς της.
Το περιοδικό μπορείτε να το βρείτε και στο info/βιβλιοπωλείο της κατάληψης της Λέσχης που βρίσκεται στην οδό Φυλής και Φερών 30 (πλ. Βικτωρίας) και είναι ανοικτό κάθε Πέμπτη 15:00 με 19:00 και κάθε Σάββατο 12:00 με 16:00.

Αργεί αλλά πληρώνει

Εθνικές εκλογές, Μάρτιος 2004:
Με όλη του την ωμότητα, το «βρεθήκαμε στους δρόμους, θα συναντηθούμε και στην κάλπη» καλούσε από την προεκλογική αφίσα του Σύριζα τα «κινήματα» να μετατρέψουν της συμπάθειά τους στην αριστερά και την πρόοδο σε ψήφους. Ψηφίστε ρε! Δεν πολυψήφισαν τα κινήματα, και έφυγε ο Σύριζα και ο μπανάλ του πρόεδρος με το αχώνευτο 3,3 τοις εκατό.

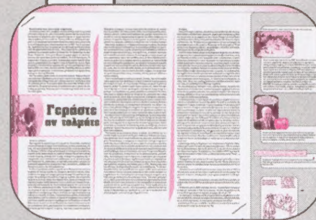
Αλλά το νερό κύλησε στο αυλάκι, προχώρησε ο κυνισμός, ρετουσαρίστηκε η κυβερνο-αριστερά, έφυγε ο μπανάλ πρόεδρος, και ο λογαριασμός ξεκίνησε να εξοφλείται.

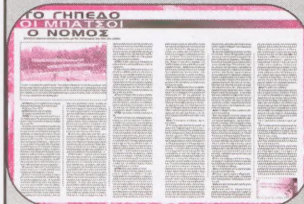
Συμβαίνει έτσι, αυτοί που έχουν τη μεγάλη εξουσία και μετράνε κεφάλια, *να δικαιώνουν στα υποτελή τους κεφάλια τα ψίχουλα εξουσίας σαν υπόσχεση*. Συμβαίνει, μέσα στο φόντο αυτής της κοινωνικής σούπας «των κινημάτων» και της εξέλιξής της από το 2003 μέχρι σήμερα, οι γκρούπες τις άκρας αριστεράς να συντονίζονται με την υπόσχεση εξουσίας του Αλέξη, και ένα σωρό «επαναστάτες» να τρίβουν τις κοιλιές τους ονειρευόμενοι, ποιος ξέρει, υπουργικές καρέκλες.

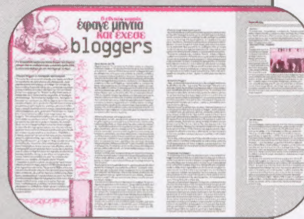
Όσο για το ερώτημα περί ανοχής;
Ή είναι εντελώς ξεπερασμένο, ή είναι δραματικά επίκαιρο.
Οι περιθωριακοί πάντως ακόμα δεν το έμαθαν το μυστικό.

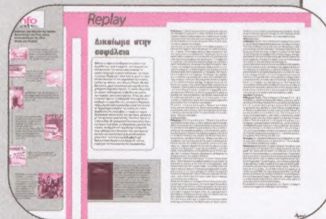
Η αφίσα κυκλοφόρησε από τα μητροπολιτικά συμβούλια τον Φλεβάρη του 2004.

Σε αυτό το τεύχος θα βρείτε:

Τελικά, οι έλληνες είναι οι αμερικάνοι των Βαλκανίων. Ιδού η απόδειξη!

Ενοχλήθηκαν οι έλληνες από την αφίσα που κυκλοφόρησε στην πρωτεύουσα της μακεδονίας. Τους ενόχλησε η σβάστικα στην ελληνική σημαία. Ξεχνούν προφανώς οι έλληνες ότι είναι οι πρώτοι διδάξαντες σε τέτοιους συμβολισμούς. Ξεχνούν ότι η σβάστικα είναι το πιο αγαπημένο συμβόλο των ανταμερικανισμού εν ελλάδι. Κι αν δεν μας πιστεύετε, δείτε την πάνω φωτογραφία από την πορεία το Νοέμβριο του 1999 στην Αθήνα ενάντια στην επίσκεψη του τότε αμερικανού προέδρου Κλίντον. Αλλά όχι, εκείνο που ενόχλησε τους έλληνες είναι αυτό που εννοεί παρακάτω ένα πρώην στέλεχος της πρεσβείας των ηπα στην Αθήνα, ο Μπρέιντ Κίσλινγκ:

«Ως διπλωμάτης προσπάθησα να μην πάρω προσωπικά τις σβάστικες που ζωγράφισαν Έλληνες στη σημαία της δικής μου πατρίδας. Τώρα, βλέποντας τους Έλληνες να γίνονται οι «απαίσιοι Αμερικάνοι» των Βαλκανίων, πρέπει να δώσω μάχη για να μην ψιθυρίσω «καλά να πάθουν».

Όχι μόνο έχει καλή μνήμη ο αμερικάνος διπλωμάτης αλλά απ' ό,τι φαίνεται πρόσεχε και συνθήματα στους τοίχους.

Πως σε είπαμε παιδάκι μου; Μεθιλτριενολον; Ελληνόπουλο είσαι;

Ο εντοπισμός του στεροειδούς Μεθιλτριενολον στα ούρα έντεκα αθλητών της εθνικής άρσης βαρών, ρίχνει τους τίτλους τέλους σε μια παράσταση που ξεκίνησε πριν από καμιά εικοσαετία.

Ήταν εκεί στα μέσα της δεκαετίας του '80 που δύο ξενιτεμένα ελληνόπουλα, ο Ιακώβου (προπονητής της εθνικής άρσης βαρών) και ο Τζέκος (προπονητής της Θάνου του Κεντέρη και όχι μόνο) έκαναν χρυσές δουλειές στις ΗΠΑ εμπορευόμενοι «συμπληρώματα» διατροφής αθλητών. Η συνέχεια είναι λίγο πολύ γνωστή. Επαναπατρίστηκαν μετά βαΐων και κλάδων και συνέδεσαν τα ονόματά τους με τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ελληνικού αθλητισμού. Φυσικά τόσο εντός όσο και εκτός των συνόρων και οι πέτρες γνώριζαν περί τίνος πρόκειται: για ένα από τα μεγαλύτερα κυκλώματα ντοπαρίσματος. Κάτι που επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά τόσο με την εμπλοκή του Τζέκου στο περίφημο σκάνδαλο παγκόσμιας εμβέλειας Balco, όσο και με την περίπτωση ντοπαρίσματος του Κεντέρη και της Θάνου στους Ολυμπιακούς της Αθήνας το 2004. Ο μόνος που μέχρι τώρα την έβγαζε «καθαρή» ήταν ο Ιακώβου. Αλλά όπως αποδείχθηκε ήρθε και γι' αυτόν το πλήρωμα του χρόνου.

Οι γιατροί της WADA δε, φαίνεται πως ήδη γνώριζαν το τι πρόκειται να συναντήσουν. Έτσι εξηγείται και το γεγονός ότι ενώ το ΟΑΚΑ διαθέτει το πιο σύγχρονο κέντρο ελέγχου ντόπινγκ (στα πλαίσια των Ολυμπιακών του 2004), τα τσισάκια των αρσιβαριστών στάλθηκαν σε εργαστήριο της Κολωνίας, το μοναδικό το οποίο διαθέτει τον εξοπλισμό για να ανιχνεύσει το συγκεκριμένο στεροειδές.

Τώρα βέβαια όλοι πέφτουν απ' τα σύννεφα και σκίζουν τα ρούχα τους για το κακό που βρήκε τον ελληνικό αθλητισμό. Αλλά μη βιάζεστε. Θα δείτε πως πριν αλέκτωρ λαλήσει τρις «θα λάμψει η αλήθεια». Θα βρεθούν τα ξένα κέντρα που σαμποτάρουν τον ελληνικό αθλητισμό, θα ανακαλυφθούν οι πολυεθνικές που τιμωρούν τους έλληνες αθλητές κ.ο.κ. Ή θα γίνουν κάπως διαφορετικά τα πράγματα, εφόσον πέσει και το αντίστοιχο παραδάκι: π.χ. ότι η κινέζικη εταιρεία που προμήθευσε τα «συμπληρώματα διατροφής» στους έλληνες έβαλε κατά λάθος μέσα τη ντόπα! Το ακούσαμε κι αυτό.

Έτσι κι αυτή η υπόθεση θα ξεχαστεί ή στην καλύτερη θα περάσει στο ντούκου. Όπως πέρασε στο ντούκου πριν από κανένα μήνα η καταδίκη σε δέκα μήνες φυλάκισης, με αναστολή φυσικά, του ομοσπονδιακού τεχνικού της κολύμβησης Χ.Παπανικολάου και του εξάδελφου του γιατρού Μ.Κανδρή για το ντοπάρισμα του αθλητή Δεμέτη. Όπως πέρασε επίσης στο ντούκου πριν από δυο χρόνια, ο θάνατος του τριανταπεντάχρονου άλλοτε πρωταθλητή κολύμβησης Δημήτρη Αλφατζή από καρδιακό επεισόδιο.

Για τη λήψη δεν χρειάζονται στεροειδή. Η εθνικιστική βλακεία φτάνει και περισσεύει. Όχι τίποτα άλλο αλλά ο Ιούνιος και το EURO είναι κοντά. Και υποψιαζόμαστε ότι διάφοροι κωλόγεροι (σαν τον Δέλλα) θα ξαναβιώσουν.

Βάλε τα δυνατά σου αγόρι μου, αλλά πρόσεξε μην τα κάνεις πάνω σου και μιας πιάσει η WADA

Σύμφωνο και the greek orthodox family

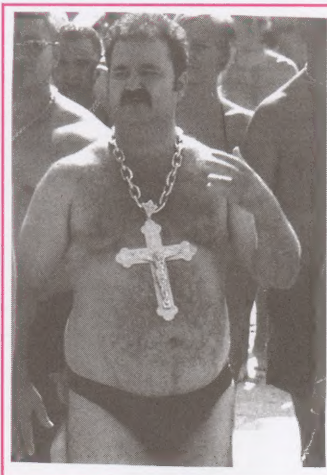
«Κάθε ορθή νομοθετική πρωτοβουλία οφείλει να είναι απότοκος των υφιστάμενων κοινωνικών συνθηκών και όχι να προκαταλαμβάνει ή -ακόμα χειρότερα- να βρίσκεται σε ανακολουθία με το κοινωνικό ήθος και έθος. Οι κοινά αποδεκτές κοινωνικές συμβάσεις αποτελούν αναπόσπαστο στοιχεία του έθνους, του ήθους μιας κοινωνίας».

Ωραία τα έλεγε τότε, το 2005, ο υπουργός Δικαιοσύνης Αν. Παπαληγούρας, όταν ρωτήθηκε αν προτίθεται να πάρει πρωτοβουλία για την υπαγωγή των ομοφυλόφιλων ζευγαριών στο νόμο 1250 του 1982 που επιτρέπει τον πολιτικό γάμο. Την ερώτηση του απηύθυνε ο τότε πρόεδρος του ΣΥΝ Αλ. Αλαβάνος. Και τι να κάνει ο minister, είπε να προστρέξει στο πραγματικό σύνταγμα για ν' απαντήσει ότι: στην ελλάδα ζούμε ρε παιδιά, και πώς να το κάνουμε η κοινωνία δεν τα δέχεται αυτά τα πράγματα, εδώ κι εσείς οι αριστεροί, που έναν πολιτικό γάμο σας έδωσε το δικαίωμα ο Ανδρέας να κάνετε από το 1982, και τον έχετε γράψει στα παλιά σας τα παπούτσια. Πάλι στους παπάδες τρέχετε! Να λέμε λοιπόν τα σύκα-σύκα και τη σκάφη-σκάφη, ο τότε υπδικ είχε πολύ καλή σχέση με την ελληνική πραγματικότητα.

Αναρωτηθήκαμε τι άλλαξε μέσα σε τρία χρόνια και σήμερα η ίδια κυβέρνηση όχι μόνο προχωρά ένα βήμα πέρα από τον πολιτικό γάμο, αλλά θεσπίζει το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης και δηλώνει «ότι σκέφτεται» να το επεκτείνει και στα ζευγάρια ομοφυλόφιλων. Άλλαξαν λοιπόν οι υφιστάμενες κοινωνικές συνθήκες, άλλαξε το κοινωνικό «ήθος και έθος»; Όχι, τίποτε από αυτά δεν συμβαίνει. Στην πλειοψηφία τους, τα ζευγάρια στην ελληνική κοινωνία παντρεύονται με θρησκευτικό γάμο, με παπά, κουμπάρο, νυφικά, κοστούμια, καμπριολέ με φιόγκους και μπόνους τα γλέντια με τσάμικα και καλαματιανό· όπου στο τέλος γίνεται ο λογαριασμός: η οικοσκευή είναι έτοιμη, τα πεθερικά ξεζουμισμένα αλλά ικανοποιημένα, και οι παπάδες χαρούμενοι που βλέπουν τις εκκλησίες γεμάτες τα σαββατοκύριακα. Ναι λοιπόν, ο θρησκευτικός γάμος στην ελλάδα παραμένει στα ντουζένια του.

Αναρωτιόμαστε και για το άλλο: εκείνος ο πολιτικός γάμος αποδείχθηκε ανεπαρκής; Όχι, φυσικά. Ακόμη και το πιο «προοδευτικό» κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας που θα μπορούσε να τον υιοθετήσει ως πρακτική, τον αγνόησε επιμελώς. Γι΄αυτό και είναι τουλάχιστον υποκρισία να παριστάνει η αριστερά ότι υπερασπίζεται το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης ακόμη και για ομοφυλόφιλους. Ειδικά τώρα που δηλώνει πως θέλει την εκκλησία δίπλα στους αγώνες…

Με αυτά και μ΄ αυτά, ότι δηλαδή το σύμφωνο ελεύθερης συμβίωσης δεν έρχεται να ανταποκριθεί σε καμιά αξιοσημείωτη κοινωνική ζήτηση, καταλήγουμε στο απλό συμπέρασμα ότι πρόκειται για σκέτες εντυπώσεις. Μια νομοθεσία που είναι πιο μπροστά από τις κοινωνικές σχέσεις, σε αυτή την περίπτωση δεν φαίνεται να έχει σοβαρό πολιτικό κόστος. Αυτά μάλλον σκέφτονται εκεί στην κυβέρνηση. Χώρια που «είμεθα και κράτος- μέλος της εε». Χώρια που τελικά τη βγαίνουν οι δεξιοί πιο αριστερά απ' τους αριστερούς…

Οι greek orthodox που λέγαμε.

Ο Παναθηναϊκός, η λογοτεχνία και η Κρίση

Ο τίτλος είναι σουρεαλιστικός, το αναγνωρίζουμε. Το θέμα μας όμως δεν είναι καθόλου τέτοιο.

Το πρώτο καρέ της αφήγησης αφορά τον κόσμο των σπορ, λίγους μήνες πριν. Όταν και ανακοινώνεται η ίδρυση της Παναθηναϊκής Ενωτικής Κίνησης με εκπρόσωπο τον Βγενόπουλο που πρόσφατα έβγαλε κάμποσα εκατομμύρια ευρώ από την πώληση του ΟΤΕ. Ποιος είναι αυτός; Είναι ο διευθύνων σύμβουλος του επιχειρηματικού κολοσσού MIG που πρόσφατα δραστηριοποιείται και στην Ελλάδα. Στοπ. Εδώ αρχίζει η λογοτεχνία. Γιατί ο Βγενόπουλος εκτός από businessman είναι «βαμμένος» Παναθηναϊκός που σύμφωνα με τα λεγόμενά του «μεγάλωσε στο Γκύζη». Παιδί της ξενιτιάς, σα να λέμε, που αφού έγινε μεγάλο και τρανό στα ξένα τ' αφιλόξενα, γύρισε στην πατρίδα με σκοπό να δει την αγαπημένη του ομάδα να προκόβει. Οι άρρωστοι βάζελοι βουρκώνουν. Κι από την άλλη μεριά ο μονόχνωτος Βαρδινογιάννης. Ο οποίος διοικεί την ομάδα σαν καπετάνιος, λες και είναι καράβι. Με μοναδικό στόχο το κέρδος. Οι άρρωστοι βάζελοι αγανακτούν. Και τελειώνει το πρώτο καρέ με τη Θύρα 13 να βρίζει εν χορώ τον Βαρδινογιάννη.

Το δεύτερο καρέ βγαίνει λίγο έξω από τον κόσμο των σπορ. Ο φακός κάνει ένα ζουμ στα παρασκήνια της οικονομίας. Εκεί περισσότερο ή λιγότερο φωναχτά ακούγεται το εξής: ο Βγενόπουλος δεν ενδιαφέρεται για τον Παναθηναϊκό. Για την τράπεζα του Βαρδινογιάννη ενδιαφέρεται, και βάζει μπροστά τον Παναθηναϊκό. Στα καφενεία (που οι γέροι διαβάζουν ακόμη εφημερίδες) οι συζητήσεις ανάβουν. Και στα γρήγορα, όπως ήταν αναμενόμενο, φτάχνονται δύο παρατάξεις: οι βγενοπουλικοί και οι βαρδινογιαννικοί. Τελειώνει το δεύτερο καρέ.

Το τρίτο καρέ ξεκινάει με ένα μακρινό πλάνο από το Λονδίνο. Ο φακός εστιάζει στο περίφημο City. Έξω από την τράπεζα Northern Rock, οι καταθέτες κάνουν ουρές παρά τις τελευταίες δηλώσεις του υπουργού Οικονομίας. Δίπλα, σε ένα σικάτο εστιατόριο, κάθονται διάφοροι κουστουμαρισμένοι εμφανέστατα μπαϊλντισμένοι. Μιλάνε ελληνικά. Ένας εξ αυτών είναι ο Σπύρος Πολέμης, γόνος οικογένειας εφοπλιστών με ιστορία δύο αιώνων. Το όνομα σίγουρα δεν σας λέει κάτι, αλλά αν ρίξετε μια προσεκτικότερη ματιά στους «βάζελους» επιχειρηματίες που στηρίζουν την ΠΕΚ θα βρείτε και το ονοματάκι του. Απέναντί του κάθεται ένας έλληνας δημοσιογράφος από τον Εφοπλιστή. Από πάνω τους αιωρείται το φάντασμα της Κρίσης.

Ρωτάει ο δημοσιογράφος: «Πώς σκέφτονται να αντιδράσουν οι έλληνες εφοπλιστές στα νέα φορολογικά μέτρα που ετοιμάζεται να εφαρμόσει ο βρετανός υπουργός οικονομίας».

Απαντάει ο Πολέμης: «Πιστεύω ότι είναι μια λανθασμένη απόφαση της κυβέρνησης όχι τόσο επειδή πρόκειται για τους φόρους αλλά από το πόσο φιλικό είναι το περιβάλλον για την ανάπτυξη επιχειρήσεων γενικότερα».

Ξαναρωτάει ο δημοσιογράφος: «Μοιάζετε να υποστηρίζετε την Ελλάδα και τον Πειραιά ως ναυτιλιακό κέντρο. Σκέφτεστε να μεταφέρετε εκεί όλες τις δραστηριότητες σας;».

Απαντάει ο Πολέμης: «Ναι. Εγώ ήμουν από τους πρώτους που έλεγαν στις κυβερνήσεις των τελευταίων 25-30 ετών ότι εάν δημιουργούσαν τις σωστές συνθήκες ώστε να μπορέσουν οι έλληνες πλοιοκτήτες να επιστρέψουν στην ελληνική σημαία, αυτοί θα το έκαναν. Κάτι που ούτως ή άλλως θα ήταν προς όφελος της ελληνικής οικονομίας».

Οι άλλοι κουστουμαρισμένοι που βρίσκονται δίπλα του (επίσης εφοπλιστές) γνέφουν καταφατικά. Τελειώνει και το τρίτο καρέ.

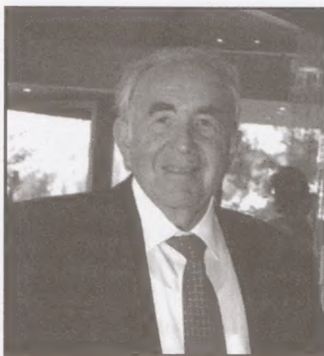
Στο τέταρτο και τελευταίο καρέ δύο «βάζελοι» χρηματιστές πίνουν καφέ στο Φίλιον. Σχολιάζουν την ίδρυση της ΠΕΚ. Λέει ο νεαρότερος:

«Δεν είναι μόνο ο Βγενόπουλος. Έχει κι άλλους μαζί του. Δεν είδες; Έχει και τον Νίκα...»

Κι απαντάει ο γηραιότερος:

«Ποιος τον πηδάει μωρέ τον Νίκα; Στεριανά λεφτά, ψιλικατζής είναι...».

Και πέφτουν οι τίτλοι τέλους με ηχητική υπόκρουση ομιλία του Βουλγαράκη για την αναγκαιότητα επαναπατρισμού των εφοπλιστών της διασποράς...

Ο εφοπλιστής Σπύρος Πολέμης μέλος του Δ.Σ. της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών, μέλος του διοικητικού και εκτελεστικού συμβουλίου της Intercargo, μέλος της Επιτροπής του Λονδίνου και του Συμβουλίου του Αμερικανικού Νηογνώμονα, μέλος της ελληνικής Επιτροπής του Νορβηγικού Νηογνώμονα και μέλος του Baltic Exchange.
Ε με τόσους τίτλους κι αν γίνει μέλος του Δ.Σ. της ΠΑΕ Παναθηναϊκός σιγά μην το προσέξει κανείς!

Εξάρτηση;

Η αφήγηση κάθε (εθνικού) μύθου είναι μια διαδικασία υπαγορεύσεων και ενεργητικής λογοκρισίας από τη μεριά του συστήματος. Τυπικό παράδειγμα αποτελεί ο μύθος της φτωχής και εξαρτημένης ελλαδίτσας.

Η υπαγόρευση ορίζει ως απόλυτο Κακό τις ΗΠΑ και τις Μεγάλες Δυνάμεις που επιβάλλουν τη θέλησή τους με κάθε μέσο. Κάθε γεγονός, κάθε εξέλιξη, δεν μπορούν παρά να αποτελούν αντικείμενο ερμηνείας υπό αυτό το πορίσμα. Είτε πρόκειται για την ονομασία της Δημοκρατίας της Μακεδονίας είτε για τον αμερικάνικο στόλο στο λιμάνι του Βόλου, το συμπέρασμα (πρέπει να) είναι το ίδιο: η ελλαδίτσα έρμαιο στις ορέξεις των ΗΠΑ.

Η ενεργητική λογοκρισία από την άλλη αποκλείει οτιδήποτε θα μπορούσε να αμφισβητήσει το παραπάνω συμπέρασμα. Έτσι γεγονότα αντίστοιχου μεγέθους περνούν απαρατήρητα, είναι σαν να μη συμβαίνουν. Το αεροδρόμιο της Τανάγρας για παράδειγμα είναι βασικός σταθμός ανεφοδιασμού για γαλλικά μαχητικά αεροσκάφη στο μακρύ τους ταξίδι για το Αφγανιστάν. Ακούσατε κάτι; Όχι, γιατί στη Σούδα βρίσκεται ο εχθρός. Επιπλέον, την ίδια στιγμή (στα μέσα Μάρτη) εγκαινιάστηκαν με μεγάλη λαμπρότητα τα νέα γραφεία της Rafale International (η οποία αποτελείται από τις εταιρείες Dassault, Aviation, Thales και Snecma) στην Ελλάδα παρουσία του Γάλλου πρέσβη. Στο περιθώριο της εκδήλωσης ο Managing Director της Rafale δήλωσε ότι *«το πρόγραμμα του αεροσκάφους αποτελεί για την Ελλάδα ένα ολοκληρωμένο σχέδιο,καθώς προτείνει ένα αεροσκάφος με εξαιρετικές επιχειρησιακές δυνατότητες που συνιστά τεχνολογικό άλμα και είναι έτοιμο να ενταχθεί στην Πολεμική Αεροπορία για να αποτελέσει την αιχμή του δόρατος της ελληνικής αεράμυνας».*

Συμβαίνει λοιπόν το εξής ενδιαφέρον: την ίδια στιγμή που η Αριστερά παριστάνει πως καταγγέλει την «εξαρτημένη» ανάπτυξη της χώρας, καραβανάδες, στρατόκαυλοι και πολιτικοί κλείνουν συμφωνίες δεξιά κι αριστερά σαν να μην τρέχει τίποτα.

Μ' αυτή την έννοια τα αντιιμπεριαλιστικά κλαψουρίσματα της αριστεράς δεν είναι καθόλου αθώα. Το αντίθετο: είναι αναγκαία συνθήκη προκειμένου τα αφεντικά να κάνουν τις δουλειές τους τρόπον τινά ξέγνοιαστα. Απαλλαγμένα από το άγχος του εσωτερικού εχθρού.

Μαχητικό αεροσκάφος Rafale F2 της μοίρας μαχητικών 1/7 της Provence ενώ απογειώνεται από το αεροδρόμιο της Τανάγρας με προορισμό το Αφγανιστάν. Ρε τι γίνεται στον κόσμο...

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

(τσιμποληγήματα από τους τίτλους των εφημερίδων και άλλα)

Κιβωτός του Νώε
Τη σύγχρονη Κιβωτό του Νώε, με στόχο την αποθήκευση και την προστασία δειγμάτων από κάθε είδους σπόρο του πλανήτη, δημιούργησε η Νορβηγία σε ειδικά διαμορφωμένη στοά στις παγωμένες πλαγιές της νήσου Σπιτσμπέργκεν του Αρκτικού Κύκλου. Θα μελετηθούν τα γενετικά τους χαρακτηριστικά

Άφαντοι 1.000 υπολογιστές
Φτερά έκαναν πάνω από χίλιοι ηλεκτρονικοί υπολογιστές του Δημοσίου τα τελευταία χρόνια στη Βρετανία. Οι υπολογιστές ήταν από τα υπουργεία Αμύνης και Οικονομικών, και ουδείς γνωρίζει το πώς και το γιατί εξαφανίστηκαν. Η ιστορία είδε το φως της δημοσιότητας τον περασμένο Νοέμβριο όταν έγινε γνωστό ότι χάθηκαν δύο ψηφιακοί δίσκοι με τα προσωπικά δεδομένα 25 εκατ. πολιτών, σχεδόν του μισού πληθυσμού της χώρας δηλαδή

ΦΟΥΣΚΑ ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΣΤΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

«Η ζωή είναι πάρτι κι εμείς οι καλεσμένοι»
Ο πολυδιάστατος μουσικός Κωστής Μαραβέγιας έχει τη δική του πρόταση

ΚΟΣΟΒΟ
Ένας γάμος συμφέροντος ανάμεσα σε εμπόρους ηρωίνης, λαθρέμπορους, τον UCK και πολιτικούς

Κίνδυνος ανάφλεξης στη Νότια Αμερική
Η Βενεζουέλα έστειλε 9.000 στρατιώτες στα σύνορα με την Κολομβία.
Η Κολομβία κατηγορεί τον Τσάβες ότι χρηματοδοτεί την τρομοκρατία του αντάρτικου FARC

Σεξ μυρμηγκιών
Ο καθηγητής της Συστημικής Δυναμικής Νίκος Γεωργαντζάς που κλήθηκε από την ανώτατη υπηρεσία της Ουάσιγκτον για να παρουσιάσει τη μελέτη του για την εθνική ασφάλεια των ΗΠΑ, μας ενημερώνει ότι: η σεξουαλική ζωή των μυρμηγκιών είναι παρόμοια με τη διαδικασία εντοπισμού στόχων από μη επανδρωμένα μαχητικά αεροσκάφη, τα λεγόμενα wap. Η προσέλκυση των αρσενικών μυρμηγκιών από τα θηλυκά με οργανικές φερομόνες είναι παρόμοια με τη διαδικασία ανεύρεσης στόχων με χημικές φερομόνες από μαχητικά αεροσκάφη χωρίς πιλότο

Digital μπούρκα
Ο γερμανός σχεδιαστής Μάρκους Κίσον έφτιαξε μια μπούρκα με κεραία Bluetooth

Το πνεύμα του κεϊνσιανισμού επιστρέφει Τριάντα χρόνια μετά, οι ΗΠΑ επιλέγουν την κρατική παρέμβαση κόντρα στην κρίση

Μέμφις - USA
Ο μαύρος φύλακας στο μουσείο του Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ στο Μέμφις έχει να σου διηγηθεί αρκετές ακόμη ιστορίες για το χθες και το σήμερα των «έγχρωμων» ανθρώπων στις ΗΠΑ. Αν τον ρωτήσεις τι απέγιναν τα μέλη της Κου Κλουξ Κλαν που κάποτε εκπροσωπούσαν το ρατσιστικό πρόσωπο της Αμερικής θα σε κοιτάξει για λίγο στα μάτια και θα σου πει: «Είναι ακόμη εδώ μικρέ. Απλώς δεν τους βλέπεις γιατί φορούν γραβάτες αντί για κουκούλες»

ΦΛΕΡΤ.com
φιλία, επαφές, χαβαλές στο διαδίκτυο
Πάνω από 180.000 έλληνες χρήστες των δυο δημοφιλέστερων sites κοινωνικής δικτύωσης, myspace και Facebook, ξορκίζουν στον κυβερνοχώρο τη μοναξιά της μεγαλούπολης. Ο Λουκάς, ετών 35 και ιδιωτικός υπάλληλος, λέει: «Βγαίνω συχνά ραντεβού μέσω διαδικτύου κι έτσι έχω αποκτήσει και πολλές καινούργιες φίλες. Νομίζω πια ότι είναι ο μόνος τρόπος στην Ελλάδα να γνωρίσεις νέα άτομα. Είναι φοβερά δύσκολο να γνωρίσεις μια κοπέλα έξω, σε ένα μπαρ, γιατί οι γυναίκες μπροστά στις φίλες τους και στον κόσμο γενικότερα κρατάνε τουπέ. Πώς το λένε; Το «παίζουν».
Η Σίσσυ, 18 ετών νοσηλεύτρια, θεωρεί πως: «Στο νετ μετράει υπερβολικά η εξωτερική εμφάνιση! Το πρώτο που κοιτάνε όλοι είναι οι φωτογραφίες σου. Αν δεν έχεις τέτοιες στο προφίλ σου, ούτε που θα μπουν στη διαδικασία να σου μιλήσουν».

Ο ΑΛΕΞΗΣ ΤΣΙΠΡΑΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΙ ΣΕ ΣΗΡΙΑΛ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΑΠΕΙΛΗ
Έρευνα αποκαλύπτει ότι σε ΙΧ, έπιπλα, στρώματα και υπολογιστές κρύβεται μια επικίνδυνη ουσία για την υγεία μας: οι πολυβρομιωμένοι διφαινυλαιθέρες.

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ Ο ΝΟΜΟΣ

Συζήτηση άσχετου συντάκτη του Αυτο/ με δύο συντρόφους που πάνε στο γήπεδο

Σε αυτό το περιοδικό δεν είμαστε ξερόλες. Όταν υπάρχουν θέματα για τα οποία δεν γνωρίζουμε τι μας γίνεται, ρωτάμε άλλους που γνωρίζουν περισσότερα. Το θέμα των γηπέδων και το ποδοσφαίρου είναι τέτοιο και οι Β. και Σ. ανήκουν στην κατηγορία εκείνων που, όσο να 'ναι, όλο και «κάτι παραπάνω ξέρουν». Παρακάτω συζητάνε με τον πιο άσχετο στα ποδοσφαιρικά από εμάς, με θέμα τα γήπεδα, τη βία, την καταστολή και το νέο νόμο περί γηπέδων και γηπεδικής βίας.

ΑΥΤΟ/: Εσείς είστε οπαδοί και έχετε και μια διαδρομή στην πολιτική. Πόσο χρονών είστε;

Σ: Εγώ είμαι 32 κι ο Β. 35.

ΑΥΤΟ/: Από πότε πας στο γήπεδο;

Σ: Πηγαίνω στο γήπεδο από 14-15...

ΑΥΤΟ/: Ρε συ, άμα είσαι από δεκαπέντε χρονών, δηλαδή από το '90, μπορείς να πεις μια ιστορία για το πώς έχει εξελιχθεί το θέμα βία, οπαδική βία στα γήπεδα;

Σ: Για μένα η βία στα γήπεδα και οι κώδικές της έχουν αλλάξει από τη στιγμή που σταμάτησε αυτό που λέμε αντι-βία, κοινωνική βία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, το οποίο έχω να το λέω, το '91, που ήταν μια εποχή που έπαιζαν τα μαθητικά, λίγο αργότερα η ΕΑΣ, τα γνωστά... Τότε είναι που γίνεται κι η ιστορία με το δακρυγόνο... Κάτσε να το πω με μια σειρά: Λοιπόν, παίζει ΑΕΚ-Ολυμπιακός στη Φιλαδέλφεια, το '91. Προηγείται ο Ολυμπιακός, και ξαφνικά σβήνουν τα φώτα, τα σβήνει ο Γιδόπουλος η προεδράρα γιατί δεν έπαιζε να ισοφαρίσει η ομάδα, κι εκείνη τη στιγμή πάνω στην αναμπουμπούλα πέφτει ένα δακρυγόνο μέσα στη σκεπαστή, την εξέδρα των φανατικών της ΑΕΚ. Θεωρούμε όλοι ότι έχει πέσει από μπάτσους, οι οποίοι κάθε φορά ήτανε έξω από τη σκεπαστή ...

Β: Σημείωση· Πέμπτη και Παρασκευή ήταν οι μεγάλες πορείες με τα μεγάλα μπάχαλα για τα μαθητικά και την Κυριακή ήταν ο αγώνας!

Σ: Και με το που γίνεται η ιστορία με το δακρυγόνο φεύγει όλη η σκεπαστή έξω με διάθεση «εδω και τώρα θα τα γαμήσουμε όλα»... Εντωμεταξύ, επειδή αυτά μαθαίνονται κιόλας, τους Ολυμπιακούς τους έχουν κρατήσει μέσα στο γήπεδο. Μετά από καμιά ώρα και ενώ η Δεκελείας έχει κλείσει με οδοφράγματα και στο δρόμο γίνεται σύγκρουση που δεν ξέρω αν έχει υπάρξει άλλη τόσο μεγάλης έκτασης στα γηπεδικά, σκάνε και πάνω από πεντακόσιοι γαύροι, κανονικά με κασκόλ του Ολυμπιακού και κουκουλωμένοι όλοι. Ενω λοιπόν διαφοροι θα περίμεναν μια αντίδραση του τύπου «γαύροι είναι να τους γαμήσουμε», αυτό που έπαιξε ήταν ότι «παιδιά, αυτοί κι εμείς»· Οι «αυτοί» ήταν οι μπάτσοι, οι «εμείς» είμασταν οι γαύροι κι οι αεκτζήδες παρέα... Και θυμάμαι ότι κράτησε αρκετές ώρες η σύγκρουση εκεί στη Δεκελείας με τους μπάτσους να πηγαίνουν συνεχώς πιο πίσω. Εκείνο το βράδυ οι μπάτσοι φτάσανε μέχρι τα Πατήσια γιατί υπήρχε πολύς κόσμος και ήταν κόσμος που δεν έφευγε.

Β: Αυτό που έπαιξε πολύ ρόλο ήταν ότι ο κόσμος που τράβηξε τον τσαμπουκά είχε εκπαιδευτεί πολύ πρόσφατα. Είχε «δει πως παίζεται το έργο» στα μαθητικά και την ίδια στιγμή έβλεπε απέναντί του πάλι τους μπάτσους. Μιλάμε άλλωστε για μια ιστορία που αν συνέβαινε σήμερα η αντίδραση μάλλον θα ήταν «μας κατεβάζετε τα φώτα γιατί κερδίζουμε; Θα σας γαμήσουμε...».

Σ: Από την άλλη, ο χειρισμός από την πλευρά της αστυνομίας σε σχέση με την οργανωμένη έκφραση ενός κομματιού των οπαδών, έχει να κάνει και με το πώς διαχειρίζονται τη βία όταν έχουν απέναντί τους, όχι οπαδούς, αλλά διαδηλωτές ή απεργούς κλπ. Οι οπαδοί είναι τα ιδανικά πειραματόζωα γιατί είναι ο μόνος χώρος που θα βρεις τόσο κόσμο μαζεμένο και μάλιστα άγρια νεολαία. Πολλές ιδέες σχετικά με τη διαχείριση πλήθους έχουν πρωτοδοκιμαστεί σε οπαδούς. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το «Π» των ματατζήδων, το οποίο έγινε πρώτη φορά σε πορεία οπαδών: σε βάζελους που φεύγανε από το πεδίο του Άρεως και ερχόντουσαν στη Ν. Φιλαδέλφεια κάπου στις αρχές του '90. Παράλληλα έχουν αλλάξει και οι κώδικες μεταξύ των οπαδών. Παλιότερα πχ, έπαιζε ένα πράγμα που έλεγε ότι μπορεί να πλακωνόμαστε γιατί έτσι γουστάρουμε, αλλά σε περίπτωση που οποιοσδήποτε πιαστεί από μπάτσους, κανείς δεν ρουφιανεύει κανέναν. Ακόμη και εάν εγω σου είχα ανοίξει πριν από μια ώρα το κεφάλι. Ε, τώρα, όταν έγινε αυτό στην Παιανία, έγινε του ρουφιάνου το κάγκελο...

ΑΥΤΟ/: Εντάξει, υπήρχαν και κατηγορίες για ανθρωποκτονία οι οποίες βοηθάνε προς αυτή την κατευθυνση...

Σ: Ισχύει και αυτό. Αλλά για μένα ισχύει και το ότι πλέον ο καθένας κοιτάει πώς θα σώσει το τομάρι του. Στο παρελθόν έπαιζαν πιο ισχυροί κανόνες. Έπαιζε πχ, ότι πλακωνόμαστε αυτοί που γουστάρουμε να πλακωθούμε, ότι δεν την πέφτανε είκοσι σε έναν, ή ότι άμα γίνει στραβή με μπάτσους δεν ρουφιανεύουμε ονόματα. Υπήρχαν κάποιοι άγραφοι νόμοι που πλέον δεν παίζουν. Και αυτή είναι μία από τις σημαντικές αλλαγές της βίας μεταξύ των οπαδών.

Β: Πριν την Παιανία, κάποιοι γαύροι σπάσανε το μαγαζί ενός πρωην χουλιγκάνου βάζελου, κι αυτός έκανε μήνυση στον πρόεδρο του συνδέσμου των γαύρων. Ε, ο πρόεδρος του συνδέσμου «έδωσε» εφτά άτομα του συνδέσμου του! Αυτό είχε γίνει πριν την Παιανία και προφανώς στις κατηγορίες δεν υπήρχε η ανθρωποκτονία.

ΑΥΤΟ/: Πώς νιώσατε να αλλάζει η σχέση με τη βία;

Σ: Χωρίς να μπορώ να πω συγκεκριμένα παραδείγματα σε σχέση με τη βία και το πώς βλέπουν οι οπαδοί τους εαυτούς τους μέσα στο γήπεδο, εγω βλέπω ότι αρχίζει να αλλάζει το πράγμα μόλις σταματάνε άλλου είδους κοινωνικοποιήσεις εξω από το γήπεδο. Αυτός που πήγαινε γήπεδο μέχρι το τέλος της δεκαετίας του 80, λόγω και της ευρύτερης κοινωνικής κατάστασης, μπορεί να ήτανε και σε μια ομάδα εξωγηπεδική, να είχε και παρέες που κινούνταν κάπου στην άκρα αριστερά και στα πανεπιστήμια και λίγο στα μαθητικά που ήταν πιο άγρια τα πράγματα. Με το που σταματάει αυτή η διαδικασία πολιτικοποίησης στα τέλη της δεκαετίας του 80, οι οπαδοί στρέφονται αποκλειστικά στη μπάλα και στο πώς θα τους γαμήσουμε. Η φάση κλείνεται στο σύνδεσμο, οι σχέσεις, οι «συντροφικές» να το πω έτσι, περιορίζονται μέσα του και δεν αποκτούν άκρες παραέξω, υπερασπιζόμαστε το «σπίτι μας», το σύνδεσμο, δηλαδή θάνατος στους αλλόθρησκους και τέτοια.

ΑΥΤΟ/: Εσείς έχετε μπλέξει σε τέτοια;

Σ: Εγω παλιότερα, όταν πρωτοάρχισα να ασχολούμε με το γήπεδο είχα μπλέξει σε κάτι ψιλοτσαμπουκάδες αν και παράλληλα με τη φάση του γηπέδου είχα μπει και σε μια διαδικασία πολιτικοποίησης και σκεφτόμουν ότι δεν είναι για να κάνουμε τσαμπουκάδες με τους άλλους και ότι αυτά είναι μαλακίες. Ακόμη και σήμερα βέβαια, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορώ να εξηγήσω ή και να δικαιολογήσω σε κάποιες περιπτώσεις γιατί παίζει αυτή η φάση. Όπως είπα και πριν το θεωρώ ένα μητροπολιτικό παιχνίδι. Εγώ το γούσταρα σαν φάση, όλη αυτή τη φάση της αδρεναλίνης, το φτιά-

ξιμο, ποιος θα προλάβει ποιον, περπατάς και είσαι στην τσίτα, δεν είσαι ένας χαζοχαρούμενος περιπατητής που πηγαίνει απλά στο γήπεδο, αποκτούσε ενα ενδιαφέρον η καθημερινότητά σου, είχε ενα σασπένς. Για τη φάση του ξύλου τώρα δεν μπορείς να είσαι και σίγουρος τι μπορεί να γίνει. Μπορεί να γίνει και το χειρότερο. Πας δηλαδή σε φάση ότι καμιά μαλακία θα γίνει, καμιά σφαλιάρα θα πέσει... Βέβαια μπορεί να παίξει και κανας λοστός, αλλά όταν είσαι σε αυτό το κλίμα δεν το σκέφτεσαι έτσι· πας και ό,τι κάτσει... είναι και χειμώνας και μπορεί να γυρίζεις από Θεσσαλονίκη με πούλμαν καμπριολέ και πνευμονία, αλλά εντάξει, γουστάρεις και μέχρι εκεί. Δεν ήσουνα σε μια φάση να δεις πού παίζουνε και να πaω να τους τη στήσω στο δρόμο.

Β: Το να ζεις τέλη 80 αρχές 90 πχ στο Ηράκλειο που είχε κατά κύριο λόγο αεκτζήδες και βάζελους, σήμαινε πως οι καθημερινές ήταν μια φάση που εξαντλούνταν στο «θα σας γαμήσουμε την Κυριακή», ήταν κάτι σαν κυριακάτικο φλερτ. Θα πρέπει επίσης να έχουμε υπόψη ότι όλοι αυτοί κάνανε και τσαμπουκάδες από κοινού, σαν γειτονιά. Δηλαδή όλοι μαζί πχ οι Περιστεριώτες θα πάμε στο Παγκράτι. Αυτό που άλλαξε, αν καταλαβαίνω καλά αυτό που λες ήταν ότι ψόφησε το «αράζουμε όλοι μαζί στην πλατεία ή στο ίδιο μαγαζί», ψόφησε κοινωνικά, και έμεινε μόνο ο σύνδεσμος.

Αυτο/: Το θέμα με το νέο αθλητικό νόμο το έχετε ψάξει;

Σ: Το έχουμε ψάξει θέλοντας και μη γιατί μας ψάχνει αυτό. Τα βασικά σημεία είναι ότι πρώτον, καταργούνται οι σύνδεσμοι και αντικαθίστανται από τις «Λέσχες», για τις οποίες την αποκλειστική ευθύνη θα φέρουν οι ΠΑΕ. Παραμένει βέβαια ασαφές το κατά πόσο θα εφαρμοστεί αυτή η ιδέα, αφού σήμερα υπάρχουν είκοσι αναγνωρισμένοι και 180 μη αναγνωρισμένοι σύνδεσμοι. Δύσκολο μου φαίνεται να σκάσουν οι μπάτσοι με εντάλματα σε όλους... Το δεύτερο σημείο του νόμου είναι η διεύρυνση αρμοδιοτήτων των σεκιουριτάδων. Εδώ ξαναρχόμαστε σε αυτό που έλεγα πριν, στο ζήτημα του γηπέδου - δοκιμαστικού σωλήνα. Υποτίθεται πως ο στόχος είναι ο έλεγχος της κερκίδας να είναι των σεκιουριτάδων και όχι των μπάτσων. Τους δίνουν δικαιώματα να κάνουν συλλήψεις, συζητιέται το δικαίωμα οπλοφορίας, ενώ σύμφωνα με το νόμο, από τη νέα σεζόν δεν θα υπάρχει γήπεδο (ειδικά ποδοσφαίρου) δίχως σύστημα ηλεκτρονικής παρακολούθησης... Το τρίτο σημείο έχει να κάνει με μια γκάμα αυστηρότερων ποινών για όσους βίαιοπραγούν και φαντάζομαι πως εδώ θα έχουμε μια ψιλοαναθεώρηση του προηγούμενου νόμου. Ήδη εκεί λεγόταν πως ακόμη και με λευκό ποινικό μητρώο πας χωρίς αναστολή μέσα για το παραμικρό, πράγμα που ας σημειωθεί πρόκειται για παγκόσμια πρωτοτυπία, ούτε στην Αγγλία δεν γίνονται αυτά. Ήδη έχει μπει αρκετός κόσμος στη φυλακή, αν και δεν ξέρουμε πόσος, γιατί μπήκε μέσα κόσμος και από ομάδες χαμηλών κατηγοριών και οι εφημερίδες δεν κάνουν αναφορά.

Β: Ένα καλό παράδειγμα είναι αυτό που έγινε στον Ηρακλή. Λοιπόν: Οι Ηρακληδείς κάνουν μανούρα με έναν σεκιουριτά που φορούσε από μέσα τη μπλούζα του Ολυμπιακού. Μετά πλακώνονται και με τους μπάτσους και κάποιος ρίχνει με έναν πυροσβεστήρα. Όταν τελειώνει ο αγώνας, φεύγουν όλοι και κάποιος συλλαμβάνεται πεντακόσια μέτρα από το γήπεδο με την κατηγορία ότι τον είχανε δει στην κάμερα να ρίχνει με τον πυροσβεστήρα. Στο δικαστήριο οι δικηγόροι ζήτησαν να χρησιμοποιηθούν ως πειστήρια τα όσα είχαν καταγράψει οι κάμερες, όπου φαινόταν ότι ο κατηγορούμενος δεν ήταν αυτός με τον πυροσβεστήρα. Και ο δικαστής απέρριψε το αίτημα γιατί «αφού φορούσαν όλοι μαύρα μπορεί να παραπλανηθούμε»! Βγάλε άκρη τώρα! Τελικά ο άνθρωπος έφαγε δεκαεφτά μήνες· το δικαστήριο ήταν τίγκα ηρακληδείς και πήγε να γίνει της πουτάνας, οπότε οι δικαστές λένε «με αναστολή» και αποχωρούν όλοι ησύχως. Έλα όμως που την επομένη βγαίνει ο γενικός εισαγγελέας Θεσσαλονίκης και κάνει έφεση στην απόφαση γιατί η αναστολή είναι παράνομη!

Αυτο/: Το ζήτημα των νέων νομοθεσιών απασχολεί τους οπαδούς;

Σ: Ότι συζητιέται συζητιέται, υπάρχει αναστάτωση. Όσο για οργανωμένη αντίδραση, υπάρχουν σκόρπια παραδείγματα, πορείες στη Θεσσαλονίκη, καταλήψεις, πανιά στα γήπεδα, οι Λαρισαίοι είχανε συνεννοηθεί με τους Πανιώνιους και είχαν βγάλει τα ίδια πανό, οι Ατρομηταίοι και οι Αρειανοί φωνάζουν συνθήματα για το νόμο. Στη Λάρισα ειδικά γίνονται πράγματα σε επίπεδο Monsters (του συνδέσμου δηλαδή). Πάντα υπάρχει κεντρικό πανό με σύνθημα για το νόμο, χωρίς να υπάρχει άλλο πανό της ομάδας τους. Τις προάλλες, στο γήπεδο δεν μπήκε ούτε ένας τα πρώτα δέκα λεπτά και μετά που μπήκανε φωνάζανε όλοι συνθήματα για το νόμο, αλλά αυτό που λείπει κατά τη γνώμη μου είναι να γίνει κάτι από κοινού, αν όχι από όλους, τουλάχιστον από περισσότερες των δύο ομάδων οπαδών.

Β: Εδώ όταν ανεβήκαμε στη Θεσσαλονίκη με τον Ατρόμητο, οι μπάτσοι δεν θέλανε να μας αφήσουν να βάλουμε πανό για τον οπαδό του Ηρακλή... Τελικά βέβαια το βάλαμε...

Αυτο/: Οι Ηρακληδείς πώς το πήραν που βγάλατε πανό για τον δικό τους;

Β: Ε, ξέρεις, χειροκροτήματα, συνθήματα μαζί... Και στον Άρη όταν είχαμε ανέβει, τα τελευταία πέντε λεπτά φωνάζαμε συνθήματα για το νόμο όλοι μαζί...

Αυτο/: Και αφού γίνονται αυτά, γιατί δεν γίνεται κάποια κοινή κίνηση;

Β: Δυστυχώς αυτό που επικρατεί είναι μια καφρίλα του είδους «το θέμα είναι η ομάδα και όλα τα άλλα είναι και λίγο πολιτική και φτου κακά». Μιλάμε άλλωστε για μέλη της ελληνικής κοινωνίας. Και στην ελληνική κοινωνία, όταν αντιμετωπίζεις πρόβλημα, η πρώτη σκέψη δεν είναι να κάνεις διαδήλωση μαζί με τους υπόλοιπους που θίγονται, αλλά να αξιοποιήσεις τις άκρες σου για να φύγει το κακό απ' τον κώλο σου. Άλλη έκφανση της ίδιας λογικής είναι η αίσθηση ότι «εμείς είμαστε οι πιο μάγκες και θα μας κλάσουν τ' αρχίδια», ή ότι «εμείς θέλουμε να βγει έξω ο δικός μας και όλοι οι άλλοι να πα να γαμηθούνε». Αυτή τη στιγμή πάντως δεν πάει και άσχημα το πράγμα. Του χρόνου θα ανεβεί στην Α' ο Πας Γιάννινα όπου κάτι κινείται, υπάρχουν οι άλλοι της Παναχαϊκής (που για ν' ανέβουν πρέπει πρώτα να βρουν πρόεδρο), οι Λαρισαίοι, οι Ηρακληδείς... είναι πολύ σημαντικό που όλοι αυτοί δεν έχουν πάει με την άλλη μεριά και κρατάνε έναν χαρακτήρα αξιοπρεπέστατο σε σχέση με το τι παίζει γενικά...

Αυτο/: Το μέλλον πώς το βλέπετε;

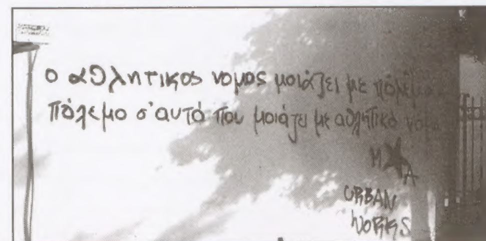
Σ: Ούτε προνομιακό έδαφος βλέπουμε, ούτε όμως συντρέχει και λόγος απελπισίας. Ο νόμος μες το χάλι του, εξασφαλίζει πως υπάρχει αυτή τη στιγμή ένα πεδίο για να συναντηθείς με ανθρώπους που δεν είναι κάφροι (και πράγματι δεν είναι κάφροι όλοι όσοι πηγαίνουν στο γήπεδο). Τώρα ξέρουμε πως κόσμος από αρκετές ομάδες, έρχεται σε επαφή, πράγμα που δείχνει πως άπαξ και προσπαθείς, όσοι ενδιαφέρονται θα σε βρουν ακόμη και μόνοι τους. Υπάρχουν, θα μπορούσαμε να πούμε, άνθρωποι που περιμένουν να βάλει κάποιος το ζήτημα στο τραπέζι.

Αυτο/: Πιστεύετε ότι μπορεί να γίνει κάτι στο μέλλον;

Σ: Κοίτα, σε πρώτη φάση θα πρέπει να παίξει πληροφόρηση σχετικά με το νόμο και φυσικά να προσπαθείς να βρίσκεσαι με κόσμο.

Αυτο/: Σας έχει μπει ποτέ το ζήτημα τι δουλειά έχετε εσείς στα γήπεδα που είναι «το όπιο του λαού σε νέα έκδοση» κλπ;

Σ: Μας έχει απασχολήσει και το έχουμε λύσει με κάπως κοφτό τρόπο: Ότι εμείς ασχολούμαστε με το θέμα, είμαστε μέρος του πράγματος, όχι ξένα σώματα, και από τη στιγμή που ασχολούμαστε, προσπαθούμε να πούμε και πέντε πράγματα. Τα γήπεδα επιπλέον είναι ένας κοινωνικός χώρος που δεν βλέπω το λόγο να τον παρατήσεις. Αν δηλαδή τα γήπεδα παραδωθούν στους ακροδεξιούς για να μη λερώσουν τα χέρια τους οι «πολιτικοποιημένοι», θα είναι καλύτερα τα πράγματα ή χειρότερα; Εν πάσει περιπτώσει, τα έχω ακούσει πολλές φορές αυτά και υπάρχουν απαντήσεις...

Κοινοτοπίες περί κοινωνικής ασφάλισης

Οι πολιτικοί κύκλοι όπου γεννήθηκε και ενηλικιώθηκε αυτό το περιοδικό [19 τευχών ήδη], και όχι μόνο αυτοί δηλαδή, σπανίως εδώ και χρόνια έχουν αποπειραθεί να αρθρώσουν έναν στοιχειώδη λόγο για το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης και τα συναφή του. Σχέσεις, ρυθμίσεις, εξελίξεις που αφορούν το μη παραγωγικό προλεταριάτο βρίσκονται γενικώς εκτός μενού, εκτός αν οι συνταξιούχοι τρώνε τίποτα καρπαζιές από τα ΜΑΤ. Θες το μυστηριώδες συμβόλαιο που έχει υπογραφεί για την πάρτη μας: δεν θα γεράσουμε ποτέ, θα είμαστε πάντα νέοι και υγιείς... Θες η γενική ήττα, η μεθοδευμένη απαξίωση του κοινωνικού μισθού, τα ένσημα που δεν διεκδικούμε και χαρίζουμε στ' αφεντικά, το ότι η σύνταξη για ένα μεγάλο μέρος των νέων ή όχι και τόσο νέων προλετάριων μοιάζει με ανέκδοτο... Το κενό είναι γεγονός. Το ασφαλιστικό, τα ταμεία, οι συντάξεις, τα επικουρικά, είναι σαν παιχνίδι λέξεων για τους γραφειοκράτες των κομμάτων, τους συνδικαλιστές, και τους δημοσιογράφους. Ένα παιχνίδι με «μεγάλες νίκες για τους εργαζόμενους» (όπως έγινε το 2001, που ο τότε υπουργός εργασίας Γιαννίτσης απέσυρε το σχέδιο νόμου για το ασφαλιστικό), ή «υποσχέσεις για συνέχεια του αγώνα» (όπως τώρα με το νόμο της Πετραλιά).

Εκεί που παίζουν μπάλα λοιπόν «οι κοινωνικοί εταίροι», διάφορα θεωρούνται αυτονόητα. Προβλήματα υπάρχουν και πρέπει να λυθούν. Το ασφαλιστικό σύστημα νοσεί, και το ζήτημα είναι ποιος από δαύτους ξέρει την καλύτερη γιατριά. Τα κεκτημένα βάλλονται πανταχόθεν. Εντάξει λοιπόν, εμείς από δω δεν μπορούμε με μιας να απαλλαγούμε από το βάρος της συλλογικής μας φτώχιας. Μπορούμε μόνο να σχολιάσουμε κάποια από τα ευκόλως εννοούμενα.

Γεράστε αν τολμάτε

Ιστορία και μυθολογία

Η μορφή της «κοινωνικής ασφάλισης» που γνωρίζουμε μέχρι σήμερα είναι κομμάτι μιας *συνολικής καπιταλιστικής ρύθμισης*, που χρονολογείται ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα -όταν η εργατική τάξη είχε περάσει για τα καλά τη θηλειά στο λαιμό των αφεντικών- και εδραιώθηκε σε ολόκληρο το δυτικό κόσμο μεταπολεμικά, σε σχέση με τη διαχείριση της εργασίας και της αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης. Και ένα από τα βασικά στοιχεία αυτής της ρύθμισης ήταν το εξής: προκειμένου η εργατική τάξη να ενσωματωθεί στους καπιταλιστικούς σχεδιασμούς και να αποτελέσει οργανικό παράγοντα της «ανάπτυξης», τα αφεντικά μεταξύ άλλων, και μέσω του συλλογικού εκφραστή των συμφερόντων τους -του κράτους, ανέλαβαν σχεδιασμένα το κόστος της αναπαραγωγής της.

Αυτή η ιστορική σημείωση έχει σημασία, για να θυμόμαστε πως αυτό που συμβαίνει σε όλη την περίοδο του λεγόμενου κοινωνικού κράτους εξακολουθεί να είναι αγορά και πώληση εργατικής δύναμης! Τα αφεντικά την αγοράζουν. Οι προλετάριοι την πουλάνε. Η τιμή της -ο μισθός- έχει ιστορικά διαχωριστεί σε *άμεσο* (ας πούμε «τα καθαρά») και σε *έμμεσο* (οι εισφορές και οι παροχές), ακριβώς επειδή εμπεριέχει τόσο το κόστος της ατομικής (ή οικογενειακής) αναπαραγωγής της δυνατότητας για εργασία, όσο και το κόστος για τη συλλογική αναπαραγωγή της τάξης. Όταν το ξεχνάμε αυτό, μπορούμε π.χ. να τρώμε σα χάπι το «αυτονόητο» περί τριμερούς χρηματοδότησης του ασφαλιστικού συστήματος με όλες τις συνέπειές του: Τρία συναπεράκια που κάθονται στο τραπέζι, το κράτος, τα αφεντικά και οι εργάτες, και κανονίζουν ποιος θα βάλει τι για να σωθούνε τα ταμεία. Καταλαβαίνετε ότι σ' αυτή τη συνεννόηση χωράνε μια χαρά τα νταραβέρια των συνδικαλιστών, το ποιος θα βάλει και πώς το χέρι του στα αποθεματικά των ταμείων, πάντα «για το καλό των εργαζόμενων και τη μακροημέρευση του ασφαλιστικού συστήματος».

Και χωράνε φυσικά οι γκρίνιες: το κράτος χρωστάει, τα αφεντικά εισφοροδιαφεύγουν, οι εισφορές των νέων εργαζόμενων δεν επαρκούν για να καλύψουν τις συντάξεις των παλιών. Στο δια ταύτα, η κοινωνική ασφάλιση απογυμνώνεται επιτυχώς -καθώς η αναδιάρθρωση της εργασίας εξελίσσεται στο σύνολό της- από την πραγματική της ιστορία και την ταξική συνθήκη που τη γέννησε: τα αφεντικά πληρώνουν για την εργασία, ως κρατήσεις από τους μισθούς ή ως εισφορές. Και θέλουν να πληρώνουν όσο το δυνατόν λιγότερα.

Είναι λοιπόν προφανές ότι το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης δεν μπορεί παρά να είναι άμεσα συνδεδεμένο με τη συνολική προσπάθεια των αφεντικών να υποτιμήσουν την εργασία, και μιλώντας για την Ελλάδα, με όσα έχουν συμβεί τα τελευταία χρόνια προς υποστήριξή τους, σε επίπεδο ιδεολογίας και σε επίπεδο κοινωνικών σχέσεων. Αν κάνουμε μια χοντρική εκτίμηση για τους ασφαλιστικούς νόμους από το 1990 κι έπειτα, ότι δίνουν δηλαδή τη δυνατότητα στο κράτος και το κεφάλαιο αφενός να απαλλαγούν με λιγότερα έξοδα από τους πολλά χρόνια εργαζόμενους, και αφετέρου να αποκλείσουν μεγάλα κομμάτια του νέου προλεταριάτου από τις αξιοπρεπείς συντάξεις ή τις παροχές υγείας, από τον κοινωνικό μισθό δηλαδή, μια τέτοια δυνατότητα συμβαδίζει απολύτως με τις νίκες που έχουν επιτευχθεί σε βάρος του προλεταριάτου μέσα στις εργασιακές και τις κοινωνικές σχέσεις, μέσα στο καζάνι του ταξικού πολέμου.

Πάρτε για παράδειγμα τη συνθήκη της μαύρης δουλειάς. Αφενός ένα μεγάλο τμήμα, κυρίως των νέων προλετάριων, στήριξε ουσιαστικά τη μαύρη εργασία, «τα ένσημα στο χέρι», για να μετατρέψει σε χρήμα ένα μικρό κομμάτι του έμμεσου μισθού. Το μεγάλο κομμάτι πήγαινε φυσικά στις τσέπες του αφεντικού. Αφετέρου το ντόπιο προλεταριάτο ανέχτηκε, για να μην πούμε επικρότησε, τον «παράδεισο» της μαύρης εργασίας των μεταναστών δυο δεκαετίες τώρα, το τεράστιο όφελος της οποίας για την «ανάπτυξη» έχει πολλές φορές μνημονευτεί. Οπότε λέμε: η μαύρη εργασία, οι απλήρωτες υπερωρίες, η παγίωση της μερικής/ ελαστικής απασχόλησης, και κυρίως, η ακραία υποτίμηση του βαλκάνιου προλεταριάτου μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς, δηλαδή όλες οι πλευρές του «πραγματικού συντάγματος των ταξικών σχέσεων», είναι η βασική συνθήκη που επιτρέπει στα αφεντικά να χειριστούν ευέλικτα, και σε συνεννόηση με τα συνδικάτα, την εργασία και το κόστος της. Είναι σοφή μια κουβέντα από τον τοίχο: ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα.

Αν υπάρχει λοιπόν το ζητούμενο της αναδιάρθρωσης της κοινωνικής ασφάλισης, αυτό είναι άμεσα συνδεδεμένο με την αναδιάρθρωση της εργασίας. Και αν η χ ή η ψ κυβέρνηση νομοθετεί έτσι ώστε να απαξιώνει τον κοινωνικό μισθό, αυτό σημαίνει ότι τα αφεντικά έχουν σε ένα προγενέστερο στάδιο κατακτήσει τις κοινωνικές προϋποθέσεις αυτής της απαξίωσης. Το οποίο φυσικά δεν σημαίνει ότι έχουν λύσει τα προβλήματά τους, αλλά αυτό είναι άλλου παπά ευαγγέλιο.

Ταυτόχρονα, και για ευνόητους λόγους, οι αλλαγές στο καθεστώς της κοινωνικής ασφάλισης μπαίνουν στο δημόσιο διάλογο με δεδομένη μια «άρρωστη» κατάσταση, με την οποία συνδέονται μια σειρά από υποτίθεται δεδομένα. Για παράδειγμα, η νοσηρή για το ασφαλιστικό αναλογία ανάμεσα σε μισθωτούς και συνταξιούχους. Αν είναι σωστό ότι ιστορικά ο κοινωνικός μισθός είναι κόστος που τα αφεντικά καταβάλλουν για την εργασία, θα ήταν πιο συνετό να εκλάβει κανείς αυτήν την επαπειλούμενη αρρώστια όχι ως πραγματικό πρόβλημα, παρά ως υπαγόρευση νέων όρων. Τα αφεντικά διακηρύσσουν την άρνησή τους να πληρώνουν για την αναπαραγωγή της εργατικής τάξης, και το ζητούμενο είναι να πληρώνουν οι «καινούριοι». Δεν είναι κρυφό πως πάνω σε αυτό το ζητούμενο στηρίζεται η κατάτμηση των ασφαλισμένων στις κατηγορίες του «νέου» και του «παλιού», μόνιμη σε όλους τους νόμους περί κοινωνικής ασφάλισης στην Ελλάδα μετά το 1990. Με άλλα λόγια, αυτό που τίθεται ως πρόβλημα είναι ήδη κομμάτι της αναδιάρθρωσης. Το νέο προλεταριάτο πρέπει να παραιτηθεί από τον έμμεσο μισθό, για να «φτάσει για τους παλιούς». Όσο για την εισφοροδιαφυγή, την άλλη μεγάλη «κατάρα» του ασφαλιστικού, που τόνους δακρύων χύνουν για πάρτη της το κράτος και η ΓΣΕΕ, είναι μια υπόθεση που έχει καταντήσει γελοία. Όσο καιρό μοστράρεται ως «βάση προβληματισμού» για το ασφαλιστικό, καμιά εκατοστή χρόνια δηλαδή, άλλο τόσο καιρό το κράτος το ίδιο εξασφαλίζει την απαλλαγή των εργοδοτών από τις χρωστούμενες οφειλές τους. Για την ακρίβεια όσο πιο πολλά χρωστά κανείς στο ΙΚΑ, τόσο περισσότερο απαλλάσσεται από την οφειλή. Οι διακανονισμοί των εργοδοτών με το ΙΚΑ για τα μεγάλα ποσά είναι ειδικά φτιαγμένοι ώστε αυτά να μην πληρωθούν ποτέ.

Ο νόμος

Όπως είναι σαφές, οι βασικές διαπιστώσεις που καταθέσαμε εδώ δεν βοηθούν καθόλου να βγάλει κανείς άκρη με το ασφαλιστικό σύστημα και τις αλλαγές που γίνονται με την ψήφιση του νέου νόμου. Πράγμα που είναι ιδιαιτέρως δύσκολο έτσι κι αλλιώς, ειδικά μετά την παγιωμένη από όλους του νόμους της δεκαετίας του '90 διαίρεση των εργαζόμενων σε τρεις κατηγορίες (οι ασφαλισμένοι πριν το '82, οι από το '82 έως και το '93, και οι από το '93 και μετά), και τις επιμέρους ρυθμίσεις και προβλέψεις ανά κλάδο, ανά ασφαλιστικό φορέα και ανά κατηγορία εργαζομένων.

Αυτό που επίσης δικαίως μπορεί να προβληματίσει ακόμα και τους πιο καλοπροαίρετους είναι η πραγματική λειτουργικότητα και αξία νόμων όπως αυτός της Πετραλιά σε σχέση με ό,τι πραγματικά νοσεί: η συσσώρευση, η κερδοφορία, και η δυνατότητα εν πάσει περιπτώσει του καπιταλισμού να αναπαραχθεί. Δικαιούμαστε να ισχυριστούμε πως σε γενικές γραμμές τα καπιταλιστικά κράτη δεν έχουν προχωρήσει σε ριζική αποδιάρθρωση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, πράγμα που φυσικά ισχύει και για την Ελλάδα. Έχουν βεβαίως συμβεί άλλα πράγματα, όπως το γεγονός ότι τα αποθεματικά των ταμείων έχουν ενταχθεί οργανικά στην κυκλοφορία του κεφαλαίου μέσω των επενδύσεών τους σε ομόλογα, μετοχές ή ακίνητα. Ή όπως αυτό που πιο πάνω αναφέραμε, η μετακύλιση μέρους του κόστους της αναπαραγωγής της τάξης στους ίδιους τους εργάτες (μείωση των συντάξεων, περικοπές παροχών, κλπ), και η αναβάθμιση της ιδιωτικής ασφάλισης.

Αν όμως θεωρήσουμε δεδομένο, όπως καλά θα κάνουμε, ότι κρίση αναπαραγωγής του καπιταλιστικού συστήματος σημαίνει πρόβλημα στην εκμετάλλευση της εργασίας, γιατί μόνο αυτό μπορεί να σημαίνει, τότε αναρωτιέται κανείς πράγματι αν και σε ποιο μακροπρόθεσμο σχέδιο εντάσσονται αυτά τα επιμέρους σχέδια μεταρρύθμισης.

Εν πάση περιπτώσει, ο νόμος αφορά στο μεγαλύτερο κομμάτι του την ενοποίηση των ασφαλιστικών ταμείων. Προβλέπει ότι μετά τις ενοποιήσεις θα απομείνουν 13 φορείς ασφάλισης: 5 κύριας ασφάλισης, 6 επικουρικής και 2 φορείς πρόνοιας. Το κείμενο του νόμου ασχολείται εξαντλητικά με όλα τα τεχνικά ζητήματα της ενοποίησης, σε σημείο να κάνει τους πεφωτισμένους δεξιούς να μελαγχολούν: «χρειαζόμαστε νόμο για να ορίσουμε σε ποιον όροφο ποιανού κτιρίου του πρώην Ταμείου θα στεγάζεται το νέο εκ συγχωνεύσεων Ταμείο», διαβάσαμε στην *Καθημερινή*. Υποτίθεται ότι οι συγχωνεύσεις των ταμείων θα εξασφαλίσουν έσοδα στο κράτος λόγω της διοικητικής αναδιοργάνωσης και των απολύσεων του προσωπικού. Είναι ευκόλως εννοούμενο ότι αυτές οι συγχωνεύσεις, αν πραγματοποιηθούν (γιατί προφανώς δεν είναι διόλου εύκολο), μακροπρόθεσμα θα έχουν επίπτωση στο ύψος των συντάξεων και των παροχών, στα πλαίσια της «εξίσωσης προς τα κάτω». Και είναι επίσης σημαντικό να πούμε ότι τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων συγκεντρώνονται σε λιγότερα χέρια (των συνδικαλιστών συμπεριλαμβανομένων), πράγμα που όσο να 'ναι θα βοηθήσει τα σχέδια για την «ορθολογική» επένδυσή τους.

Σημειώνουμε επίσης τη δημιουργία του «Ασφαλιστικού Κεφαλαίου Αλληλεγγύης των Γενεών», το οποίο θα χρηματοδοτηθεί από το 10% των εσόδων από τις ιδιωτικοποιήσεις, από το 4% επί του ΦΠΑ, και από 4% επί «κοινωνικών πόρων» των ταμείων. (Καταλαβαίνετε, άμα αυξηθεί ο ΦΠΑ, λέμε άμα, θα έχουν και την ευκαιρία οι Νέες Γενεές να πληρώσουν κατιτίς για τις Παλεές...)

Πέραν αυτών:

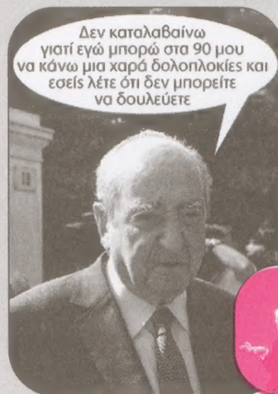
- Καταργείται το όριο ηλικίας των 55 ετών για μειωμένη σύνταξη, το οποίο αυξάνει σταδιακά ανά έτος μέχρι να φτάσει στο 60ο. Επίσης αυξάνεται το ποσοστό μείωσης της σύνταξης για την πρόωρη συνταξιοδότηση, από 4,5 σε 6% ανά έτος.
- Καταργείται η συνταξιοδότηση χωρίς όριο ηλικίας (για όλους). Από το 2013 και μετά, ακόμη και όσοι έχουν συμπληρώσει 37 χρόνια εργασίας δεν μπορούν να πάρουν σύνταξη αν δεν έχουν φτάσει τουλάχιστον τα 58 χρόνια.
- Καταργείται η δυνατότητα μειωμένης σύνταξης στα 50 για τις μητέρες με ανήλικο παιδί. Από το 2009 και για κάθε χρόνο θα προστίθεται ένα έτος μέχρι τα 55.
- Αυξάνονται από το 2009, κατά δέκα ανά έτος, τα απαιτούμενα ένσημα για τις παροχές υγείας από το ΙΚΑ. Για τις παροχές σε είδος θα χρειάζονται 100 αντί για 50 ένσημα, και για τις παροχές σε χρήμα 120 αντί για 100.
- Οι επικουρικές συντάξεις δεν θα μπορούν πλέον να υπερβαίνουν το 20% των κανονικών (σε σχέση με την υπάρχουσα κατάσταση, η διάταξη αυτή οδηγεί σε πολλές περιπτώσεις σε πολύ μεγάλη μείωση στις συντάξεις).

Συμπέρασμα; Ούτε με το κυάλι δεν την βλέπουνε τη σύνταξη όσοι μπήκαν στο θαυμαστό κόσμο της δουλειάς στα '90s.

Για δυνατούς λύτες: ποιοι είναι οι από δω και ποιοι οι από κει;

Αυτοί οι καλοί κύριοι αγωνιστές της ΓΣΕΕ, αφού τέλειωσαν τον αγώνα τους για το ασφαλιστικό πήγαν να υπογράψουν με τα αφεντικά την εθνική συλλογική σύμβαση για τη διετία 2008-2009. Και ήταν ευτυχείς γιατί η συμφωνία τους καταγράφει «το μάξιμουμ των εφικτών επιδιώξεων». Ξέρετε ποιο είναι αυτό το μάξιμουμ; 0,78 ευρώ αύξηση στο κατώτατο ημερομίσθιο συνολικά μέσα στη διετία. 80 ευρώ αύξηση στο βασικό μισθό συνολικά μέσα στη διετία. Δεν θα σας τα πούμε σε ποσοστά, γιατί γίνονται ακόμα πιο αστεία. Και για να μην υπάρχουν αμφιβολίες για το τι έγνοιες έχουν οι κουστουμάτοι εκατέρωθεν του τραπεζιού, να τι δήλωσε πρόσφατα ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ σε συνέδριο του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ: «Η παραγωγικότητα της εργασίας έχει επιβραδυνθεί από το μέσο επίπεδο, έχουν μειωθεί, επομένως, τα περιθώρια να αυξηθούν οι πραγματικοί μισθοί, χωρίς αυτό να θίξει τα περιθώρια κέρδους».

Η αριστερή blogoσφαιρα έχει επιστρατεύσει κάθε γνωστή φιγούρα γέρου στον αγώνα ενάντια στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση. Βρήκαμε και τους γέρους του mapet show να βρίζουνε τη Φάνη, αλλά προτιμούμε τον επάρατο. Το αξίζει. Επίσης κάνει και βουτιές.

ΤΟ ΑΝΤΙΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ
ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
ΜΕ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

Κι εμείς που νομίζαμε ότι οι νόμοι καταργούνται στα οδοφράγματα... Πολύ μεταμοντερνισμός ρε παιδί μου *(η φωτογραφία είναι από το έντυπο Σχιζό των ΣΑΧ)*

Ο ΤΥΡΕΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ:

Για τη ντόπα υπάρχει η WADA. Για το ethnosedon;

Υπάρχουν ψέματα κι υπάρχουν χοντροκομμένα ψέματα. Στον ενδιάμεσο χώρο, πρόσφορο για κάθε είδους απάτες, στήθηκε, ανέβηκε και παίχτηκε όλη τη προηγούμενη σεζόν φθινόπωρο 2007 - άνοιξη 2008 το ψυχόδραμα, ή καλύτερα η φαρσοκωμωδία, «Ελλάδα εναντίον Αμερικής: η τιτανομαχία για το όνομα». Η τελευταία σκηνή παίχτηκε στις 2 Απρίλη με τον Κωστάκη / Λεωνίδα να υπερασπίζεται στις Θερμοπύλες του μεγάρου Τσαουσέσκου το ιερό άβατο του ΝΑΤΟ.

Το έχουμε πει ξανά και ξανά και θα συνεχίσουμε να το επαναλαμβάνουμε μέχρι να μείνουμε από φωνή κι από μελάνι: εδώ και δεκαεφτά χρόνια, από το 1991 όταν άρχισε η διάλυση της γιουγκοσλαβικής ομοσπονδίας, *ο ελληνικός ιμπεριαλισμός έχει σταθερά στραμμένο το στόχαστρό του στο κράτος της Μακεδονίας.* Από την εποχή της ελληνοσερβικής συμμαχίας, του εμπάργκο και της «ενδιάμεσης συμφωνίας» ανάμεσα στα δύο κράτη και μέχρι σήμερα ο μόνιμος ελληνικός στόχος είναι η επιβολή όρων υποτέλειας και συνακόλουθα η διάλυση κι ο διαμελισμός της Μακεδονίας. Η προσήλωση σε αυτού του είδους τον προσανατολισμό καταδεικνύεται διαρκώς όλα τα προηγούμενα χρόνια, πέρα από τις αλλαγές στην τακτική, από τη συσπείρωση και τον συντονισμό όλων των δυνάμεων του εθνικού κορμού πίσω από την ιμπεριαλιστική στρατηγική του ελληνικού κράτους. Από την πατριωτική αριστερά και τις αντιαμερικανικές παραφυάδες της, μέχρι την εθνικόφρονα δεξιά και τις φασιστικές απολήξεις της, όταν φτάνει το ζήτημα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, η ενότητα είναι μπετόν αρμέ.

Το κέντρο γύρω από το οποίο περιστρέφεται κι αναπτύσσεται η ελληνική στρατηγική επέκτασης είναι το διαβόητο «ζήτημα του ονόματος», δηλαδή η απαίτηση να επιβληθεί στη Μακεδονία το όνομα που ανταποκρίνεται στο γούστο του ελληνικού κράτους. Το όνομα όμως, αυτή η ιστορικίστικη και ιδεολογική μπαρούφα που έχει σκαρφιστεί το αθηναϊκό επιτελείο, είναι το πρόσχημα της ελληνικής επίθεσης. Κανένα κέρδος και καμία χασούρα δεν προσδοκά το ελληνικό κράτος από το αν η Μακεδονία κρατήσει το συνταγματικό της όνομα, παραμείνει «πουγου-δου-μου» ή μετονομαστεί σε κάτι άλλο. *Το πραγματικό διακύβευμα είναι αν θα καταφέρει το ελληνικό κράτος μέσω του εκβιασμού με το όνομα να σαμποτάρει την μελλοντική ύπαρξη της Μακεδονίας, προκαλώντας κρίση στο εσωτερικό της και οξύνοντας τις υπαρκτές αντιθέσεις μεταξύ του μακεδονικού και αλβανικού στοιχείου.*

Πριν από τέσσερις μήνες, στο τεύχος Δεκεμβρίου 2007, γράφαμε σε αυτές εδώ τις σελίδες με αφορμή την αναζωπύρωση του «μακεδονικού» και την επικείμενη, τότε, ανεξαρτητοποίηση του Κοσόβου: *Το πιθανότερο είναι οι οριστικές ρυθμίσεις να επιβληθούν στη Δημοκρατία της Μακεδονίας αφού πρώτα ξεκαθαρίσει το ζήτημα του Κοσόβου και μέχρι* ***τότε είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται να αλλάξει η διεθνής θέση της (με μια ένταξη στο ΝΑΤΟ για παράδειγμα) αν δεν δώσει το οκ το ελληνικό κράτος, που δεν πρόκειται.*** Δεν χρειαζόταν μαντικές ικανότητες για να προβλέψει κάποιος με βεβαιότητα ότι δεν υφίσταται ούτε μία πιθανότητα στο εκατομμύριο να μπει η Μακεδονία στην ατλαντική συμμαχία κόντρα στα συμφέροντα και τους σχεδιασμούς της Ελλάδας. Όσοι διέθεταν την απαραίτητη νηφαλιότητα, για να γλιτώσουν από το βομβαρδισμό βλακείας των προηγούμενων μηνών, καταλάβαιναν και ήξεραν από τότε ότι το «βέτο» είναι εκεί που το πάει η Αθήνα, γιατί απλούστατα μια ένταξη στο ΝΑΤΟ θα σήμαινε για το μακεδονικό κράτος εγγύηση ή έστω σοβαρή παράταση της ύπαρξή του και άρα ακύρωση ή έστω αναβολή των ελληνικών σχεδίων. Το μόνο που μεσολάβησε από πέρσι, όταν ήρθε ξανά στην επιφάνεια το «όνομα» λόγω του Κοσόβου, μέχρι την σύνοδο του ΝΑΤΟ στις αρχές Απρίλη ήταν η σφοδρή προπαγανδιστική καταιγίδα που εξαπέλυσαν τα ελληνικά μήντια. Ιδίως από τη στιγμή που έπεσαν στο τραπέζι οι τελευταίες προτάσεις του Νίμιτς για το όνομα, εφημερίδες και κανάλια έπαψαν να έχουν μεταξύ τους διαφοροποιήσεις και έπαψαν να υπάρχουν σαν διακριτή συνιστώσα του ελληνικού κατεστημένου· μετατράπηκαν σε παράρτημα του υπουργείου εξωτερικών. Αμερικανικές πιέσεις και εκβιασμοί; Ανθελληνικές εκστρατείες; Εθνικοί κίνδυνοι; Η Ελλάδα στριμωγμένη πριν την σύνοδο; Μόνη εναντίον των ΗΠΑ; Ψέματα, χοντροκομμένα κι ασύστολα ψέματα για να κατασκευαστεί η εικόνα μιας καλά ανένδοτης αντιαμερικανικής στάσης της Ελλάδας που έχει προκαλέσει τεράστια προβλήματα στην διεύρυνση της συμμαχίας! Παραδόξως, στα διεθνή μέσα ούτε πριν ούτε μετά την σύνοδο δεν αναφέρθηκε κανένας ιδιαίτερος προβληματισμός ή εκνευρισμός για την μη ένταξη της Μακεδονίας, προφανώς λόγω κάποιας παγκόσμιας ανθελληνικής πλεκτάνης. Τελικά, ούτε μία λέξη που γράφτηκε και ειπώθηκε στα ελληνικά μέσα για το θέμα δεν είχε σχέση με την πραγματικότητα: *το διάστημα πριν τη σύνοδο του ΝΑΤΟ το ελληνικό κράτος μεθόδευσε και πέτυχε με την σύμφωνη γνώμη των συμμάχων της την απομόνωση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και την ουσιαστική εγκατάλειψή της στις ελληνικές διαθέσεις.* Όλα τα υπόλοιπα ήταν η συντεταγμένη παραγωγή της αποβλάκωσης για εσωτερική κατανάλωση...

Αρκούν δύο μόλις στοιχεία για να καταδείξουν ότι κανένας «εκβιασμός» δεν επιχειρήθηκε εναντίον της Αθήνας για να δώσει το οκ στην βαλκανική διεύρυνση του ΝΑΤΟ, αλλά αντίθετα *το επίδικο των διαπραγματεύσεων ήταν αν οι σύμμαχοι θα αναγνωρίσουν κατά προτεραιότητα στο ελληνικό κράτος την αρμοδιότητα να έχει τον πρώτο λόγο αναφορικά με την Μακεδονία* (το τονίζουμε αυτό, επειδή όπως θα πούμε πιο συγκεκριμένα παρακάτω, ένα ακόμη μέλος του ΝΑΤΟ πλην της Ελλάδας έριξε επίσημα στο τραπέζι της συνόδου το «ενδιαφέρον» του για το πού θα καταλήξει αυτό το μισή μερίδα κράτος στα βόρεια: η Βουλγαρία, που όπως όλα δείχνουν ετοιμάζεται να εμπλακεί πιο ενεργά και με άλλον αέρα στους βαλκανικούς ανταγωνισμούς).

Σημείο πρώτο. Σε όλη τη διάρκεια των πολύμηνων δήθεν σκληρών διαπραγματεύσεων για το όνομα δεν υπήρξε ούτε μία στιγμή κι ούτε ένα κράτος μέλος του ΝΑΤΟ, από αυτά που δήθεν καίγονταν για την ένταξη της Μακεδονίας, που να υπενθυμίσει στην Ελλάδα το αυτονόητο: ότι η «ενδιάμεση συμφωνία» του 1995 προβλέπει ρητά ότι το ελληνικό κράτος δεν έχει κανένα δικαίωμα να εμποδίσει την ένταξη της Μακεδονίας σε οποιοδήποτε διεθνή οργανισμό (άρα της ΕΕ και του ΝΑΤΟ περιλαμβανομένων) εφόσον αυτή γίνει με το αναγνωρισμένο από τον ΟΗΕ όνομα της «πρώην γιουγκοσλαβικής...». Τον περασμένο Νοέμβρη η Αθήνα έκανε μια χοντροκομμένη απόπειρα να χρεώσει στην Μακεδονία την ακύρωση της ενδιάμεσης συμφωνίας (με πρόφαση τη μετονομασία του αεροδρομίου των Σκοπίων σε «Μέγας Αλέξανδρος») αλλά ήταν τόσο τραβηγμένη από τα μαλλιά ώστε εγκαταλείφθηκε. Κατά συνέπεια η συμφωνία του 1995 εξακολουθεί μέχρι σήμερα να είναι σε πλήρη ισχύ. Και όμως! Εκτός της μακεδονικής κυβέρνησης που τόλμησε να πει ότι «άλλα έχουν συμφωνηθεί», για όλα τα υπόλοιπα κράτη μέλη του ΝΑΤΟ η ενδιάμεση συμφωνία ήταν σαν να μην υπήρξε ποτέ και δεν τρέχει κάστανο αν ένας σύμμαχος σκουπίζει κάτω από το χαλάκι τη τζίφρα του και τις υποχρεώσεις του. Αν όμως, αναρωτιόμαστε, υπήρχαν πράγματι αυτά τα περίφημα «κέντρα» στην Ουάσιγκτον που απεργάζονταν την ένταξη της Μακεδονίας, στοιχειωδώς δεν θα οργάνωναν έστω μια υποτυπώδη εκστρατεία δυσφήμισης της Ελλάδας για παραβίαση συμφωνημένων, προκειμένου να τη στριμώξουν; Έλα ντε! Άβυσσος η ψυχή των ανθελλήνων συνωμοτών...

Σημείο δεύτερο: το περίφημο βέτο. Η έννοια της αρνησικυρίας, που έγινε η πιο γλυκιά καραμέλα στα στόματα των εθνοκάφρων, είναι ιδιαίτερα φορτισμένη πολιτικά όσο και συμβολικά. Για τους διεθνείς οργανισμούς, όπως το ΝΑΤΟ, σημαίνει το έσχατο όπλο και την τελευταία γραμμή άμυνας ή επίθεσης ενός κράτους κόντρα στα υπόλοιπα και αντιστοιχεί σε καταστάσεις διπλωματικής πόλωσης και σύγκρουσης. Ακριβώς γι' αυτό το ελληνικό κράτος βάφτισε «βέτο» την στάση του, επειδή ταιριάζει γάντι στο παραμύθι της εναντίωσης στα αμερικανικά σχέδια και θα ήταν εθνικό ξενέρωμα αν έβγαινε κοτζάμ πρωθυπουργός και στο διάγγελμά του από το Βουκουρέστι έλεγε στεγνά την αλήθεια. Ότι δηλαδή το ζήτημα της πρόσκλησης της Μακεδονίας είχε λήξει από καιρό και στην σύνοδο στο Βουκουρέστι μόνο κατανόηση και συναίνεση είχε ν' αντιμετωπίσει η ελληνική αντιπροσωπεία. Αντιγράφουμε από την νατοϊκή ανακοίνωση που εκδόθηκε μετά την σύνοδο: *...συμφωνούμε ότι η πρόσκληση στην πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας αναβάλλεται μέχρι να επιτευχθεί μία κοινά αποδεκτή λύση για το ζήτημα του ονόματος.* Τελεία, στοπ. Μπορεί αυτή να είναι η διπλωμα-

τική γλώσσα των διπλών και τριπλών κρυπτογραφημένων μηνυμάτων, αλλά το ρήμα «συμφωνούμε» ανταποκρίνεται σε αυτό που πράγματι συνέβη. Από τις εξαλλοσύνες του Σαρκοζύ («εγώ τιμώ τις ουγγρικές και ελληνικές ρίζες μου!»), που μίλησε πριν καν ανοίξει το στόμα του ο έλληνας πρωθυπουργός, μέχρι τη βολική για την Ελλάδα βουβαμάρα της Βρετανίας, η υπόθεση της Μακεδονίας πέρασε στα ψιλά χωρίς την παραμικρή αντίρρηση στις ελληνικές απαιτήσεις. Σημειωτέον ότι ούτε ο αρχισυνωμότης Μπους δεν επιχείρησε να αποτρέψει το αποκλεισμό της Μακεδονίας· αν είχε ν' αντιμετωπίσει κάποια πίεση ο Καραμανλής, αναζητήστε την καλύτερα στα πιάτα της ρουμανικής κουζίνας.

Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε πολλές σελίδες σχολιάζοντας τον όγκο των ανοησιών που συσσωρεύτηκε τον τελευταίο καιρό εν είδει «αναλύσεων και εκτιμήσεων», κι ακόμη περισσότερες για να καταρρίψουμε το καινούριο παραμύθι που λανσάρεται, ότι δηλαδή τώρα, μετά το βέτο, θα έρθει η «αμερικάνικη τιμωρία για την απείθαρχη στάση της Αθήνας», αλλά το προσπερνάμε. Θα επιμείνουμε στα γεγονότα και παρακάτω θα επιχειρήσουμε μια αντι-αφήγηση των εξελίξεων, αποκαλυπτική από μόνη της των ελληνικών προθέσεων.

Στις 14 Φλεβάρη η ελληνίδα υπουργός εξωτερικών επισκέπτεται την Ουάσιγκτον για συνομιλίες στο στέιτ ντιπάρτμεντ. Σε διάστημα τριών ωρών συναντιέται διαδοχικά με τον υφυπουργό εξωτερικών Μπερνς, πρώην πρέσβη στην Αθήνα και αρμόδιο για το ΝΑΤΟ, τον αναπληρωτή υπουργό Νεγκρεπόντε, και στο τέλος με την Ράις, με την οποία μάλιστα έχει και μια κατ' ιδίαν συζήτηση χωρίς την παρουσία τρίτων, όπου προφανώς το θέμα δεν ήταν τα ταγιεράκια τους. Όπως ανακοινώθηκε, το «όνομα» ήταν ανάμεσα στα θέματα, αλλά δεν ήταν το μόνο. Κρίνοντας από τις περιστάσεις, υποθέτουμε βάσιμα ότι στην ατζέντα θα περιλαμβανόταν οπωσδήποτε η επικείμενη ανεξαρτησία του Κοσόβου, οι πιθανές αντιδράσεις των αλβανικών πληθυσμών εκτός Κοσόβου (βλέπε Αλβανία και Μακεδονία) και η διεύρυνση του ΝΑΤΟ στα Βαλκάνια. Αν υπήρξε κάποια στιγμή που η Ελλάδα να έθεσε οριστικά στις ΗΠΑ την απόφασή της να μπλοκάρει την ένταξη της Μακεδονίας, ήταν εκείνη.

Τρεις μέρες αργότερα, στις 17/2, το Κόσοβο κηρύσσει την ανεξαρτησία του. Ακριβώς όπως σας είχαμε πει από τον Δεκέμβρη, μετά το Κόσοβο ήρθε η σειρά της Μακεδονίας, και μόλις δύο μέρες μετά την ανεξαρτητοποίηση ο Νίμιτς επισκέφτηκε, εν μέσω χιονοθύελλας, την Αθήνα, συναντήθηκε με τον έλληνα και τον μακεδόνα διαπραγματευτή και κατέθεσε επίσημα τη νέα του πρόταση. Όπως και οι προηγούμενες, η νέα πρόταση, πέρα από το να διεκδικεί μια θέση στο κεφάλαιο με τα ανέκδοτα της διπλωματίας, είχε τις ίδιες σκοπιμότητες: να προκαλέσει πολλή συζήτηση, να σκοντάψει σε πλήθος λεπτομέρειες και να απορριφθεί εύκολα. Ο Νίμιτς έφερε λοιπόν ένα πακέτο που προέβλεπε διπλή ονομασία και πρότεινε

Πάει έφυγε το τραίνο / έφυγες και συ / για μακρινό νησί / για μακρινό νησίιιιιι...
Ο πρόεδρος της Μακεδονίας Τσερβενκόφσκι με τον γενικό γραμματέα του ΝΑΤΟ Σέφερ. Ο πρώτος Τετάρτη έφτασε, πρόλαβε φωτογραφήθηκε και Πέμπτη μάζεψε τα μπογαλάκια του κι έφυγε με την δήλωση: "Θέλω να στείλω ένα μήνυμα στην Ελλάδα. Θα επιβιώσουμε και ο μακεδονικός λαός θα ξεπεράσει αυτή την κακοτυχία." Την Αθήνα και την Σόφια τις ρώτησε;

πέντε ονόματα: Συνταγματική Δημοκρατία της Μακεδονίας, Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας (ένας φόρος τιμής στο πάλαι ποτέ ανατολικό μπλοκ;), Ανεξάρτητη Δημοκρατία της Μακεδονίας, Νέα Δημοκρατία της Μακεδονίας (ένας φόρος τιμής στη νου-δου;) και Δημοκρατία της Άνω Μακεδονίας. Σε λιγότερο από δύο εβδομάδες, στις 2 Μάρτη, ενώ ήδη έχει αρχίσει το κρεσέντο της ελληνικής προπαγάνδας ότι «οι αμερικάνοι πάνε να επιβάλλουν λύση», η πρόταση εκπληρώνει τον σκοπό της και απορρίπτεται. Παρόλα αυτά, μέχρι την σύνοδο, ο κύριος Νίμιτς, που μάλλον έχει ανεπτυγμένη αίσθηση του χιούμορ και όρεξη για ταξίδια, θα σκαρφιστεί διάφορες ακόμη παραλλαγές, κάνοντας την μακεδονική κυβέρνηση να πιστέψει ότι με τόσο ντόρο, μέχρι το τέλος κάτι μπορεί να γίνει.

Αλλά οι αδυσώπητες πιέσεις στην Αθήνα συνεχίζονται. Στις 3 Μάρτη επισκέπτεται την Ελλάδα ο γραμματέας του ΝΑΤΟ Ντε Χοπ Σέφερ και με τόνο τελεσιγραφικό κόβει μαχαίρι κάθε πιθανότητα να περάσει την νατοϊκή πόρτα η Μακεδονία αν δεν αποδεχτεί τους ελληνικούς όρους, αν δηλαδή δεν αυτοκτονήσει πρώτα! Προσέξτε τι δηλώνει ο κύριος γραμματέας: *«Οι προσκλήσεις για συμμετοχή στη διεύρυνση θα απευθυνθούν βάσει επιδόσεων των υποψήφιων μελών και μόνο εάν συμφωνούν και τα 26 κράτη - μέλη, όπως επιτάσσει η αρχή της συναίνεσης... Θέμα επιδόσεων είναι και το θέμα της ονομασίας της ΠΓΔΜ... Όπως για την Ε.Ε. και τον ΟΗΕ, έτσι και για το ΝΑΤΟ, είναι αυτονόητο ότι οι σχέσεις καλής γειτονίας αποτελούν θέμα αρχής... Υπάρχει σαφής διαφορά ανάμεσα στα κράτη-μέλη και στα κράτη που είναι υποψήφια μέλη»*. Και καταλήγει ακάθεκτος: *«Το θέμα του ονόματος αφορά έναν ισχυρό για δεκαετίες εταίρο και ένα υποψήφιο μέλος. Να το τονίσουμε αυτό»*. Μην τα κάνουμε όλα ίσωμα! Δεν είναι το ίδιο η ισχυρή Αθήνα και τα μπάζα των Σκοπίων, είπε ο κύριος γραμματέας. Τέτοιος εκβιασμός!

Όσο είναι ακόμη φρέσκες οι δηλώσεις Σέφερ, στις 5 Μάρτη, ο Νίμιτς κάνει μία ακόμη περατζάδα από τα Σκόπια, ενώ την ίδια μέρα στην Θεσσαλονίκη γίνονται οι συγκεντρώσεις του λάος και των παπάδων. Συντονισμός δεν υπάρχει, ούτε κοινή γραμμή, ισχυρίζονται οι φυλλάδες, τυχαία συνέπεσαν οι δύο φασιστοσυνάξεις.

Στις 6 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες η συνάντηση των 26 υπουργών εξωτερικών των κρατών του ΝΑΤΟ. Στην συνάντηση αυτή η Μπακογιάννη ανακοίνωσε οριστικά ότι αποκλείεται η πρόσκληση της Μακεδονίας. Αν ίσχυε η ελληνική προπαγάνδα, στις Βρυξέλλες η ελληνίδα υπεξ θα έπρεπε να είχε απέναντί της την αμερικάνικη διπλωματική ισχύ, αφού τότε ήταν η τελευταία ευκαιρία για πραγματικές διαπραγματεύσεις ανάμεσα στους συμμάχους, αλλά φυσικά τίποτε τέτοιο δεν συνέβη. Η ελληνική άρνηση ήταν ήδη γνωστή και αποδεκτή τουλάχιστον από τις 14 Φλεβάρη και στις Βρυξέλλες επικυρώθηκε από όλα τα κράτη μέλη. Με άλλα λόγια, το ζήτημα έκλεισε τελεσίδικα εκείνη την στιγμή. Παρόλα αυτά, η ελληνική θέση προκάλεσε μεγάλη συζήτηση, όχι όμως για την Μακεδονία. Άλλο ήταν το διακύβευμα. Σύμφωνα με την οργάνωση «Balkan Investigative Reporting Network», το θέμα ήταν αν ο αποκλεισμός της Μακεδονίας θα συμπαρέσυρε ή όχι και την Αλβανία, αφήνοντας μόνο την Κροατία να προχωρήσει σε ένταξη. Όπως το έθεσε ένας νατοϊκός αξιωματούχος στο BIRN, *«μέχρι χτες ξέραμε ότι οι προσκλήσεις θα είναι μία ή τρεις, τώρα όμως συζητάμε για δύο προσκλήσεις»*. Με άλλα λόγια, τα νατοϊκά σχέδια προβλέπανε, μετά την ανεξαρτησία των αλβανών του Κοσόβου, κοινή αντιμετώπιση των δύο άλλων αλβανικών πληθυσμών και άρα κοινή ένταξη στην συμμαχία Αλβανίας και Μακεδονίας. Πιθανά για να μην μείνουν μοναδικοί αποκλεισμένοι οι μακεδόνες αλβανοί κι ανοίξει άμεσα ένα ακόμη μέτωπο κρίσης στα Βαλκάνια. Στη συνάντηση των Βρυξελών η προοπτική αυτή τροποποιήθηκε και το ερώτημα είναι τι είδους νταλαβέρια χρειάστηκαν για να συμφωνηθεί η αλλαγή αυτή (και συμπληρωματικά: τελικά, τι ακριβώς συζήτησαν οι Ράις και Μπακογιάννη στην ιδιαίτερη συνάντησή τους στις 14/2;). Βάσιμα ερωτήματα, ιδίως αν συνδυαστούν με το γεγονός ότι δύο βδομάδες αργότερα, στις 20/3, η Μπακογιάννη επισκέφτηκε ξαφνικά τα Τίρανα. Σύμφωνα με την ελευθεροτυπία *η ελληνική πλευρά θέλει να έχει συνομιλίες με το πολυπληθέστερο αλβανικό στοιχείο στην περιοχή, ανεξαρτήτως του αν τα Τίρανα δεν επηρεάζουν τις κινήσεις των*

Αλβανών του Κοσόβου και της ΠΓΔΜ. Όπου «ανεξαρτήτως του αν τα Τίρανα δεν επηρεάζουν...» διαβάστε «ακριβώς επειδή τα Τίρανα επηρεάζουν...» και θα βγάλετε καλύτερο νόημα.

Θα δοκιμάσουμε μία υπόθεση, κι εδώ θα είμαστε να επανορθώσουμε αν κάνουμε λάθος. Ως αντάλλαγμα για τον αποκλεισμό της Μακεδονίας, η Αθήνα πρόσφερε τις «καλές της υπηρεσίες» τόσο στην Ουάσιγκτον όσο και στα Τίρανα. Απέναντι στην Ουάσιγκτον εγγυήθηκε ότι θα μεσολαβήσει στην Αλβανία προκειμένου να ελεγχθούν οι αντιδράσεις των αλβανών στο Κόσοβο και την Μακεδονία. Απέναντι στα Τίρανα όμως το deal που πρόσφερε η Μπακογιάννη μπορεί να ήταν εντελώς διαφορετικό: η Αθήνα κάνει πλάτες στην Αλβανία και σε αντάλλαγμα τα δύο κράτη μεθοδεύουν από κοινού την κρίση στο εσωτερικό της Μακεδονίας. Ποια είναι η φιλοδοξία που μπορεί να ενώνει ελληνικό κι αλβανικό κράτος; Να συνεργαστούν προκειμένου να επωφεληθούν αμοιβαία από την διάλυση του μακεδονικού κράτους και να αποκλειστεί από το παιχνίδι ο πραγματικός ανταγωνιστής στην περιοχή, δηλαδή η Βουλγαρία! Τραβηγμένο; Μπορεί, αλλά κρατήστε το σαν ενδεχόμενο.

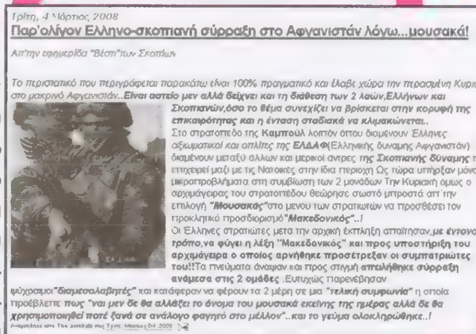
Ας επιστρέψουμε όμως στις Βρυξέλλες και την σύνοδο των υπεξ. Σύμφωνα με το γαλλικό πρακτορείο ειδήσεων, η απάντηση της Ράις στην ανακοίνωση της ελληνίδας υπεξ ήταν ότι *«δεν πρέπει να εξωθήσουμε την Ελλάδα σε πολιτική αυτοκτονία»*. Η ερμηνεία που έδωσαν νατοϊκοί διπλωμάτες, πάλι σύμφωνα με το ίδιο πρακτορείο, ήταν ότι *«η Κοντολίζα Ράις εννοούσε την ανάγκη αποφυγής άσκησης πιέσεων κατά της ελληνικής κυβέρνησης, διότι σε περίπτωση που η τελευταία ξεφουσκώσει στο θέμα του βέτο, θα υπάρξουν εθνικιστικές και αντι-νατοϊκές αντιδράσεις στην Ελλάδα»*. Μα τέτοια πίεση! Από κοντά κι ο Σέφερ, στο ίδιο ανθελληνικό μοτίβο: *«στο θέμα του ονόματος διαφωνούν ένας σύμμαχος, η Ελλάδα, και ένας μη σύμμαχος, η ΠΓΔΜ»*, για όσους δεν κατάλαβαν. Στην χορωδία και ο επίτροπος για την διεύρυνση της ΕΕ Όλι Ρεν. Την ίδια μέρα, επίσης από τις Βρυξέλλες, ανακοίνωσε τα κριτήρια που πρέπει να εκπληρώσει η Μακεδονία για να πάρει τον τίτλο του υποψήφιου μέλους της ΕΕ και εξηγεί: *«όλες οι αποφάσεις που έχουν σχέση με τη διεύρυνση στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ λαμβάνονται ομόφωνα και συνεπώς κάθε κράτος-μέλος μπορεί, εάν νομίζει ότι πρέπει να το πράξει, να χρησιμοποιήσει το δικαίωμα άσκησης βέτο»*. Μετά τον αποκλεισμό από το ΝΑΤΟ, στο καπάκι αποκλεισμός κι από την ΕΕ για την Μακεδονία. Πώς άντεξε αυτή η έρμη Μπακογιάννη τόσους εκβιασμούς;

Με τον οριστικό ενταφιασμό κάθε πιθανότητας ένταξης και πριν καν φτάσει ακόμη η σύνοδος του ΝΑΤΟ, τα πράγματα στην Μακεδονία άρχισαν να εξελίσσονται ακριβώς έτσι όπως υπολόγιζε το ελληνικό επιτελείο: όξυνση των αντιθέσεων ανάμεσα στο αλβανικό και μακεδονικό στοιχείο. Στις 10/3 το αλβανικό κόμμα DPA, που συμμετείχε στην κυβέρνηση, είτε για να διασφαλίσει την θέση των αλβανών εν όψει της διεθνούς απομόνωσης είτε απλά για να πλειοδοτήσει σε αλβανικό εθνικισμό απέναντι στα άλλα κόμματα, έστειλε τελεσίγραφο στον πρωθυπουργό απαιτώντας την ικανοποίηση έξι αιτημάτων πριν την σύνοδο του ΝΑΤΟ. Τα αιτήματα ήταν η αναγνώριση της αλβανικής γλώσσας, η αύξηση του αριθμού των αλβανών στη δημόσια διοίκηση, να επιτραπεί η χρήση της αλβανικής σημαίας (αυτά όλα περιλαμβάνονται στην συμφωνία της Οχρίδας και έπρεπε ήδη να έχουν εφαρμοστεί), η παύση των διώξεων εναντίον πρώην ανταρτών του μακεδονικού UCK, η κοινωνική αποκατάσταση των πρώην μελών του UCK και τέλος η άμεση αναγνώριση της ανεξαρτησίας του Κοσόβου. Την επόμενη μέρα ο πρωθυπουργός Γκρουέφσκι απέρριψε όλα τα αιτήματα και η κυβέρνηση κατέρρευσε. Θα παραμείνει όμως στη θέση της μέχρι την σύνοδο του ΝΑΤΟ, μετά από συμφωνία όλων των κομμάτων, για να πάει τουλάχιστον κάποιος επίσημος στο Βουκουρέστι να εισπράξει το όχι.

Εντωμεταξύ, ο υπόλοιπος κόσμος για άλλα νοιάζεται κι όχι για τις μικρές στεναχώριες των μακεδόνων. Στην Κροατία, όπου γίνεται συνάντηση εργασίας αξιωματούχων του ΝΑΤΟ, η ανησυχία είναι μη τυχόν το ζήτημα του ονόματος εμποδίσει την ένταξη Κροατίας και Αλβανίας. Το ίδιο και στις ΗΠΑ. Στην συνεδρίαση της επιτροπής εξωτερικών του κογκρέσου, ο πρόεδρος Μπάιντεν δηλώνει ότι δεν θα πρέπει να τιμωρηθούν η Αλβανία και η Κροατία εξαιτίας της μη πρόσκλησης της Μακεδονίας. Μακεδονία, ξε-Μακεδονία, να πάει να ψοφήσει πιο κει!

Αλλά υπάρχει ακόμη ο Νίμιτς που συνεχίσει ακάθεκτος παριστάνοντας ότι οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται. Στις 17 Μάρτη, στη Βιέννη, η φάμπρικα παραγωγής ονομάτων έριξε στο τραπέζι νέα πρόταση κάνοντας τα πέντε τρία: Δημοκρατία της Άνω Μακεδονίας, Νέα Δημοκρατία της Μακεδονίας και Ρεπούμπλικα Ματσεντόνια -Σκόπιε (σε αυτή την εκδοχή και αμετάφραστο). Τα Σκόπια δηλώνουν ότι δεν τα αποδέχονται, ενώ η Αθήνα έχει πλέον όλο το ελεύθερο να πουλάει τρελίτσα. *«Είναι βάση για συνέχιση της συζήτησης»* λεει η Μπακογιάννη - εμείς θα είμαστε εδώ για πολύ ακόμη, οι άλλοι θα είναι όμως; Μία εβδομάδα αργότερα, στη Νέα Υόρκη, ο Νίμιτς τρώει νέα φλασιά και προτείνει το απερίγραπτο «Δημοκρατία της Μακεδονίας, παρένθεση Σκόπια, κλείνει η παρένθεση». Από την πόλη των Αθηνών η Μπακογιάννη απορρίπτει αυτομάτως την πρόταση, ενώ από την πόλη της παρένθεσης ο μακεδόνας υπεξ Μιλοσόσκι ψελλίζει ότι επιτέλους *«η Ελλάδα συμφώνησε να μην παρεμποδίσει την ένταξη σε διεθνείς οργανισμούς με το όνομα FYROM»*. Too late, μεγάλε, too late...

Ενώ πλέον όλα έχουν τελειώσει, η ελληνική μηχανή της προπαγάνδας έχει πια απογειωθεί και πετάει στον μαγικό κόσμο των παραμυθιών. Αντιγράφουμε από άρθρο της καθημερινής στις 30/3, τρεις μέρες πριν την σύνοδο του Βουκουρεστίου (και παρατηρήστε επίσης το εξής: σε τελική ανάλυση το μόνο που προσέφεραν οι «υπηρεσίες» του κυρίου Νίμιτς ήταν να τροφοδοτούν την ελληνική σχιζοφρενική προπαγάνδα· είναι κι αυτό μια αποστολή): *«Δεν χρειαζόταν να είναι κανείς σπουδαίος διπλωμάτης για να προβλέψει το σκηνικό. Παρ' όλα αυτά, η πρόταση Νίμιτς αιφνιδίασε και απέδειξε πόσο αβάσιμη ήταν η αισιοδοξία, την οποία εξέπεμπε τις προηγούμενες ημέρες το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών. Είναι νωπές ακόμα οι δηλώσεις Μπακογιάννη ότι οι ελληνικές θέσεις αντιμετωπίζονται με μεγάλη κατανόηση. Ακόμα κι αν η Ουάσιγκτον είχε στείλει παραπλανητικά μηνύματα στην Αθήνα, ο αιφνιδιασμός δεν δικαιολογείται. Τώρα, πάντως, για να εξουδετερώσει την ελληνική αντίρρηση, ενορχηστρώνει ένα παζάρι της τελευταίας στιγμής, που θα πάρει τη μορφή εκβιαστικών διλημμάτων. Το πλαίσιο το έδωσε η τελευταία πρόταση Νίμιτς. Είναι κοινό μυστικό ότι ο διαμεσολαβητής στην πράξη λειτουργεί σαν μακρύ χέρι του Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Οι ΗΠΑ καλλιεργούν κλίμα πως όποια πλευρά απορρίψει την πρόταση θα απομονωθεί, γιατί θα εμφανισθεί ότι έρχεται σε αντίθεση με τον ΟΗΕ! Η τελευταία πρόταση Νίμιτς είναι ό,τι καλύτερο μπορούσαν να περιμένουν τα Σκόπια. Δεν έσπευσαν, όμως, να την αποδεχθούν. Ανακοίνωσαν ότι θεωρούν την πρόταση τελική κι ότι την απάντησή τους θα τη δώσουν μετά την αυριανή συζήτηση στη Βουλή τους. Δηλαδή, την παραμονή της συνόδου κορυφής. Στόχος τους είναι αφενός να κλείσουν τον δρόμο στην υποβολή νέας πρότασης κι αφετέρου να πουλήσουν ακριβά το «ναι» τους. Ουάσιγκτον και Σκόπια επιδιώκουν να μεταφέρουν τη διαπραγμάτευση στο περιθώριο της συνόδου κορυφής. Ελπίζουν ότι υπό το βάρος των ασφυκτικών πιέσεων, η ελληνική πλευρά θα καμφθεί και θα υποχωρήσει με αντάλλαγμα κάποιες μικροαλλαγές στα προτεινόμενα. Το κλίμα καλλιερ-*

Τρίτη, 4 Μάρτιος 2008

Παρ'ολίγον Ελληνο-σκοπιανή σύρραξη στο Αφγανιστάν λόγω...μουσακά!

Απ'την εφημερίδα "Βέστι"των Σκοπίων

*Το περιστατικό που περιγράφεται παρακάτω είναι 100% πραγματικό και έλαβε χώρα την περασμένη Κυρια στο μακρινό Αφγανιστάν..**Είναι αστείο μεν αλλά δείχνει και τη διάθεση των 2 λαών,Ελλήνων και Σκοπιανών,όσο το θέμα συνεχίζει να βρίσκεται στην κορυφή της επικαιρότητας και η ένταση σταδιακά να κλιμακώνεται..***

Στο στρατοπεδο της **Καμπούλ** λοιπόν όπου διαμένουν *Έλληνες αξιωματικοί και οπλίτες της* **ΕΛΔΑΦ**(Ελληνικής δυναμης Αφγανιστάν) διαμένουν μεταξύ άλλων και μερικοί αντρες ***της Σκοπιανής δύναμης*** π επιχειρεί μαζί με τις Νατοικές στην ίδια περιοχή Ως τώρα υπήρξαν μόνο μικροπροβλήματα στη συμβίωση των 2 μονάδων Την Κυριακή όμως ο αρχιμάγειρας του στρατοπέδου θεώρησε σωστό μπροστά απ΄την επιλογή ***"Μουσακάς"***στο μενου των στρατιωτών να προσθέσει τον προκλητικό προσδιορισμό***"Μακεδονικός"..!***

Οι Έλληνες στρατιώτες μετα την αρχική έκπληξη απαίτησαν,***με έντονο τρόπο*,να φύγει η λέξη "Μακεδονικός" και προς υποστήριξη του αρχιμάγειρα ο οποίος αρνήθηκε προσέτρεξαν οι συμπατριώτες του!!**Τα πνεύματα άναψαν και προς στιγμή **απειλήθηκε σύρραξη ανάμεσα στις 2 ομάδες** .Ευτυχώς παρενέβησαν ψύχραιμοι***"διαμεσολαβητές"*** και κατάφεραν να φέρουν τα 2 μέρη σε μια ***"τελική συμφωνία"*** η οποία προέβλεπε ***πως "ναι μεν δε θα αλλάξει το όνομα του μουσακά εκείνης της ημέρας αλλά δε θα χρησιμοποιηθεί ποτέ ξανά σε ανάλογο φαγητό στο μέλλον"..και το γεύμα ολοκληρώθηκε..!***

Αμερικάνικος δάκτυλος μεταξύ μελιτζάνας και μπεσαμέλ

Την παραπάνω «είδηση» την ψαρέψαμε σε ελληνικό «ειδησεογραφικό» blog. Αδυνατούμε παντελώς να επιβεβαιώσουμε την εγκυρότητα, έστω κι αν αναφέρεται ως πηγή μια μακεδονική εφημερίδα, αλλά η «είδηση», σαν είδηση από μόνη της, δείχνει ποιότητα όπως και να το κάνουμε.

γείται ήδη με τις δηλώσεις Μπους, Ράις και άλλων αξιωματούχων. Αναμένεται να κλιμακωθεί με πιέσεις όχι μόνο από την αμερικανική πλευρά, αλλά και από Ευρωπαίους ηγέτες. Το κρίσιμο ερώτημα είναι εάν η Αθήνα θα πέσει στην εξόφθαλμη παγίδα». Όχι βρε κουτό! Δεν είχε παγίδα τελικά, ούτε εκβιαστικά διλήμματα, ούτε απομόνωση, ούτε αμερικανομακεδονικές συνωμοσίες... είναι απλά ότι είσαι υποχρεωμένος να λες μαλακίες για να υπηρετήσεις τον εθνικό σκοπό...

Την επόμενη μέρα η ελευθεροτυπία, βαρώντας το ίδιο βιολί, φροντίζει να νουθετήσει τον πρωθυπουργό με μία συμβουλή της τελευταίας στιγμής: *«Το πρόβλημα δεν είναι ούτε η Ιστορία ούτε η γεωγραφία. Είναι η ιμπεριαλιστική πολιτική των ΗΠΑ που επεκτείνεται στα Βαλκάνια, μέσω ΝΑΤΟ και εναντίον του ΟΗΕ και της αυτονομίας των κρατών. Κατ' αντιδιαστολή, το βέτο είναι υπέρ του ΟΗΕ, του Συμβουλίου Ασφαλείας, της τήρησης των διεθνών συνθηκών. Με την στάση των ΗΠΑ, αποκτά, απροσδόκητα, και ένα αντιιμπεριαλιστικό νόημα».* Άντε ω ρε έλληνες, στ' άρματα, στ' άρματα! Ρίχτε το ρημάδι το βέτο, αν είναι να σωθεί ο ΟΗΕ, το συμβούλιο ασφαλείας κι οι διεθνείς συνθήκες. Ας σώσουνε - απροσδόκητα κι αντιιμπεριαλιστικά - για ακόμη μια φορά τον κόσμο οι ελληνάρες...

Φτάνοντας πια στις μέρες της συνόδου, όσον αφορά τα ελληνικά σχέδια δεν υπάρχει κάτι επιπλέον να προστεθεί. Όσα ήθελε να πετύχει η Αθήνα τα είχε εξασφαλίσει από καιρό πριν. Αλλού είναι που πρέπει να εστιάσουμε. Λίγο πριν το δείπνο της Τετάρτης 2 Απρίλη μπήκε επισήμως στο χορό των φιλόδοξων κανιβαλιστών της Μακεδονίας και το βουλγαρικό κράτος. Σε συνέντευξη τύπου, ο βούλγαρος υπεξ ανακοίνωσε: *«Η Βουλγαρία περιμένει πως η ιστορική, η πολιτιστική και άλλες ιδιαιτερότητες που συνδέονται με τη γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας που απλώνεται σε τρεις χώρες πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων... Αν και υποστηρίζουμε την ένταξη της ΠΓΔΜ στο ΝΑΤΟ, δεν είπαμε ποτέ πως αυτή η στήριξη είναι χωρίς προϋποθέσεις».* Προσέξτε τα λόγια του. Πρώτον, η «ιδιαιτερότητα» της Μακεδονίας αφορά τρεις χώρες, άρα και την Βουλγαρία, άρα όχι μόνο την Μακεδονία και την Ελλάδα (και άρα όχι την Αλβανία). Δεύτερον, οι διαπραγματεύσεις πρέπει να λάβουν σοβαρά υπόψη και τις τρεις χώρες, άρα δεν είναι μόνο η Ελλάδα που θα επιβάλλει τους όρους της (ακόμη και στο όνομα). Τρίτον, η Βουλγαρία στηρίζει τη Μακεδονία, αλλά με προϋποθέσεις, άρα αν δεν πληρούνται αυτές οι προϋποθέσεις θ' αλλάξει στάση η Βουλγαρία. Τελικά, με βάση αυτό το δεδομένο, της «αναπτέρωσης» των βουλγαρικών φιλοδοξιών, η απόφαση του ΝΑΤΟ για τον αποκλεισμό της Μακεδονίας, που προσδιορίζει και περιορίζει το ζήτημα σαν αποκλειστικά ελληνικού ενδιαφέροντος αποκτάει ένα νόημα παραπάνω: εγγράφεται σαν πόντος στον λογαριασμό του ελληνικού κράτους εν όψει του δεδομένου ανταγωνισμού με το βουλγάρικο. Αυτό που εκκρεμεί είναι ασφαλώς η απάντηση της Σόφιας. Μυρίζει κάτι από «1913» ή σε μας φαίνεται;

All tomorrow's parties

Κανονικά θα έπρεπε να αφιερώσουμε ένα μεγάλο κομμάτι του πυρετού στην τελευταία σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι, αλλά ας όψεται η αντιαμερικανική σταυροφορία της Ελλάδας που μονοπώλησε τον χώρο. Για να ρεφάρουμε σας προσφέρουμε ένα μικρό απόσπασμα από άρθρο του γερμανικού Spiegel που εκθειάζει τις χαρές της καλής παρέας και της χαλαρής συζήτησης.

[Η φωτογραφία δεν είναι από την σύνοδο, γιατί δεν βρήκαμε κάποια της προκοπής. Είναι όμως από το ταξιδάκι του Μπους στην εξοχική κατοικία του Πούτιν, αμέσως μετά την σύνοδο. Τα δυο τους σ' ένα τρυφερό ενσταντανέ με φόντο το ηλιοβασίλεμα στην Μαύρη Θάλασσα.]

Τα χαμόγελα στο Βουκουρέστι ήταν μόνο για επίδειξη. Πολιτικά, η σύνοδος του ΝΑΤΟ ήταν φιάσκο. Η Δυτική Συμμαχία παραμένει βαθιά διαιρεμένη κι αντιμετωπίζει κρίση ταυτότητας - με το ζήτημα των σχέσεων με την Ρωσία ν' αποτελούν μόνο ένα σημείο διαφωνίας. Περίπου 40 πρόεδροι και πρωθυπουργοί όπως επίσης και ορδές υπουργών εξωτερικών και άμυνας μαζί με τους περίπου 3.000 συμβούλους, γραμματείς και διάφορους αξιωματούχους ήταν όλο χαμόγελα στην τριήμερη σύνοδο του ΝΑΤΟ.

Τουλάχιστον, η πολυ-αναμενόμενη ανοιχτή αντιπαράθεση μεταξύ των συμμάχων αποφεύχθηκε. Και το όνειρο του απερχόμενου αμερικανού προέδρου να δει την διεύρυνση της πιο ισχυρής στρατιωτικής συμμαχίας εκπληρώθηκε - τουλάχιστον μερικώς. Η Κροατία και η Αλβανία μπορούν κι αυτές τώρα να χωθούν κάτω απ' την προστατευτική στέγη του ΝΑΤΟ...

Αλλά αυτό ήταν όλο. Όλες οι υπόλοιπες σοβαρές αποφάσεις αναβλήθηκαν - ξανά. Οι σύμμαχοι δεν τόλμησαν καν να ξεκινήσουν την επείγουσα συζήτηση πάνω στις στρατηγικές και τα σχέδια. Φοβήθηκαν ότι αν το έκαναν δεν θα μπορούσαν πια να γεφυρώσουν το βαθύ ρήγμα που διατρέχει την συμμαχία...

Αντί να μιλάει για διεύρυνση, το ΝΑΤΟ χρειάζεται ένα νέο σχέδιο, μια νομιμοποίηση της ύπαρξής του. Υπάρχουν ριζικά διαφορετικές αντιλήψεις πάνω στο ποιος προστατεύει ποιον εναντίον ποιου και με τι μέσα. Υπάρχει ένα μεγάλο χάσμα όταν φτάνουμε στα κρίσιμα ζητήματα: από την μία είναι οι αμερικάνοι και οι ανατολικοευρωπαίοι φίλοι τους κι από την άλλη είναι οι γερμανοί, οι γάλλοι και οι γείτονές τους. Σε μια μάταιη προσπάθεια να μην αφήσουν τις διαφορές να έρθουν στην επιφάνεια, οι σύμμαχοι στο Βουκουρέστι προτίμησαν να μεταθέσουν όλα τα ζητήματα στην επόμενη σύνοδο. Ένα τυπικό παράδειγμα μιας σίγουρης διαφωνίας ήταν η ένταξη ή όχι της Ουκρανίας και της Γεωργίας. Ενώ τα νέα μέλη από την ανατολική Ευρώπη μαζί με τις ΗΠΑ ήθελαν τις δύο χώρες στο ΝΑΤΟ, η δυτική Ευρώπη ήταν αντίθετη.

Στην πραγματικότητα ήταν η Ρωσία που κυριάρχησε στην σύνοδο του Βουκουρεστίου. Παρόλα αυτά, όταν ο Πούτιν έφτασε στην σύνοδο κανείς δεν ήθελε πραγματικά να συζητήσει μαζί του... Κανείς δεν ήθελε να αναφέρει τα δύσκολα θέματα της αμερικάνικης αντιπυραυλικής ασπίδας και την κάθετη στάση της Ρωσίας στο θέμα της Ουκρανίας και της Γεωργίας.

Αναβάλτε, μεταθέστε κι απλά μην διαφωνήσετε - αυτό ήταν το σύνθημα της συνόδου του ΝΑΤΟ για ακόμη μία φορά. Και τώρα που η σύνοδος τελείωσε, όλα τα μάτια είναι στραμμένα στην επόμενη, που θα οργανώσει από κοινού η Γαλλία και η Γερμανία. Πάντως είναι εξαιρετικά δύσκολο να συζητηθούν εκεί σοβαρά θέματα, αφού η σύνοδος θα συμπέσει με τους μεγάλους εορτασμούς για τα 60 χρόνια του ΝΑΤΟ. Ήδη πολλά μέλη του ΝΑΤΟ έχουν απορρίψει την ιδέα μιας έκτακτης σύσκεψης εργασίας, παράλληλα με τους εορτασμούς. Στο κάτω-κάτω, γιατί να συζητάς όταν απλά μπορείς να κάνεις πάρτυ;

Ο εθνικός κορμός έφαγε μήντια και έχεσε bloggers

Το τετρασέλιδο αφιέρωμα στους blogger που δημοσιεύουμε εδώ το επεξεργάστηκε η πολιτική ομάδα ΣΑΧ, η οποία ασχολήθηκε για ένα διάστημα με το θέμα.

Ενεργοί bloggers vs ανενεργών προλετάριων.

Ένα χρόνο πριν από το φετινό καλοκαίρι είχαν αρχίσει δειλά δειλά να εμφανίζονται στα μήντια (κυρίως στην «Καθημερινή», ας μην κοροϊδευόμαστε) κάτι αρθράκια για τα blogs. Λίγο η ιστορία της καρκινοπαθούς Αμαλίας Καλυβίνου, λίγο η και καλά ψευτοκουλτουριάρικη αναζήτηση και κυρίως ο εξωτισμός των νέων τεχνολογιών και των νέων εφαρμογών του Ίντερνετ, τα blogs αναδείχθηκαν σε ιδανικό θέμα για να γεμίσει η ύλη της εφημερίδας, αν δεν υπήρχε τίποτα καλύτερο. Έτσι τουλάχιστον νομίζαμε τότε. Μετά ήρθαν οι πυρκαγιές του καλοκαιριού του 2007 και ξαφνικά έγιναν δύο συγκεντρώσεις. Η πρώτη, για τις φωτιές στην Πάρνηθα έγινε τον Ιούλιο και ονομάστηκε «η πρώτη πορεία που καλέστηκε μέσω sms»[1]. Η δεύτερη, η σιωπηρή συγκέντρωση στο Σύνταγμα, πραγματοποιήθηκε σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις φωτιές στην Πελοπόννησο τον Αύγουστο. Η τελευταία είχε το κωδικό όνομα «συγκέντρωση των bloggers». Έτσι, υποχρεωτικά εισήχθηκε η έννοια «blog» στο ελληνικό λεξιλόγιο και μάλιστα το πολιτικό. Τι ήταν τελικά αυτό το μυστήριο φρούτο που ήρθε από το πουθενά; Παρακάτω θα υποστηρίξουμε πως σε ό,τι αφορά τα blogs, η εικόνα που έχουν οι bloggers γι΄αυτά κάθε άλλο παρά πραγματικότητα είναι. Είναι κάτι πολυ διαφορετικό, είναι η εικόνα που διάφορα (προοδευτικά) μήντια θα ήθελαν να έχουν, και ίσως τελικά και να αποκτήσουν. (*Δες παρένθεση 1*)

Πιθανώς, όποιος δεν έχει φάει μια ζωή πάνω από τον υπολογιστή μπορεί να μιλάει για τα blogs χωρίς να έχει καταλάβει καν τι είναι αυτά. Χρειάζεται, λοιπόν, μια διευκρίνιση. Blogs ονομάζονται κάποιες ιστοσελίδες στο Ίντερνετ που όντας απαλλαγμένες από όλα τα σημεία εξεζητημένων τεχνικών γνώσεων, είναι εξαιρετικά εύκολες στη δημιουργία· συν ότι παρέχεται δωρεάν χώρος για τη φιλοξενία τους. Εν ολίγοις, τα blogs δεν έχουν κάτι παραπάνω ως ιδέα από τις γνωστές ιστοσελίδες. Απλώς, το να ανοίξεις ένα έχει γίνει τόσο εύκολο, σχεδόν σαν να ανοίγεις ένα μέηλ, που επιτρέπει στον καθένα να έχει πρόσβαση στη δημοσίευση στο Ίντερνετ.

Η ικανότητα να ανοίξει ο καθένας και από ένα δεν έμεινε ανεκμετάλλευτη, κι αυτή την στιγμή υπάρχουν 40.000 ελληνικά blogs και πολύ περισσότερα παγκοσμίως. Μη φανταστεί, βέβαια, κανείς πως όλα αυτά είναι αξιόλογα· υπάρχουν από φασιστικά μέχρι κομμουνιστικά και αναρχικά, από αυτά που παρέχουν εξειδικευμένες πληροφορίες προγραμματισμού ή χρηματιστηρίου ως εκείνα που δίνουν συνταγές μαγειρικής ή βαρετές περιγραφές του τύπου «πώς πέρασα σήμερα στη δουλειά» και «μωρούλη σε αγαπώ». Σιγά σιγά όμως, έχει διαμορφωθεί μια συνθήκη την οποία διάφοροι περιγράφουν ως «ανάδειξη των λαϊκών μήντια» ή «εναλλακτική αντιπληροφόρηση από τα κάτω» ή ακόμη και «κίνδυνο για τα κυρίαρχα μήντια».

Ποιος θυμάται την I TV;

Θυμάται κανείς την I TV (*α.σ.* Interactive TV); Μάλλον κανένας, κι ο λόγος είναι ότι ποτέ δεν υπήρξε. Η I TV ήταν ένα πρότζεκτ που όποιος όμως ασχολιόταν με τα μήντια στις αρχές του '90 θα το άκουγε συχνά. Τα διάφορα think tanks που ενδιαφέρονταν για τα μήντια είχαν καταθέσει την ανάπτυξη και διάδοση μιας τέτοιας τεχνολογίας ως ξεκάθαρη πρόθεσή τους. Πρόκειται για μια τηλεόραση που δεν θα έπιανε απλώς τα 5-10 κανάλια που εκπέμπουν, αλλά θα ήταν ικανή να προσαρμόζεται στα γούστα του τηλεθεατή. Αν π.χ. ο θεατής ήθελε ντοκιμαντέρ με θέμα τον Β' Παγκόσμιο, τσόντα ή παιδικό με σούπερμαν, θα πάταγε κάποια κουμπάκια στο κοντρόλ και θα κατέληγε να βλέπει αυτό ακριβώς που επιθυμούσε αντί για το φιξ πρόγραμμα του καναλιού. Η ιδέα τελικά απέτυχε και εξαφανίστηκε μαζί με τη χασούρα της· γι αυτό και κανείς δεν την θυμάται. Άφησε, όμως, ως απογόνους ιδέες όπως τα θεματικά κανάλια (το CNN που προβάλλει αποκλειστικά ειδήσεις, ή το Supersport που έχει μόνο αθλητικά), ή βλακείες του τύπου *«Εσύ αποφασίζεις»* και *«Μπιγκ Μπράδερ»*.

Και τι σχέση έχει τώρα αυτό με τα blogs θα αναρωτηθεί κανείς. Η σκέψη του συστήματος τη δεδομένη στιγμή δείχνει και το πρόβλημα. Εφόσον το σύστημα συλλογίζεται πάνω στα μήντια, τότε οι επικοινωνιακές διαμεσολαβήσεις έχουν πρόβλημα. Εδώ και 30 τουλάχιστον χρόνια, η λύση αναζητάται στο πεδίο των διαδραστικών διαμεσολαβήσεων, οι οποίες κάθε φορά προσαρμόζονται στα τεχνολογικά κι άλλα δεδομένα της εποχής.

Πιάνοντας την ιστορία από ακόμη πιο παλιά.

Είναι προφανές πως κάθε κοινωνία έχει τα μήντια που της αναλογούν. Από τον μαζικό εργάτη με τα μαζικά μήντια ως τον διασπασμένο, κινητικό εργάτη η απόσταση είναι μεγάλη. Ας δούμε, λοιπόν, πώς ήταν ο χώρος της επικοινωνίας, στην Ελλάδα τουλάχιστον, όταν τα μυαλά του συστήματος είδαν το πρόβλημα· δηλαδή κάπου μέσα στη δεκαετία του '70. Την περίοδο που η τηλεόραση έχει δύο κανάλια, και τα δύο κρατικά και μάλιστα με παρουσιαστές κάτι ξενέρωτους στρατιωτικούς που μιλάνε καθαρεύουσα, στους δρόμους (όχι τους διαδικτυακούς...) κάποιων δυτικών μητροπόλεων σημειώνεται μια έκρηξη των αυτονομιών. Η Ελλάδα, αν και με σχετική καθυστέρηση και τηρουμένων πάντα των αναλογιών, δεν έμεινε απρόσβλητη. Έτσι, από την μία έχουμε μια αρτηριοσκληρωτική ΥΕΝΕΔ (η μετέπειτα ΕΡΤ 2 και εντέλει ΝΕΤ) που ξεκινά το πρόγραμμα στις 5 το απόγευμα, και από την άλλη έχουμε από underground τύπο έως ροκάδες ραδιοπειρατές, από έντυπα αντιπληροφόρησης ως την κοινωνικότητα των κινημάτων.

Και ήταν το σύνολο αυτών των μικρής κυκλοφορίας κινηματικών εντύπων και των εντύπων αντικουλτούρας, το σύνολο όλων των αυτοδιαχειριζόμενων ραδιοσταθμών μικρής εμβέλειας ή γειτονιάς, το σύνολο όλων των τρόπων αυτοέκφρασης των κινημάτων της εποχής που έδωσαν και το χτύπημα κάτω από τη ζώνη στα μήντια.

Είναι προφανές πως η όλη φάση βρισκόταν σε κρίση, και κρίση μεταξύ άλλων σημαίνει πως τα πράγματα είναι αμφίρροπα. Δυστυχώς, τα κινήματα υποχώρησαν αφού όμως πρώτα κατέστρεψαν ολοκληρωτικά την ως τότε ομαλότητα του συστήματος (και παγκοσμίως αλλά και στην Ελλάδα). Η επιστροφή στο βαρετό μηντιακό τοπίο του παρελθόντος ήταν όχι μόνο αδύνατη, αλλά και επικίνδυνη ως σκέψη. Πολλά ήταν αυτά που είχαν αλλάξει και πολλά ήταν αυτά που άλλαζαν σταδιακά.

Ο εν λόγω κύκλος αγώνων είναι που δημιούργησε το πρόβλημα. Με την ολοκλήρωση και αφομοίωσή του θα υποδείκνυε στα αφεντικά και την έξοδο από τον μονόδρομο στον οποίο είχαν μπλεχτεί[2]. Τα μήντια έπρεπε να εξατομικευτούν, έπρεπε να γίνουν συμμετοχικά. Τόσο το καλύτερο. Από τη στιγμή που ο κόσμος δεν τα χρησιμοποιεί για να οργανωθεί ενάντια στο αφεντικό του, μπορεί να παίζει όσο θέλει με την ατομικιστική μικροδιαμεσολάβησή τους. Άλλωστε, αν μια χούντα την κόψεις σε εκατομμύρια κομμάτια και δώσεις ένα στον καθένα δεν έχεις κάτι άλλο πέρα από μια μαζική χούντα.

Ωστόσο, από το να δεις σε ποια κατεύθυνση πρέπει να κινηθείς μέχρι και να το πετύχεις, μεσολαβούν πολλά. Κι ένα από αυτά, είναι το να πείσεις μια εργατική τάξη, που θα προτιμούσε να πιάσει το αφεντικό από το λαιμό, να το ρίξει στο κάψιμο των εγκεφαλικών κυττάρων στα ίντερνετ καφέ.

Η κότα ή το αυγό τελικά; (η κότα ρεεεε).

Και να που για άλλη μια φορά η τεχνολογία δίνει τη λύση στα αφεντικά. Υπάρχει ένας πολύ συγκεκριμένος τρόπος με τον οποίο βλέπουμε την τεχνολογία (και δεν πρόκειται για δική μας ανακάλυψη). Για κάθε πρόβλημα του καπιταλισμού μια νέα τεχνολογία δίνει τη λύση, βάζοντας την ταφόπλακα στους αγώνες του παρελθόντος. Παρόλ'αυτά τα υποκείμενα του ανταγωνισμού πάντοτε έβρισκαν τον τρόπο να γυρίσουν τις τεχνολογίες αυτές στα μούτρα εκείνων που τις ανακάλυπταν, δημιουργώντας ένα νέο πρόβλημα το οποίο με τη σειρά του ζητούσε μια νέα τεχνολογία. Και τελικά είναι ή δεν είναι ο ταξικός ανταγωνισμός που κινεί την ιστορία; Ή μήπως η ιστορία βρίσκεται σε ένα τέλος;

Τα κινητά και οι κάμερές τους, το γρήγορο Ίντερνετ, τα blogs, τα διάφορα εργαλεία τύπου youtube ή οι P2P ανταλλαγές και η μαζικοποίησή τους βρήκαν την κοινωνία σαν έτοιμη από καιρό για να αρχίσει να αλληλοκαταγράφεται και να δημοσιοποιείται. Στα μάτια του καθενός δεν βρίσκεται πλέον το κοινωνικό πεδίο, αλλά ένα στούντιο στο οποίο αναζητά την «είδηση» που θα καταγράψει. Και είναι η βυθισμένη στον lifestyle φαντεζί ατομισμό κοινωνία, η οποία ήταν πρόθυμη να δεχτεί, να διαδόσει, και να χρησιμοποιήσει τις τεχνολογίες που μετατρέπουν τον καθένα σε μικροφωτορεπόρτερ. Όταν ο ένας φωτογραφίζει και καταγγέλλει τον άλλο, σημαίνει ότι τελικά γίναμε όλοι δημοσιογράφοι;

Και εγένοντο bloggers.

Κάπως έτσι δημιουργείται μια κατάσταση που οι ίδιοι οι bloggers ελπίζουν πως θα εξελιχθεί σε ένα είδος συμμετοχικής δημοσιογραφίας. Όλη αυτή η απολίτικη μάζα, δηλαδή, θα αναπαράγει πληροφοριοποιώντας με ειδησεογραφικό τρόπο την κάθε λεπτομέρεια που συναντά μπροστά της. Το αποτέλεσμα, κατά την γνώμη των ίδιων πάντα, θα είναι το εξής: πρώτον, θα σπάσει το μονοπώλιο της πληροφόρησης που αυτή τη στιγμή το κατέχουν τα μεγάλα μήντια, και δεύτερον, εφόσον ο καθένας αναπαράγει ό,τι του αρέσει θα βρισκόμαστε, υποτίθεται, μπροστά σε έναν γιγάντιο όγκο ταξινομημένων πληροφοριών, φτιαγμένο από τον κόσμο για τον κόσμο, ο οποίος με την κατάλληλη τεχνολογία θα είναι προσβάσιμος.

Είναι λίγο δύσκολο να κάνουμε λόγο για κίνημα / κοινότητα (ανάλογα με το αν είναι αριστερός ή δεξιός αυτός που μιλάει) των bloggers, γιατί δεν μπορούμε να τσουβαλιάσουμε μαζί αριστερούς, φασίστες, κουκουέδες, γενικώς αριστερούς, κάποιους αντιεξουσιαστές, πάρα πολλούς νεοφιλελεύθερους, και μια γιγάντια μάζα ηλιθίων που απλώς παραμιλά, σαν να ήταν κάτι ενιαίο. Όλοι αυτοί δεν χρησιμοποιούν την τεχνολογία έχοντας το ίδιο πράγμα στο μυαλό τους. Σε γενικές γραμμές, θα μπορούσαμε πάντως να πούμε ότι κάποιο ζόρι τραβάνε με τα μήντια. Που δεν τους παίζουν; Που είναι ελεγχόμενα από τους αστούς / Αμερικάνους / Εβραίους; Που δεν δείχνουν ακριβώς αυτό που θέλουν και την ώρα που το θέλουν; Οι ίδιοι δηλώνουν κατά καιρούς πως είναι η δημοσιογραφία του μέλλοντος ή πως είναι οι ραδιοπειρατές του παρόντος (μπρρ). Κι όλοι τους γουστάρουν ανωνυμία[3] (και άρα ως ένα βαθμό ανευθυνότητα). (*Δες παρένθεση 2*)

Από την άλλη, η cyberαριστερα τύπου Τσίπρα κλπ τρίβει τα χέρια της και χαιρετίζει κι αυτή το πολυπόθητο ξαναμοίρασμα της επικοινωνιακής τράπουλας. Ένα ξαναμοίρασμα μέσω του οποίου αποβλέπει σε μια καλύτερη θέση. Γιατί να μην χαρεί; Άλλωστε και στο εσωτερικό της δεν αποτελείται από ένα διαταξικό, απολίτικο πλήθος;

Τα μήντια για τους bloggers.

Κι ενώ βλέπουμε πως το μόνο που μπορείς να βρείς κοινό στα πλήθη των bloggers είναι μια απροσδιόριστη αντιπάθεια προς τα μεγάλα μμε, η στάση που κρατάνε τα μμε απέναντί τους είναι τουλάχιστον μυστήρια. Ακόμα και την εποχή που η λέξη «blogs» ήταν άγνωστη σχεδόν σε όλους, τα μμε τους πρόβαλλαν και τους έσπρωχναν σε βαθμό εξοργιστικό. Ορισμένα δε μέσα έχουν ξεφύγει από το στάδιο να τους παρουσιάζουν σαν κάτι εξωτικό για να γεμίζουν τον χρόνο τους και τους έχουν εντάξει στην στρατηγική τους, ενώ ταυτόχρονα τους σπρώχνουν σε βαθμό που σίγουρα δεν τους αντιστοιχεί (*π.χ. Σκάι, Καθημερινή, Ελευθεροτυπία*). Πώς τα μμε έχουν βρεθεί να κάνουν αγάπες με αυτούς που υποτίθεται απεργάζονται την καταστροφή τους; Αυτοκαταστροφικές τάσεις; Τελικά μαλάκας είναι ο Αλαφούζος;

Πέρα από τις μεγαλοστομίες διαφόρων στα blogs τους, η αλήθεια είναι ότι η όλη φάση έχει να προσφέρει πολλά στη σωστή λειτουργία των μμε και αυτό τα μμε το βλέπουν. Η κατάσταση έχει ως εξής: Ας υποθέσουμε πως έχουμε πάρα πολύ κόσμο που εθελοντικά δημοσιεύει και καταχωρεί τα πάντα, τι αλληλεπίδραση θα δημιουργεί με τα μήντια; Σκέψη πρώτη: ένας δημοσιογράφος προφανώς και δεν γίνεται να βρίσκεται παντού, ούτε μπορεί να γνωρίζει την προϊστορία μιας κατάστασης πριν αυτή αρχίσει να ενδιαφέρει το πλατύ κοινό. Αν τώρα κάποιοι, εθελοντικά, φροντίζουν να δίνουν ανταποκρίσεις για το καθετί κι αν μάλιστα σε αυτές έχουν πρόσβαση οι δημοσιογράφοι, αν κάποιοι φροντίζουν να τους παραδίδουν καταγεγραμμένο το ιστορικό μιας πληροφορίας πολύ πριν αυτή κινήσει το ενδιαφέρον, γιατί να χαλιέται ο δημοσιογράφος;[4] Σκέψη δεύτερη: Αν βλέπουμε τα μέσα σαν μηχανισμούς διαμεσολάβησης, τότε το ζητούμενο γι΄αυτά δεν είναι να γνωρίζουν, όσο καλύτερα και όσο αναλυτι-

Παρενθέσεις

Παρένθεση 1.

Τα πιο ήσυχα νεύρα, η πιο σιωπηλή οργή, το πιο ήρεμο μίσος. Το χρώμα της ψυχής χιλιάδων ανθρώπων ήταν ίδιο με το χρώμα των ρούχων τους. Μαύρο, όπως τα δάση στην Πάρνηθα. Μαύρο, όπως οι ζωές των αστέγων, ανέργων, πεινασμένων, φτωχών, που κάθονται στις ουρές των τραπεζών, σαν λαθρομετανάστες για μια θέση στο σαπιοκάραβο της ελπίδας [...] Η καλωδιωμένη συνεννόηση έδινε μόνο μία οδηγία: «Να φοράμε μαύρα ρούχα»

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 30/08/2007

(κλαψ)

Σιωπηλή συγκέντρωση στο Σύνταγμα για την Πάρνηθα ένα όμορφο αυγουστιάτικο απόγευμα. Λέγεται ότι η διαμαρτυρία καλέστηκε μέσω διαδικτύου και sms, προμοταρίστηκε όμως από τα παραδοσιακά μήντια. Και ήταν πολλοί εκεί με μαύρα ρούχα, μούγγα και βλακεία. Αμ, τι να φωνάξουν όταν δεν έχουν κάτι κοινό να πουν. Κάθισαν σιωπηλοί ώσπου να βαρεθούν και να φύγουν. Βρέθηκαν εκεί όμως φασίστες δίπλα σε αριστερούληδες, αφεντικά, εργάτες, οικολόγοι, κυνηγοί. Η διαταξικότητα μιας συγκέντρωσης στο έπακρο...σημεία των καιρών, τι να πει κανείς. Αυτοματισμός και θέαμα, μούντζες στη βουλή και μαύρα ρούχα. Το μόνο που έκαναν ήταν να εξαναγκάσουν σε αποχώρηση φωνάζοντας: *«Δεν Θέλουμε κόμματα»* μέλη εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων της αριστεράς που επιχείρησαν με πανό να ενωθούν μαζί τους. Ξέρετε τώρα δεν γουστάρουν καπελώματα, και πολύ περισσότερο κομμούνια.

Όχι άλλα αίματα...

Παρένθεση 2.

Στα τέλη Φλεβάρη, ο μαγικός κόσμος των blogs (που κάποιος χαρακτήρισε και «επικοινωνιακά καλάζνικοφ») συγκέντρωσε για άλλη μια φορά τα φώτα της δημοσιότητας, έντυπης και ηλεκτρονικής. Με καθυστέρηση ενός και πλέον χρόνου μάθαμε ότι στις 20 Δεκέμβρη του 2006 ένας χρήστης του Ίντερνετ με τον κωδικό «Killman» (;!), έστειλε δύο e-mails στο δημοσιογράφο Β.Χιώτη της εφημερίδας *«Το ΒΗΜΑ»*. Με αυτά του ζητούσε 30.000, ώστε να μην ξαναέχει πρόβλημα με το press-gr.blogspot.com. Στο συγκεκριμένο blog, είχαν αναρτηθεί συκοφαντικά δημοσιεύματα εναντίον του δημοσιογράφου, ο οποίος και απάντησε με μηνύσεις. Μια υπόθεση, εκβιασμού και τα επακόλουθά της (αίτηση για άρση του απορρήτου του αποστολέα των μηνυμάτων, κατ'οίκον έρευνες σε έναν από τους διαχειριστές του blog...) αποτέλεσαν, λοιπόν, την αφορμή για την έναρξη ενός νέου γύρου παραληρήματος για το επαρκές ή μη νομοθετικό πλαίσιο, για την ελευθερία του λόγου στο Διαδίκτυο, για τις νέες μορφές τεχνολογίας, τις αγκυλώσεις και τον κρατικό παρεμβατισμό.

Δεν ξέρουμε αν η όλη κατάσταση επιταχύνει τη λήψη μέτρων για τη ρύθμιση και χαρτογράφηση του Ίντερνετ ή αν τελικά η κυβέρνηση θα μείνει πιστή στο φιλελεύθερο Ευαγγέλιο της αυτορρύθμισης. Δεν συμμεριζόμαστε, άλλωστε, την αγωνία όλων αυτών που ένιωσαν την ανάγκη να υπερασπιστούν τη Δημοκρατία και το δικαίωμα των πολιτών στην ανωνυμία, φτάνοντας στο σημείο να υποστηρίζουν ότι *«το ανώνυμο σχόλιο το φοβάται η κυβέρνηση, ιδίως αν προέρχεται από χιλιάδες ανθρώπους μέσα από ένα νέο είδος επικοινωνίας και κυρίως, αν το ανώνυμο σχόλιο μέσα από το Διαδίκτυο γίνει μόδα»* (Εφημερίδα *«Κόσμος του Επενδυτή»*, Σάββατο 1 Μαρτίου 2008). Κι εμείς που νομίζαμε το ακριβώς αντίθετο... ότι δηλαδή «αγκάθι» μπορεί να αποτελέσει η δέσμευση, ατομική και συλλογική, και όχι το κρυφτό στην εικονική αντανάκλαση της πραγματικότητας.

κότερα γίνεται, τι είναι αυτό που πουλάει; Και το πώς αυτό θα πρέπει να λεχθεί για να πουλήσει; Γιατί να χαλαστούν όταν κάποιοι τους πουν «όχι, μην παίζεις το άλφα, το βήτα είναι αυτό που θα πουλήσει» ή «μην το λες έτσι, δεν θα πουλήσει, πέστο με άλλον τρόπο»; Και είναι αυτό ανατρεπτικό ή απλώς τους βοηθά να κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους; Σκέψη τρίτη: Γιατί να μην χαίρονται με το νέο τσάμπα εργαλείο δημοσκοπήσεων;

Θα υποκαταστήσουν τα blogs τα μμε ;

Αναμένεται, λοιπόν, η επαλήθευση της προφητείας των bloggers για την καταστροφή των εταιρικών μήντια και την αντικατάστασή τους από λαϊκά μμε; Σε καμία περίπτωση, απαντάμε εμείς. Τα blogs, και όσο περνά ο καιρός φαίνεται όλο και καθαρότερα, αποτελούν πράγματι το μέλλον των μμε. Όχι όμως ερχόμενα σε ρήξη μαζί τους, αλλά αποτελώντας ένα όλο και πιο σημαντικό εξάρτημά τους. Οι bloggers, με τη μαζική εθελοντική τους εργασία, κάνουν ένα μεγάλο δώρο στα μήντια, ένα δώρο που πιο πριν θα φάνταζε ουτοπικό. Τους προσφέρουν τα διαδραστικά μμε.

Λέγαμε και παραπάνω πως τα μέσα έπρεπε να ταιριάξουν στην εποχή τους. Δεν θα γινόταν να βρισκόμαστε στην εποχή του ατομισμού και της κινητικότητας, του κατακερματισμού των εργατικών τόπων, του just in time, και της ελαστικοποίησης της εργασίας και να λειτουργούμε με μέσα που θα παρέπεμπαν σε μεταπολεμικές εποχές.

Τα μμε δεν κινδυνεύουν από τα blogs· αντίθετα τα blogs είναι το όχημά τους για το μέλλον και όποιο μέσο δεν το καταλαβαίνει πραγματικά οδηγείται στην εξαφάνιση. Να πάνε στον διάολο. Και όσοι επιβιώσουν να τους στείλουμε εμείς.

Αντιπληροφόρηση πριν και τώρα

Δεν είμαστε έτσι αφηρημένα ενάντια σε κάθε τεχνολογία. Αναμφίβολα, θα βρεθεί ένας τρόπος να χρησιμοποιηθεί από τα κινήματα η όλη φάση με τα blogs. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως η λύση είναι προφανής.

Η αντιπληροφόρηση, ως έννοια που είχε βγει μέσα από τα κινήματα των προηγούμενων δεκαετιών, σήμαινε ουσιαστικά το εξής: τα κυρίαρχα μέσα δημιουργούσαν ένα τείχος στις πληροφορίες, από το οποίο πέρναγαν μόνο όσες εγκρίνονταν. Η δουλειά αυτού που προσπαθούσε να αντιπληροφορήσει ήταν να καταφέρει να περάσει το εν λόγω τείχος και να μιλήσει για πράγματα που δεν θα έπρεπε· για τους αγώνες σε άλλες χώρες, για τα νέα των κινημάτων και τον διάλογό τους, για την καταστολή ή τον πόλεμο κλπ. Το τείχος αυτό δεν υπάρχει πια (μιλώντας γενικά και για την λεγόμενη δύση, πάντα). Κι ενώ μας λένε πως όποιος θέλει μπορεί να μιλήσει, ακόμη τις ίδιες μαλακίες ακούμε. Αντί για φράγμα, υπάρχει πλέον ο αδιαπέραστος θόρυβος της φλυαρίας. Πρόκειται για την ανικανότητα να διαχωριστεί η αλήθεια από το ψέμα, και το άξιο λόγου από το μη. Για άλλη μια φορά, αυτοί που μπορούν να ξεδιαλύνουν την κατάσταση είναι οι ίδιοι που πριν έχτιζαν το τείχος. Ας μην ξεχνάμε άλλωστε, πως παλιότερα πνίγονταν οι κραυγές που έλεγαν «πόλεμο στα αφεντικά». Σήμερα, γιατί να προσπαθήσει να εμποδίσει κάποιος όλους αυτούς που απλώς φωνάζουν «θέλουμε περισσότερη γκλαμουριά (αλλά έχουμε και ευαισθησίες)[5]»; Είναι προφανές πως το να μιλάς από μόνο του δεν φτάνει, έχει και κάποια σημασία επιτέλους και το τι λες.

Από την άλλη, αν είναι έτσι τα πράγματα ποια είναι η δουλειά της αντιπληροφόρησης του παρόντος και του μέλλοντος; Ίσως και να είναι κυρίως το να μπορείς να ακούσεις, ή ίσως και όχι. (*Δες παρένθεση 3*)

Ο καπιταλισμός έγινε συμμετοχική δημοκρατία, μεταμοντερνισμός, κοινωνία των πολιτών. Και τα Λιόσια Ίλιον.

Υπάρχουν μορφές πολιτικής που δεν μπορούν να γίνουν κατανοητές μονάχα από μια ταξική οπτική γωνιά. Μια «κριτική» ανάλυση της νεωτερικότητας πρέπει να υιοθετεί μια πολύ ευρύτερη οπτική από τα εργατικά συμφέροντα, αν θέλει να αντιπροσωπεύσει «μια ανθρώπινη και δίκαιη κοινωνική τάξη πραγμάτων»[6].

Ακούγεται ωραίο· πόσο μάλλον που βγαίνουν και λεφτά από αυτό. Οι έννοιες ανακυκλώνονται, καλύπτονται από πέπλα μυστηρίου και δημιουργούν νέα σημεία αναφοράς, επιτελώντας όμως διαρκώς το ίδιο έργο. Μιλάνε για όσα πρέπει να ειπωθούν και αποσιωπούν όλα αυτά που δεν πρέπει. Τώρα, το ποιος ορίζει τι πρέπει και τι όχι είναι σταυρόλεξο για αδύναμους λύτες.

Η ένταξη όσο το δυνατόν περισσότερων, αν όχι όλων, στο σύστημα εκμετάλλευσης αποτελεί διαχρονική επιθυμία των από πάνω. Από τις διακηρύξεις περί «ισότητας» μετά τη Γαλλική Επανάσταση, από τον φορντισμό και την προσφορά μαζικών καταναλωτικών αγαθών ως τη σημερινή κατάσταση γενικευμένης κρίσης, αυτό που ζητούσαν και ζητάνε τα αφεντικά είναι η ενεργός εμπλοκή (ή συνενοχή) στο παιχνίδι. Κάτι που εξασφαλίζει, δηλαδή, τη συνεχή και σε βάθος επέκταση της γνωστής διαδικασίας: «παραγωγή-διακίνηση-κατανάλωση». Κι όσο κι αν προσπαθούν τα διάφορα think tanks να πείσουν ότι η αγορά αυτορρυθμίζεται, ότι το χρήμα παράγει από μόνο του χρήμα, ότι ο αυτοματισμός έχει αλλάξει τα δεδομένα στον τρόπο της καπιταλιστικής διαχείρισης, το σίγουρο είναι ότι η ανθρώπινη εργασία εξακολουθεί να δημιουργεί τον πλούτο. Σε ένα βαθμό, άλλωστε, μοιάζει και οι ίδιοι να έχουν εγκαταλείψει τις απλοϊκές και χαζοχαρούμενες αναλύσεις της δεκαετίας του '90, σύμφωνα με τις οποίες αν οι οικονομίες και οι θεσμοί αφεθούν να λειτουργήσουν απρόσκοπτα και χωρίς εξωτερικές παρεμβάσεις θα σημειώνουν πρόοδο και θα αντιμετωπίζουν από μόνα τους τα όποια προβλήματα. Η βλακεία εκτός από απέραντη είναι και διαταξική...

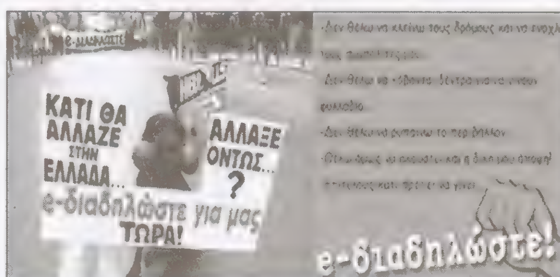
Επειδή, όμως, ο καπιταλισμός είναι γενναιόδωρος και εκτιμά την άμεση στήριξη που του παρέχεται, δίνει και μερικά β' διαλογής παιχνιδάκια στους πολίτες για να μπορέσουν κι αυτοί να εκπληρώσουν την αποστολή τους. Ως αντάλλαγμα για την αποδοχή της βιωμένης βαρβαρότητας, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ασχολούνται με μια απονευρωμένη εκδοχή του περιβαλλοντικού ζητήματος, να ξεπλένουν κάποιες πρωτοκοσμικές ενοχές ή να βελτιώνουν την «περιζήτητη» ποιότητα ζωής. Τίποτα δηλαδή το περίεργο, αφού μιλάμε για εξατομικευμένους πολίτες που λιγότερο ή περισσότερο συνειδητά έχουν λύσει τα «κεντρικά ζητήματα» και ενδιαφέρονται για την ανακαίνιση του υπάρχοντος. Μέσα στη σύγχυση, την καχυποψία και την αυτοαναφορικότητα, το προσωπικό δεν είναι πλέον πολιτικό, αλλά αντίθετα το πολιτικό (στην ουσία απολίτικο) είναι ατομικό. Αυτή είναι και η χώρα καταγωγής των bloggers.

Όποιος μισεί τα κενά, δημιουργεί εφεδρείες.

Η τελευταία αποτυχία των κινημάτων του '60 και του '70 να ανατρέψουν τον γερασμένο κόσμο άφησε ένα κενό σε κοινωνικό και πολιτικό - θεωρητικό επίπεδο που έπρεπε να συμπληρωθεί. Το κενό αυτό συμπληρώθηκε από την κοινωνία των πολιτών, αυτό το συνονθύλευμα των πάσης φύσεως οργανώσεων, από την Greenpeace και την ATTAC ως τις διάφορες πολιτικές συλλογικότητες που ίσως διατυπώνουν έναν λόγο «από τα παλιά», οι οποίες θεωρούν όμως απαραίτητο (από φόβο μήπως χαρακτηριστούν αναχρονιστικές, από καιροσκοπισμό, από λανθασμένη πολιτική εκτίμηση;) να συμμετέχουν σε όποιο νέο μόρφωμα προβάλλει ως η απάντηση στην κυρίαρχη κανονικότητα. Μιλώντας εδώ για «κοινωνία των πολιτών», σκόπιμα αναφερόμαστε στις βασικές εφεδρείες ιδεών και ενεργειών που αποτελούν την οπισθοφυλακή του καπιταλισμού και συνεπώς παρέχουν υπηρεσίες (καλά και ποικιλοτρόπως αμοιβόμενες...). Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι διαφωνούμε με όσους απορούν «τι δουλειά έχουν σε αυτά τα κόλπα» άτομα και ομάδες που θα μπορούσαν να είναι, και πιθανώς να βρεθούν, μαζί με όλους εκείνους τους «περίεργους» που συνεχίζουν να κάνουν λόγο για ταξικούς αγώνες και να αναζητούν τη θέση τους σε αυτοοργανωμένα εγχειρήματα.

Το πόσο δεξιό και συντηρητικό, τώρα, είναι το συγκεκριμένο ρεύμα που διεκδικεί πιο ουσιαστική δημοκρατία, απαλλαγμένη από «αρτηριοσκληρωτικές πρακτικές» και με περισσότερο ανθρωπισμό (αν δε σου αρέσουν τα κατοικίδια, μπορείς να γίνεις ανάδοχος γονιός και να υιοθετήσεις ένα παιδάκι από κάποια χώρα της Αφρικής που, εννοείται, δεν θα σε ενοχλήσει ποτέ με τη φυσική του παρουσία) κάνει «μπαμ» από μακριά. Γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε να ονομαστεί μια κίνηση που όχι μόνο αυτοχαρακτηρίζεται ως απολίτικη, αλλά και κατηγοριοποιεί ως οπισθοδρομικούς και απροσάρμοστους όσους διαφωνούν με τις μεταρρυθμίσεις που ευαγγελίζεται; Γιατί τι άλλο πέρα από αντιδραστικός είναι ένας σχηματισμός που προσεγγίζει την ταξικά προσδιορισμένη πραγματικότητα με όρους μεταφυσικής και ηθικής; (*Δες παρένθεση 4*)

Το να έχει διαγράψει κανείς από το λεξιλόγιό του, άρα και από τη δράση του, την έννοια του πολιτικού (δηλαδή τη δυναμική του κοινωνικού ανταγωνισμού) συνεπάγεται ότι έχει διαγράψει και τη δυνατότητα υπέρβασης του υπάρχοντος. Έχει, με άλλα λόγια, συνθηκολογήσει. Είναι προφανές ότι ήττα δεν σημαίνει μόνο αφομοίωση των γνωρισμάτων, του λόγου και των τακτικών του αντιπάλου με σκοπό να μετατραπούν σε ακίνδυνες συνήθειες, αλλά και συστηματική εξάπλωση του νικητή στις επικράτειες που θεωρούνταν «προπύργια» του ηττημένου. Σήμερα, είναι η δεξιά που φαινομενικά κόπτεται για τα συμφέροντα των προλετάριων και των συνταξιούχων, για τις συνθήκες της καθημερινής ζωής, για το «κακό Κεφάλαιο» που πρέπει να ελεγχθεί. Όταν παίζεις μπάλα σε άδειο, ή σχεδόν άδειο, γήπεδο μπορείς να εκτελείς κόρνερ από τη σέντρα... Γι' αυτό και η εναντίωση με την κοινωνία των πολιτών δεν αρκεί να εκφράζεται μέσα στα πλαίσια της κριτικής αντιπαράθεσης και μόνο, μιας και αποτελεί πτυχή της ιδεολογικής και υλικής νίκης των αφεντικών.

Φίλε ενεργέ πολίτη, μπορεί να διαδηλώνεις με ψηφιακό τρόπο, αλλά το ξύλο θα το φας με αναλογικό...

Πότε είπες ότι τέλειωσε η αποικιοκρατία;

Σε περίπτωση που αναρωτιέται κάποιος αν όλοι αυτοί οι ευαίσθητοι πολίτες, που δεν ξεχνούν να ανανεώνουν τη συνδρομή τους στις διάφορες ΜΚΟ, που σπεύδουν να προμηθευτούν λάμπες χαμηλής ενεργειακής κατανάλωσης από τις καμπάνιες του «Σκάι» και προτιμούν προϊόντα πολυεθνικών που έχουν αναλάβει την «Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη» (ναι, υπάρχει κι αυτό!), μισούν το Κράτος και θέλουν να το ανατρέψουν, η απάντηση είναι κάτι παραπάνω από αυτονόητη. Και γιατί να μισεί η κοινωνία των πολιτών τον ευεργέτη και προστάτη της, τον εγγυητή της ύπαρξής της και τον συνεπή εργοδότη της; Μια φιλελεύθερη κρατική εξουσία είναι απαραίτητη για την ομαλότητα μιας φιλελεύθερης διεθνούς οικονομίας. Αναμφίβολα, αυτή η κοινωνική ειρήνη αφορά τις καπιταλιστικά αναπτυγμένες χώρες, αφού ο υπόλοιπος κόσμος βρίσκεται στο στάδιο της «εκμάθησης»· μαθαίνει δηλαδή μέσα από βομβαρδισμούς, εμπάργκο και κάθε είδους αφαίμαξη τι θα πει εκδημοκρατισμός. Το Κράτος καταλαμβάνει «εδάφη», τόσο στις δυτικές μητροπόλεις, όπου οργανώνει έμμεσα ή άμεσα την ανθρώπινη δραστηριότητα όσο και σε άλλες περιοχές όπου γίνεται η «βρωμοδουλειά»[7] που κανένας από τους φιλεύσπλαχνους ενεργούς πολίτες δεν θα άντεχε να βλέπει. Το γήπεδο είναι σχεδόν άδειο, μην το ξεχνάμε...

Παρένθεση 3.

Το ραδιόφωνο παλιότερα ήταν ένα από τα δυνατότερα μέσα ενημέρωσης της δημόσιας ζωής. Το ζήτημα αμφισβήτησης του μονοπωλίου της κρατικής πληροφόρησης και η διεκδίκηση μιας ριζοσπαστικής μορφής ραδιοφώνου μπαίνουν στην Ελλάδα στα τέλη της δεκαετίας του '70 με πρώτο «σύμπτωμα» το «Ράδιο του Δρόμου».

Η ραδιοπειρατική κουλτούρα είναι πλέον γεγονός και απορέει από τη θέληση να υπάρξει μια ανοικτή διαδικασία άμεσης επικοινωνίας, επιδιώκοντας κάποιες φορές και μια πιο σταθερή και αμφίδρομη επαφή με διάφορες κινήσεις,στέκια και ομάδες.

Την πρακτική αυτή έρχονται να συνεχίσουν το «Ράδιο Ουτοπία» και το «Ράδιο Κιβωτός» κάπου στα μέσα του '80 όταν και καθιερώνονται ανάμεσα στους πιο ζωντανούς και ριζοσπαστικούς κοινωνικά χώρους της Θεσ/κης.

Αρκετοί και διαφορετικοί άνθρωποι βρίσκουν δικαίωμα για τη δημιουργία κάποιας εκπομπής μουσικής και λόγου με σκοπό να ακουστούν φωνές που αναφέρονται σε κάτι ξεχασμένο, εξορισμένο, καινούριο, γεμάτο συναισθήματα.

Άνθρωποι που απλά είχαν την επιθυμία για έκφραση και δεν ήξεραν πως να τη διοχετεύσουν,και άλλοι που η δίψα της αμφισβήτησης και η ανάγκη της ανατροπής με σκοπό τη δημιουργία ουσιαστικών σχέσεων, τους έκανε να ελπίζουν και να προσπαθούν για κάτι καλύτερο, πιο αυθεντικό.

Η επόμενη πειρατική προσπάθεια ελεύθερου ραδιοφώνου έρχεται από την «Κοκκινοσκουφίτσα» στις αρχές του '90, με μόνη επιδίωξη τη σύνθεση και σύνδεση ετερόκλητων μουσικών και ρευμάτων και όχι τη διαμόρφωση κάποιας πολιτική άποψης ή ιδεολογίας μέσα από το σταθμό.

Τότε με τους ελεύθερους ραδιοσταθμούς και σήμερα με τα νεομήνυα που ξέρουν να απαντάνε με bloggoσφαιρες στις δυσκολίες του παρελθόντος.

Στους χρήστες βρίσκεται η δύναμη του internet!

Παρένθεση 4.

Μέσα στον Φεβρουάριο, κατόπιν πιέσεων της cyberαριστεράς, αποφασίστηκε η επέκταση του ωραρίου του μετρό κατά 2 ώρες τα σαββατοκύριακα. Οι εργαζόμενοι του μετρό (που την πάτησαν γιατί δεν φανταζόταν, βέβαια, κανείς πως θα γίνονταν προσλήψεις) δέχτηκαν τις υπερωρίες, αλλά διαμαρτυρήθηκαν για την έλλειψη επαρκούς χρόνου για επισκευές και επίβλεψη του δικτύου. Φοβούμενοι μη βρεθούν ολοκληρωτικά εκτεθειμένοι, ζήτησαν από τη διοίκηση να αναλάβει εγγράφως την ευθύνη για οτιδήποτε συμβεί. Η διοίκηση αρνήθηκε και το σωματείο κάλεσε σε στάση εργασίας.

Και τσούουουουπ, να τη και η μπλογκόσφαιρα:

Λέμε ΟΧΙ στην αντίληψη που θέλει τα δημόσια αγαθά, τις υπηρεσίες και τις υποδομές της χώρας έρμαιο στα χέρια των συνδικαλιστών. Λέμε ΟΧΙ στο βόλεμα και τη δημοσιοϋπαλληλική νοοτροπία που αντιτίθεται σε οποιαδήποτε αλλαγή. Λέμε ΟΧΙ στη φίμωση της κοινωνίας, στην αποστέρηση του δικαιώματος όλων μας να δοκιμάσουμε μια νέα δυνατότητα. Λέμε ΟΧΙ στην αυταρχική και κοινωνικά ανάλγητη στάση των Σωματείων Εργαζομένων στο Μετρό και τον Ηλεκτρικό. ***ΑΝΤΙΔΡΟΥΜΕ Καταλαμβάνουμε συμβολικά το Σταθμό του Μετρό στο Σύνταγμα το Σάββατο 9 Φεβρουαρίου 2008 από τις 24:00 έως τις 02:00. Απαιτούμε την κανονική δοκιμαστική εκτέλεση των δρομολογίων.***

Κάπως έτσι το γνωστό blog G 700 (η γενιά των 700 ευρώ που αγαπάει και αγαπιέται από τον Τσίπρα) καλούσε από το Ίντερνετ σε μια πρωτοφανή δράση που, μέχρι πρότινος, μόνο ακροδεξιοί θα σκεφτόντουσαν. Αλλά όχι... η αντισυνδικαλιστική αντισυγκέντρωση δεν θεωρείται πια φασισμός... είναι ενέργεια της κοινωνίας των πολιτών.

Τελικά, οι συνδικαλιστές νικήθηκαν και απέσυραν τα αιτήματά τους και η φάρα του κινήματος των bloggers δεν επέδειξε τις δεξιές σκατόφατσές της στο μετρό (κάτι που πιθανώς να έκανε κακό στην υγεία τους).

Όσο για τα 700· ας μην στενοχωριούνται και τόσο. Με τα μυαλά που κουβαλάνε σε αυτόν τον κόσμο, θα έρθουν και τα λεφτά, θα έρθουν και τα γραφεία. Στο κάτω κάτω, ποιος θα γίνει στέλεχος αν όχι αυτοί οι γλύφτες;

ΥΓ. Επί του πιεστηρίου. Ενθαρρυμένοι από τη μαλακία τους οι G 700 βρήκαν νέο αίτημα: *Να μην κλείνουν τα γυμναστήρια τα σαββατοκύριακα.* Να δεις που μάνι μάνι θα μας γαμήσουν όλους...

[1]Βέβαια η πορεία κάθε άλλο παρά καλεσμένη μέσω sms ήταν. Την καλούσε γνωστή οικολογική ΜΚΟ. Τα sms μπήκαν στην υπόθεση όταν εταιρία που πληρώνεται για να στέλνει μαζικά μηνύματα αποφάσισε να δωρίσει 1000 sms, προκειμένου να τονώσει το φιλανθρωπικό της προφίλ.

[2]«Η δημιουργία και η διατήρηση ενός ιστολογίου ξεκίνησε σαν μια ερασιτεχνική δραστηριότητα ανθρώπων που επωφελήθηκαν από τη δωρεάν διάθεση ενός online λογισμικού, το οποίο τους επέτρεψε να δημιουργήσουν κείμενο, ήχο και εικόνα χωρίς περιττές διαμεσολαβήσεις. Οι πρωτοπόροι ιστολόγοι αγκάλιασαν το φαινόμενο με τον ίδιο αυθορμητισμό και ενθουσιασμό που διάφοροι ερασιτέχνες ραδιοπειρατές επιχείρησαν στο παρελθόν να εκμεταλλευτούν τα ιδιοκτησιακά και νομοθετικά κενά στα ραδιοκύματα, και να εκπέμψουν τα δικά τους προγράμματα». Μανώλης Ανδριωτάκης, *«Blog ειδήσεις από το δικό σου δωμάτιο»*, εκδ. Νεφέλη, σ.38.

Ο επικοινωνιολόγος Gnomes δηλώνει πως τα μμε στην αρχή αντιμετώπισαν τα blogs με κάποια περιφρόνηση. «Παρατηρείται μια σπασμωδική τάση στον τομέα των εταιρικών επικοινωνιών να αντιμετωπίζουν κάθε νέα εξέλιξη των ΜΜΕ στο δίκτυο ως την επόμενη μορφή ραδιοφώνου του κοινού αντί να την εξερευνούν σχολαστικά» Dan Gillmor, *«Εμείς είμαστε το μέσο»*, εκδ. Οξύ, σ.123. Τα λένε και μόνοι τους.

[3]«Πληροφοριοδότες από τον χώρο των εταιριών και της κυβέρνησης πρέπει να μπορούν να επικοινωνούν με τις αρχές και τους δημοσιογράφους χωρίς τον φόβο ότι θα αποκαλυφθούν». ό.π., σ. 282 από το βιβλίο του Gilmor. Επιχειρηματολογώντας υπέρ της ανωνυμίας (και της ρουφιανιάς).

[4]«Συνοπτικά είναι κάτι απλό: οι αναγνώστες (ή θεατές, ή ακροατές) συλλογικά γνωρίζουν περισσότερα από όλους τους επαγγελματίες των ΜΜΕ. Αυτό ισχύει εξ ορισμού: αυτοί είναι πολλοί, ενώ εμείς είμαστε συχνά μόνο ένας. Πρέπει να αναγνωρίσουμε και, με την καλύτερη δυνατή έννοια της λέξης, να αξιοποιήσουμε την γνώση τους». Dan Gillmor, *«Εμείς είμαστε το μέσο»*, εκδ. Οξύ, σ.181.

[5]Στο βιβλίο του Gilmor ενημερωνόμαστε για μια συσκευή που διαβάζει το barcode των προϊόντων και αυτομάτως ψάχνει πληροφορίες γι' αυτά στο internet: «Ξαφνικά, εκτός από την τιμή υπάρχουν και πολλά άλλα στοιχεία που είναι διαθέσιμα. Τα δεδομένα για το προϊόν και τον κατασκευαστή είναι διαθέσιμα σε ένα ευρύτερο σύστημα πληροφοριών. Μήπως ράφτηκε το πουκάμισο από κάποιον εργαζόμενο που τελούσε υπό συνθήκες δουλείας; Η κονσέρβα της επεξεργασμένης τροφής προήλθε μήπως από κάποια εταιρία που έχει ιστορικό δηλητηρίασης υδάτων στο πίσω μέρος των εγκαταστάσεών της; Είχε η εταιρία τη φήμη ότι αντιμετώπιζε σωστά τους εργαζομένους της και το περιβάλλον; ...».

[6]Ο Antony Giddens, οπαδός του «τρίτου δρόμου» και γκουρού του Τόνι Μπλερ ασκεί κριτική στον Μαρξ, όπως αυτή παρουσιάζεται στο βιβλίο *«Η νεωτερικότητα σήμερα»*, σ. 60, εκδ. Σαββάλας.

[7]Ο πρώην υπουργός Εξωτερικών των Η.Π.Α, Κόλιν Πάουελ, απευθυνόμενος σε μη κυβερνητικές οργανώσεις, το 2001, έκανε σαφές ότι *«όπως ακριβώς οι διπλωμάτες και οι στρατιωτικοί μας, οι αμερικανικές ΜΚΟ εκεί πέρα* (εν. στην Τσετσενία) *υπηρετούν και θυσιάζονται στην πρώτη γραμμή της ελευθερίας. Οι ΜΚΟ είναι μια μεγάλη πολλαπλασιαστική δύναμη για μας, ένα σημαντικό τμήμα της δύναμης κρούσης μας»*, απόσπασμα από το βιβλίο *«Τα καινούρια ρούχα του βασιλιά»*, σ.309, εκδ. Προλεταριακή Σημαία.

Άκουσε κανείς τίποτα;

Με βάση στοιχεία που το ίδιο το ελληνικό κράτος έδωσε στο ΝΑΤΟ, ο ένας στους 30 εργαζόμενους στην Ελλάδα (3,3%) απασχολείται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στις ένοπλες δυνάμεις. Το επόμενο στη σειρά ποσοστό αφορά το τουρκικό κράτος (2,2%) και ακολουθούν η Γαλλία και η Βουλγαρία (1,6%), η Ιταλία (1,4%) και οι ΗΠΑ (1,3%).

That' s Why!
Πολιτική συζήτηση έρευνας και δράσης,
03/10/07

Intro

Έχουμε επανειλημμένα επισημάνει μέσα από τις στήλες αυτού του περιοδικού το πόσο παράξενη σιγή βασιλεύει σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο «εθνική άμυνα» της χώρας. Ειδικά σε ό,τι αφορά την αριστερά, δεν γράφεται ούτε μισή αράδα, δεν ακούγεται ούτε μια λέξη. Πολιτική μυωπία; Συνειδητή αποστροφή του βλέμματος; Πιθανά και τα δύο.

Γιατί πώς αλλιώς να εξηγηθεί το γεγονός ότι την ίδια στιγμή που η Αριστερά παριστάνει πως αγωνίζεται για μια πιο δίκαιη κατανομή του πλούτου (στην παιδεία, στην κοινωνική ασφάλιση, στην εργασία) κάνει το κουνέλι μπροστά στον πακτωλό χρημάτων που δαπανώνται σχετικά με την εθνική άμυνα; Πώς να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι ενώ καταγγέλλει τους φονιάδες του ΝΑΤΟ κάνει πως δεν γνωρίζει ποιος και πώς δουλεύει για λογαριασμό του ΝΑΤΟ εντός των συνόρων;

Θα μπορούσαμε να καταθέσουμε πολλά αντίστοιχα ερωτήματα. Δεν θα το κάνουμε όμως. Όχι από γενναιοδωρία ούτε από ανωτερότητα. Απλά οι σύντροφοι του That' s Why!, τον Οκτώβρη που μας πέρασε, έθεσαν και με το παραπάνω αυτά τα ερωτήματα. Σε πολλά από αυτά έδωσαν και τις κατάλληλες απαντήσεις. Κατά κύριο λόγο όμως μας άφησαν μια τεράστια παρακαταθήκη σε ό,τι αφορά τις διαστάσεις του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος στην Ελλάδα.

Στις γραμμές που ακολουθούν θα επιχειρήσουμε να θίξουμε μια ελάχιστη πτυχή αυτού του φαινομένου στο οποίο απασχολούνται χιλιάδες έλληνες εργαζόμενοι. Πιο συγκεκριμένα, θα ασχοληθούμε με την Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία. Για την ακρίβεια, με ελάχιστα από τα έργα και τις ημέρες της ΕΑΒ, καθώς μια πλήρης αναφορά αφενός θα απαιτούσε πιθανά ένα ολόκληρο βιβλίο αφετέρου θα οδηγούσε στην κατάθλιψη όποιον έμπαινε στον κόπο να κοιτάξει τι στο διάολο κάνει αυτή η εταιρεία από το '75 που ιδρύθηκε. Και παρόλα αυτά πρόκειται μόλις για μια σταγόνα στον ωκεανό του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος. Διαπίστωση καθόλου ευχάριστη...

Who is who

Η Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία ιδρύθηκε το 1975 και στεγάζεται στην περιοχή της Τανάγρας, σε μία έκταση 1.800.000 τετραγωνικών μέτρων, όπου οι αξιοποιημένοι χώροι καλύπτουν 650.000 τετραγωνικά μέτρα εκ των οποίων τα 150.000 τ.μ. είναι οι στεγασμένοι χώροι παραγωγής. Εδώ και ένα χρόνο είναι μόνιμο μέλος του Ευρωπαϊκού Διαστημικού Οργανισμού (European Space Agency), συμμετέχοντας ενεργά σε πρόγραμμα ανάπτυξης και σχεδίασης της δομής δορυφόρου, και συμμετέχει στον όμιλο των πέντε ευρωπαϊκών εταιρειών οι οποίες κατασκευάζουν το Neuron, δηλαδή το μοντέλο μη επανδρωμένου μαχητικού αεροσκάφους (UCAV) τύπου stealth. Παράλληλα είναι η πρώτη ελληνική εταιρεία η οποία ενεργοποιήθηκε σε προγράμματα του Ευρωπαϊκού Αμυντικού Οργανισμού όπως το Armored Fighting Vehicle, ενώ αναμένεται και να συμμετάσχει στο πρόγραμμα Force Protection.

Οι τομείς στους οποίους δραστηριοποιείται αφορούν α) εργοστασιακή συντήρηση και εκσυγχρονισμό αεροσκαφών κινητήρων και των ηλεκτρονικών τους συστημάτων β) ανάπτυξη, σχεδίαση και κατασκευή ηλεκτρονικών, οπτικοηλεκτρονικών και τηλεπικοινωνιακών προϊόντων για στρατιωτική και πολιτική χρήση, καθώς και τμημάτων πυραυλικών οπτικών συστημάτων γ) διακρίβωση, επισκευή και πιστοποίηση συσκευών ελέγχου και μετρήσεων καθώς και ειδικών εργαλείων. Αυτή η πρώτη τυπική περιγραφή δε φαίνεται και πολύ πολεμοχαρής αν εξαιρέσει κανείς τα «πυραυλικά συστήματα!». Αν ρίξουμε όμως μια ματιά στους σκόπους της εταιρείας, εκεί βλέπουμε ότι *«κύρια αποστολή της εταιρείας είναι η υποστήριξη των πτητικών μέσων των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων καθώς και άλλων πελατών του εσωτερικού και του εξωτερικού».* Αναφέρουμε μερικούς από τους πελάτες (του εξωτερικού) ενδεικτικά: Lockheed Aeronautics, Dassault Aviation, Eads, μερικές από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες όπλων στον κόσμο με λίγα λόγια, που φαίνεται να εμπιστεύονται και με το παραπάνω την ΕΑΒ. Είναι όμως έτσι; Για να δούμε...

Έργα και ημέρες (τα πολύ πρόσφατα)...

Ημέρα 1η: Στις αρχές Ιανουαρίου, ένα από τα πλέον σύγχρονα εργοστάσια παγκοσμίως για τον αποχρωματισμό μαχητικών

αεροσκαφών και ελικοπτέρων με τη μέθοδο πλαστικών σφαιριδίων εγκαινιάζεται στις εγκαταστάσεις της ΕΑΒ στην Τανάγρα. Η νέα μέθοδος έχει την δυνατότητα να προσφέρει τον πλήρη αποχρωματισμό ενός μαχητικού αεροσκάφους μέσα σε τρεις μέρες, έναντι έξι ημερών με το παλιό σύστημα. Η βιομηχανική μονάδα αποχρωματισμού τίθεται σε λειτουργία ξεκινώντας με τον αποχρωματισμό των αμερικανικών μαχητικών αεροσκαφών F-16 της πολεμικής αεροπορίας των ΗΠΑ, που σταθμεύουν στην Ευρώπη, για να υποβληθούν στις εργασίες δομικής και ηλεκτρονικής αναβάθμισης που προβλέπει το πρόγραμμα Common Configuration Implementation Programm /STAR που ανέλαβε η ΕΑΒ τον Απρίλιο του 2007.

Ημέρα 2η: Στις 5 Φεβρουαρίου του 2008, η ΕΑΒ και η EADS υπόγραψαν σύμβαση 9,7 εκατομμυρίων ευρώ για την ανάπτυξη του σχεδιαστικού κέντρου της ΕΑΒ, με το οποίο αποκτά την ικανότητα σχεδίασης και ανάπτυξης αεροπορικών δομικών κατασκευών. Όπως ανέφερε ο πρόεδρος της ΕΑΒ Κυριάκος Λινάκης, η δημιουργία του κέντρου σχεδίασης *«δίνει την δυνατότητα στην ΕΑΒ να συμμετέχει σε διεθνείς συνεργασίες και κοινοπραξίες ως στρατηγικός εταίρος σε στρατιωτικά και πολιτικά προγράμματα τόσο στον τομέα σχεδίασης και ανάπτυξης όσο και στον τομέα έρευνας και τεχνολογίας».* Ο διευθύνων σύμβουλος της ΕΑΒ Τάσος Φιλιππάκος συμπλήρωσε επιπλέον ότι *«πλέον ανοίγονται δρόμοι για σχεδίαση καινοτόμων προϊόντων, για συνεργασία με διεθνείς πρωτοπόρους στην από κοινού ανάπτυξη μελλοντικών αμυντικών συστημάτων...».*

Ημέρα 3η: Στις 20 Μαρτίου του 2008 η ΕΑΒ παρέδωσε το πρώτο (από 94 που σταθμεύουν στην Ευρώπη) δομικά αναβαθμισμένο αεροσκάφος F-16 της Αμερικανικής Πολεμικής Αεροπορίας, σε τελετή που πραγματοποίησε στις εγκαταστάσεις της στην Τανάγρα στα πλαίσια του προγράμματος δομικής και ηλεκτρονικής αναβάθμισης CCIP /STAR. Στην τελετή παραβρέθηκαν στελέχη της Αμερικανικής Πολεμικής Αεροπορίας, εκπρόσωποι της εταιρείας Lockheed Martin AERO, ο αναπληρωτής Διοικητής της Διοίκησης Νότιας Ευρώπης, Steve Trautwein, καθώς και ο αντιπρόσωπος της US Air Forces Europe, σμήναρχος Dorothy Sillvanic. Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης, ο γνωστός κύριος Λινάκης δήλωσε: *«Το πρώτο από τα 94 F-16 παραδίδεται. Η ΕΑΒ ως η μεγαλύτερη αμυντική και αεροναυπηγική εταιρεία της χώρας ανταποκρίνεται ήδη και είναι προετοιμασμένη να ανταπαξέλθει στις προκλήσεις του μέλλοντος διεθνώς».* Του λόγου το αληθές επιβεβαίωσε και ο κύριος Trautwein, ο οποίος ανέφερε σχετικά: *«Η Διοίκηση Αμυντικών Συμβάσεων είναι πολύ ευχαριστημένη για τις δυνατότητες και την ποιότητα των εργασιών της ΕΑΒ. Η σημερινή τελετή αποτελεί σημαντική αναγνώριση του έργου της ΕΑΒ που την καθιστά ισάξιο εταίρο στον κλάδο της αμυντικής και αεροναυπηγικής βιομηχανίας διεθνώς».*

Bye bye love, bye bye happiness

Είδες λοιπόν η φτωχή και άτιμη ΕΑΒ; Δεν προλαβαίνει να παίρνει παραγγελίες και να ανοίγει καινούργιες μικρές και μεγάλες δουλειές. Με τις μικρές, όπως διαπιστώσατε, ούτε που ασχοληθήκαμε. Από τις μεγάλες δε, αναφέραμε κάποιες ενδεικτικά. Τις πιο κραγμένες. Αυτές που φαίνονται πιο πιασάρικες στον αναγνώστη. Δουλειές εκατομμυρίων ευρώ. Δουλειές εκατομυρίων νεκρών αντίστοιχα. Τέτοιες μεγάλες δουλειές αναλαμβάνει η ΕΑΒ.

Γι' αυτό το λόγο κι όποιος παριστάνει πως δεν γνωρίζει δεν είναι απλά απατεώνας. Είναι μεγάλος απατεώνας. Δεν είναι κάθαρμα. Είναι μεγάλο κάθαρμα. Πολύ περισσότερο όταν την ίδια στιγμή παριστάνει πως παλεύει είτε για τα δίκια της εργατικής τάξης είτε για τους δολοφονημένους/ες προλετάριους/ες του Ιράκ. Και ο νοών νοείτο.

Πτυχίο Ανεργίας.

*ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ **ΦΕΝΜΟΡ ΓΟΥΙΤΝΙ**, ΑΡΧΙΔΟΚΙΜΑΣΤΗ ΤΗΣ ΓΙΓΑΝΤΙΑΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΒΙΟΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΤΡΟΦΙΜΩΝ **«ΤΟΥΓΙΕΤΑΜΑΤΟΥ ΑΕ»**.*

Α, ΧΑΙΡΕΤΕ ΔΙΚΑΣΤΗ ΝΤΡΕΝΤ. ΜΕ ΖΗΤΗΣΑΤΕ;

ΝΑΙ ΠΟΛΙΤΗ, ΣΕ ΖΗΤΗΣΑ

DREDD

ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ...

DREDD

*«ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΡΕΜΑΛΙ ΠΟΥ ΤΟ ΛΕΓΑΝΕ **ΤΣΑΚ ΓΛΙΚ**. Ο ΤΣΑΚ ΣΠΟΥΔΑΣΕ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΛΗ ΒΑΝ ΚΛΙΦ ΚΑΙ ΠΗΡΕ **ΠΤΥΧΙΟ ΑΝΕΡΓΙΑΣ**»*

LEE VAN CLEEF UNIVERSITY

ΚΥΡΙΕ ΓΛΙΚ ΟΡΙΣΤΕ ΤΟ ΠΤΥΧΙΟ ΣΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ! ΕΧΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΕΤΕ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΣΤΟΝ **ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ**.

ΠΑΡΟΛ' ΑΥΤΑ, ΤΑ ΤΡΕΧΟΝΤΑ **ΕΠΙΠΕΔΑ ΑΝΕΡΓΙΑΣ** ΕΙΝΑΙ ΤΕΤΟΙΑ, ΠΟΥ Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΕ ΘΑ ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΣΤΕΙ ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ **ΕΙΚΟΣΙΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ**.

ΜΑ - ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΩ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ;

ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΣΑΣ ΕΠΙΣΗΣ ΕΠΑΡΚΟΥΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ **ΓΙΝΕΤΕ ΑΝΕΡΓΟΣ**. ΠΡΟΤΕΙΝΩ ΝΑ ΣΤΡΑΦΕΙΤΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΚΕΙ.

ΤΡΕΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΤΟ ΣΚΑΤΟΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ! ΤΡΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΚΑΛΩΔΙΩΜΕΝΟΣ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΑΥΤΟΜΑΤΗΣ ΜΑΘΗΣΗΣ! ΚΙ ΟΛ' ΑΥΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ!

ΑΛΛΑ ΘΑ ΤΟΥΣ **ΔΕΙΞΩ ΕΓΩ!** ΘΑ ΒΡΩ ΔΟΥΛΕΙΑ **Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ!**

«ΚΙ ΕΤΣΙ Ο ΓΛΙΚ ΧΤΥΠΗΣΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΜΙΑΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΗΣ ΠΡΟΣΩΠΩΝ-»

ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΕ ΚΑΝΕΤΕ ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΟΝ.

ΦΥΣΙΚΑ ΚΥΡΙΕ. ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΕ.

Ο ΓΛΙΚ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΑΙ ΠΗΡΕ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ. ΑΛΛΑ ΕΚΑΝΕ ΕΝΑ ΛΑΘΟΣ - ΔΕΝ ΕΘΑΨΕ ΑΡΚΕΤΑ ΒΑΘΙΑ ΤΟ ΠΤΩΜΑ.

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΙ ΒΡΗΚΑΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ **ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΦΕΝΜΟΡ ΓΟΥΙΤΝΥ**... **ΚΥΡΙΕ ΓΛΙΚ**.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗ ΚΥΚΛΟ **ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΣΕ ΑΠΟΜΟΝΩΚΥΒΟ!**

ΦΥΓΑΜΕ!

CONTRE TECH

Ταμπέλες και σφαίρες

Η μάχη για τον έλεγχο των δρόμων στις αρχές του εικοστού αιώνα.

Από σίγουρες, δικτυωμένες και λαλίστατες πηγές μάθαμε πως κάποιοι από τους πιστούς αναγνώστες μας, απέδωσαν στα όσα γράφαμε στο προηγούμενο τεύχος, τον σκληρό αλλά ειλικρινή χαρακτηρισμό «μαλακίες». Για όσους δεν το θυμούνται, υποστηρίζαμε ότι οι μαθηματικές εξισώσεις της κίνησης που μαθαίνουμε στο λύκειο (με πιο γνωστή την S=ut) περιγράφουν μετακινήσεις που διεξάγονται μεταξύ δύο συγκεκριμένων σημείων, αγνοώντας τα όσα παρεμβάλλονται μεταξύ των δύο σημείων, περιγράφουν δηλαδή μετακινήσεις που ελάχιστα μοιάζουν με τις μετακινήσεις της καθημερινής ζωής και πάρα πολύ μοιάζουν με το ιδεώδες της καπιταλιστικής μεταφοράς εμπορευμάτων. Συνεπώς, λέγαμε, οι εξισώσεις αυτές δεν είναι μια «αληθής περιγραφή του κόσμου», αλλά μια πολιτική έκκληση για το πως πρέπει να είναι ο κόσμος. Τώρα που το βλέπουμε στη σύντομη μορφή του, κι εμάς ψιλομαλακία μας φαίνεται. Καθώς όμως εν πάσει περιπτώσει έχουμε και εμείς κάποιο εγωισμό, στα παρακάτω θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε καλύτερα.

Μιας λοιπόν και λέμε για πολιτικές εκκλήσεις περί του πως πρέπει να είναι ο κόσμος, θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε από μία τέτοια έκκληση, πολύ πιο άμεση από εκείνες που εκφράζονται μέσω των εξισώσεων κίνησης. Η χρονιά ήταν το 1877, η χώρα ήταν οι ΗΠΑ, αυτοκίνητα και τηλέφωνα δεν (πολυ)υπήρχαν, σιδηρόδρομοι και τηλέγραφος υπήρχαν, και ο μηχανικός Lewis Haupt έγραφε ένα άρθρο με τίτλο «Περί της Βέλτιστης Διευθετήσεως των Αστικών (City) Δρόμων». Το άρθρο κατέληγε ως εξής: «Μπορούμε να συμπεράνουμε λοιπόν πως η ευκολία των επικοινωνιών αποτελεί ένα από τα πλέον σημαντικά στοιχεία της ανθρώπινης προόδου και ανάπτυξης. Συνεπώς, κάθε εμπόδιο στη δυνατότητα μετακίνησης, οσοδήποτε μικρό και αν είναι, γρήγορα καθίσταται εμπόδιο στην πρόοδο και θα πρέπει να καταργηθεί».

Και να που αμέσως αμέσως μπορούμε να εντοπίσουμε ένα πολιτικό τέχνασμα. Ο Haupt χρησιμοποιούσε τον όρο «επικοινωνία» (communication) για να περιγράψει τη μετακίνηση. Όμως, ο όρος «επικοινωνία», τόσο στα αγγλικά όσο και στα ελληνικά, δηλώνει μια στιγμιαία μετάδοση από ένα σημείο σε ένα άλλο, και όχι μια χωρική μετακίνηση μέσω άλλων σημείων. Ο Haupt λοιπόν, χρησιμοποιεί μια λέξη που τότε χρησίμευε για να περιγράψει τη λειτουργία του τηλέγραφου για να μιλήσει για τον κόσμο της μετακίνησης και ειδικά για τη Βέλτιστη Διευθέτηση των Δρόμων της Πόλης. Οι λόγοι για τους οποίους θα ήθελε κανείς να εννοήσει την μετακίνηση ως επικοινωνία είναι βέβαια πολιτικοί, και μπορούμε να βρούμε την καλύτερη έκφρασή τους στα γραπτά ενός άλλου, λίγο μεταγενέστερου πολεοδόμου μηχανικού, του Francis Green. Το 1890 ο Green παλατζάριζε μεταξύ διαπίστωσης και προσταγής υποστηρίζοντας πως «οι δρόμοι της πόλης φτιάχνονται για τον ίδιο λόγο που φτιάχνονται και οι σιδηρόδρομοι που ενώνουν τις πόλεις μεταξύ τους, δηλαδή για τη μεταφορά επιβατών και εμπορευμάτων»[1].

Πόσο χαρούμενοι θα ήταν οι πολεοδόμοι αν όντως οι δρόμοι φτιάχνονταν αποκλειστικά για τη μεταφορά επιβατών κι εμπορευμάτων! Τότε το μόνο ενδιαφέρον στοιχείο της μετακίνησης θα ήταν, «όπως και στο σιδηρόδρομο», η αρχή και το τέλος της, η ταχύτητα και ο χρόνος που διαρκεί. *Τότε οι εξισώσεις της κίνησης θα μπορούσαν να βρουν εφαρμογή*, για να θυμήσουμε και τις μαλακίες που λέγαμε στο προηγούμενο τεύχος.

Δυστυχώς για τους πολεοδόμους όμως, αυτή η αντίληψη για τους δρόμους της πόλης δεν έβρισκε σύμφωνους όλους τους χρήστες τους. Ας μην ξεχνάμε πως μιλάμε για τις αρχές του εικοστού αιώνα. Όπως είναι γνωστό, ο καπιταλισμός της εποχής διέφερε από τον σημερινό με πολλές και σημαντικές έννοιες. Μία από τις σημαντικότερες ήταν ότι η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης γινόταν με μη εμπορευματικούς όρους. Μεγάλο ποσοστό των τροφίμων, των ρούχων, της εκπαίδευσης, της υγείας, της ψυχαγωγίας κλπ, δεν αγοράζονταν, αλλά παράγονταν κατ' οίκον με τη χρήση απλήρωτης (κατά κύριο λόγο γυναικείας και παιδικής) εργασίας. Αυτό κατ' αρχήν σήμαινε πως οι μισθοί μπορούσαν να κρατιούνται πολύ χαμηλότεροι απ' όσο θα ήταν αν οι εργάτες ήταν αναγκασμένοι να πληρώνουν για όλα αυτά τα βασικά της ζωής. Στο θέμα των δρόμων της πόλης από την άλλη, η ίδια συνθήκη σήμαινε μια *πληθώρα ανεπιθύμητων χρήσεων*, εντελώς άσχετων με τη «μεταφορά επιβατών και εμπορευμάτων». Οι δρόμοι του Λονδίνου του 1890 για παράδειγμα, ήταν τόποι κυριακάτικης συγκέντρωσης της εργατικής τάξης που τους χρησιμοποιούσε «για να πιει, να παίξει χαρτιά, να χορέψει και να περπατήσει». Είναι εξάλλου γνωστό πως, σε πολλές περιπτώσεις οικιακής αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, από τα γκέτο των μικρασιατών προσφύγων, μέχρι την Αμερική των αρχών του εικοστού αιώνα, οι νοικοκυρές δημιούργησαν μια «κοινωνία της εξώπορτας» που λειτουργούσε σαν συλλογικός επιλυτής των προβλημάτων της αναπαραγωγής. Δεν θα πρέπει τέλος να ξεχάσουμε την παρουσία των παιδιών. Σε καιρούς που η μαζική εκπαίδευση της εργατικής τάξης ήταν ανύπαρκτη και τα μικρά διαμερίσματα των εργατογειτονιών γέμιζαν με οικογένειες μεταναστών, οι δρόμοι ήταν ταυτόχρονα σχολείο, παιδική χαρά και χώρος εργασίας για τα παιδιά τους.

Τέτοια ήταν λοιπόν η κατάσταση των αμερικανικών δρόμων την εποχή που οι αμερικανοί πολεοδόμοι προσπαθούσαν να τους εννοήσουν σαν αρτηρίες απρόσκοπτης μεταφοράς εμπορευμάτων: Παιδότοπος και σχολείο, χώρος αναψυχής και χώρος πολιτικής, χώρος εργασίας και χώρος ξεκούρασης, *ο αστικός δρόμος ήταν ένα πεδίο κυριευμένο από τις κοινωνικές σχέσεις που αποτελούσαν την εργατική τάξη*. Συνεπώς η πολεοδομική συζήτηση περί «σωστής χρήσης των δρόμων» και μαζί η εφεύρεση της «απρόσκοπτης μετακίνησης», δεν ήταν ούτε τόσο εύκολη, ούτε τόσο ταξικά ουδέτερη όσο μια μαθηματική εξίσωση. Σήμαινε πως οι λειτουργίες που επιτελούνταν στους δρόμους θα έπρεπε να εκδιωχθούν, και μαζί με αυτές θα έπρεπε να εκδιωχθούν οι φυσικοί τους φορείς, οι άντρες, οι γυναίκες και τα παιδιά της εργατικής τάξης.

Ο πόλεμος που προέκυψε, ένας πόλεμος μεταξύ των αναγκών της εργατικής τάξης και εκείνων του κεφαλαίου με διαφιλονικούμενο πεδίο τον έλεγχο της έννοιας του αστικού δρόμου, ήταν υπόρρητος και οι αντιμαχόμενες πλευρές δεν ήταν ξεκάθαρα οριοθετημένες, ούτε είχαν πάντα συνείδηση του εαυτού τους. Ήταν όμως ταξικός πόλεμος, και σαν τέτοιος υπήρξε εξαιρετικά βίαιος. Η διεξαγωγή του ξεκίνησε στα μέσα του 19ου αιώνα, και τα αφεντικά συμμετείχαν με εργαλεία όπως το πεζοδρόμιο (εφεύρεση που διαχώρισε τους πεζούς από τα οχήματα) και η ασφαλτόστρωση (εφεύρεση που εξομάλυνε την κύλιση των οχημάτων και αύξησε την ταχύτητά τους). Αλλά η κορύφωση και η λήξη του πολέμου συνέβη στις αρχές του εικοστού αιώνα με την εισαγωγή ενός νέου τρομερού εργαλείου ελέγχου του δρόμου: του αυτοκίνητου με μηχανή εσωτερικής καύσης.

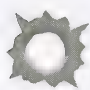
Το αυτοκίνητο υπήρξε για τον αστικό δρόμο των αρχών του εικοστού αιώνα, ό,τι το τανκ για το πεδίο της μάχης. Ο αυτοκινούμενος αστός μπορούσε να βασιστεί στους τόνους μετάλου και τα χιλιόμετρα άφταστης ταχύτητας που διαφέντευε για να εκδιώξει τους ανεπιθύμητους από μπρος του. Αυτό ακριβώς συνέβη για πολύ καιρό, και όχι δίχως θύματα. Φυσικά οι απώλειες αυτού του πολέμου καταγράφονταν ως «ατυχήματα», αυτό όμως καθόλου δε μπορεί να συσκοτίσει την ταξική πολεμική τους χροιά. Το δεύτερο θανατηφόρο τροχαίο της ιστορίας των ΗΠΑ συνέβη το 1901 στη Νέα Υόρκη. Ένα αυτοκίνητο χρηματιστών που «βιάζονταν να φτάσουν στο χρηματιστήριο» σκότωσε τον Louis Camille, γιο Ιταλών μεταναστών. Ο οδηγός ισχυρίστηκε πως το παιδί πετάχτηκε μπρος του και αθωώθηκε. Δεν επρόκειτο για μεμονωμένο γεγονός. Από το 1901 έως την αρχή του πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου, τα νεοαποκτηθέντα αυτοκίνητα των αστών σκότωσαν πάνω από χίλια παιδιά, ενώ τα θύματα του συνόλου των θανατηφόρων τροχαίων ατυχημάτων για την ίδια περίοδο, ήταν κατά το 90% πεζοί.

Με λίγα λόγια, ήταν ξεκάθαρο πως η σχέση της εργατικής τάξης με το δρόμο δεχόταν επίθεση. Αλλά και οι αμυνόμενοι δεν έμειναν άπραγοι. Από το 1901 και μετά, οι επιθέσεις εναντίον αυτοκινήτων στις εργατογειτονιές της Νέας Υόρκης έγιναν συνηθισμένο γεγονός. Πετροβολητά, δυναμιτάκια και πυροβολισμοί συνόδευσαν πολλές φορές τα αυτοκίνητα που τολμούσαν να περάσουν απ' τις εργατογειτονιές, ενώ οι περιπτώσεις «τροχαίου ατυχήματος» με θύμα παιδί πολλές φορές συνοδεύτηκαν από εξέγερση και κάποιες φορές από το λιντσάρισμα του οδηγού. Στην πιο κραυγαλέα τέτοια περίπτωση, οι συγγενείς και οι γείτονες ενός νεκρού παιδιού αντάλλαξαν πυροβολισμούς «επί αρκετή ώρα» με τους μπάτσους που προσπαθούσαν να προστατέψουν τον οδηγό. Η κατάσταση είχε εκτραχυνθεί τόσο ώστε ο Woodrow Wilson, τότε πρόεδρος του Princeton και μετέπειτα πρόεδρος των ΗΠΑ, να προειδοποιήσει τους πλούσιους οδηγούς πως η αδιαφορία τους στην οδήγηση δεν κάνει άλλο απ' το να «θρέφει το σοσιαλισμό στη χώρα μας».

Αυτή η μάχη για τον έλεγχο των δρόμων κράτησε χοντρικά από το 1900 έως το 1925. Εκτός από το σταθερό φόβητρο του «τροχαίου ατυχήματος», το κράτος και τα αφεντικά επιστράτευσαν μια σειρά ιδεολογικών, πολεοδομικών και νομικών όπλων. Είναι η περίοδος όπου καθορίστηκαν οι πρώτοι Κώδικες Οδικής Κυκλοφορίας, όπου εμφανίστηκαν οι διαβάσεις πεζών, η έννοια της προτεραιότητας, οι πινακίδες κυκλοφορίας, ο αυτόματος φωτεινός σηματοδότης, ο μονόδρομος, οι διαγραμμισμένες λωρίδες κυκλοφορίας. Ταυτόχρονα τα πεζοδρόμια στένευαν όλο και περισσότερο και οι άκρες τους μετατράπηκαν σε χώρο πάρκινγκ, ενώ όλο και περισσότεροι δρόμοι ασφαλτοστρώνονταν. Τέλος, το νεογέννητο εκπαιδευτικό σύστημα χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον για να εκπαιδεύσει την εργατική τάξη στους νέους «κανόνες της οδικής κυκλοφορίας». Με λίγα λόγια, το μεγαλύτερο μέρος του κοινόχρηστου τμήματος της πόλης (οι δρόμοι), άρχισε να διέπεται από ένα τυπικό σύστημα κανόνων, και άρχισε να γίνεται όλο και περισσότερο αντιληπτό σαν *αφηρημένος γεωμετρικός χώρος* (εξ ου και ο όρος «δημόσιος χώρος»), σαν αδιάφορα και ισοδύναμα σημεία ο μονα-

δικός ρόλος των οποίων είναι να επιτρέπουν τη διέλευση. *Ο δρόμος της πόλης άρχισε να συμμορφώνεται με τις εξισώσεις της κίνησης*, για να ξαναθυμηθούμε τα προηγούμενα.

Φυσικά, όπως μπορούμε να καταλάβουμε σήμερα, το διακύβευμα του πολέμου που περιγράφουμε ήταν πολύ ευρύτερο από τον έλεγχο του αστικού δρόμου. Εκείνη η περίοδος ήταν η περίοδος της γέννησης του φορντικού κόσμου, η περίοδος δηλαδή κατά την οποία η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης άρχιζε να γίνεται όλο και περισσότερο με εμπορευματικούς όρους. Συνεπώς το ζήτημα δεν ήταν μόνο η εκδίωξη της εργατικής τάξης και των διαδικασιών μη εμπορευματικής αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης από τους δρόμους. Πολύ περισσότερο ήταν η διαμόρφωση των τρόπων και των χώρων μέσω των οποίων η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης θα μπορούσε να γίνεται με εμπορευματικούς όρους. Και όντως, ο σκληρός πόλεμος για την κατοχή των δρόμων και της σημασίας τους, έληξε περισσότερο με αφομοίωση παρά με ήττα. Έληξε καθώς τα αυτοκίνητα γίνονταν όλο και περισσότερο προσιτά στην αμερικανική εργατική τάξη και καθώς η νεογέννητη μεσαία τάξη έκανε την εμφάνισή της και μετακόμιζε στα προάστια καταναλώνοντας και παρέχοντας ζηλευτά πρότυπα ζωής για όλους τους υπόλοιπους. Έληξε καθώς η αμερικανική κοινωνία έγινε η πρώτη αυτοκινούμενη κοινωνία στην ανθρώπινη ιστορία. Ήταν ένας πόλεμος που έληξε καθώς γεννιόταν ο έρωτας της Αμερικής για το αυτοκίνητο. Με κάποια άλλη έννοια βέβαια, είναι ένας πόλεμος που ακόμη συνεχίζεται. Αλλά αυτή είναι μια άλλη ιστορία.

[1]Σήμερα θα λέγαμε πως οι μηχανικοί πολεοδόμοι του τέλους του 19ου αιώνα μιλούσαν για τους δρόμους της πόλης ως «αρτηρίες», και δεν θα πέφταμε έξω: Η πρώτη χρήση της λέξης «αρτηρία» ως συνώνυμο του δρόμου χρονολογείται στα 1890, γεγονός που μπορεί να μας δώσει να καταλάβουμε την ευρύτητα και επικαιρότητα των σχετικών προβληματισμών.

Μεγάλες Εφευρέσεις

Το ελληνικό πυρηνικό εργοστάσιο

Αυτή η φωτό δημοσιεύτηκε στην Καθημερινή στις 28 του Φλεβάρη. Η λεζάντα που επέλεξε η σύνταξη της εφημερίδας είχε ως εξής: «Δεκαετίες είχε να δει η Καβάλα τόσο κόσμο στους δρόμους. Περί τους 12.000 πολίτες συμμετείχαν στη χθεσινή κινητοποίηση εναντίον του ενδεχομένου να εγκατασταθεί από τη ΔΕΗ στη Νέα Καρβάλη εργοστάσιο καύσης λιθάνθρακα για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Η μαζικότατη διαδήλωση στην Καβάλα επιβεβαιώνει κάτι φανερό από καιρό: την ανάγκη επανεξέτασης του ενεργειακού μοντέλου της χώρας μας.»

«Φανερή από καιρό» η ανάγκη επανεξέτασης του ενεργειακού μοντέλου της χώρας; Πιθανότατα κάτι τέτοιο να μην έχει πέσει στην αντίληψη των κατοίκων της Καβάλας. Ας μην ανησυχούμε όμως· καθώς το «όποιος έχει τη λύση βρίσκει και το πρόβλημα» ισχύει σήμερα όσο ίσχυε και το 1900 (οι απεργίες της ΔΕΗ είναι ένα άλλο τέτοιο «πρόβλημα»), υπάρχουν μπόλικοι σε τούτη τη χώρα που εξετάζουν διάφορα ενδεχόμενα για το «ενεργειακό μοντέλο». Ο Ραφαήλ Μαϊνόπουλος για παράδειγμα, μηχανολόγος μηχανικός, οικονομολόγος και πρώην βοηθός γενικός διευθυντής της ΔΕΗ, με ένα λπό γράμμα του στην ίδια εφημερίδα (6/3), μας δίνει μια ιδέα για το τί σόι «επανεξέταση» έχουν κατά νου οι αρμόδιοι. Λέει λοιπόν:

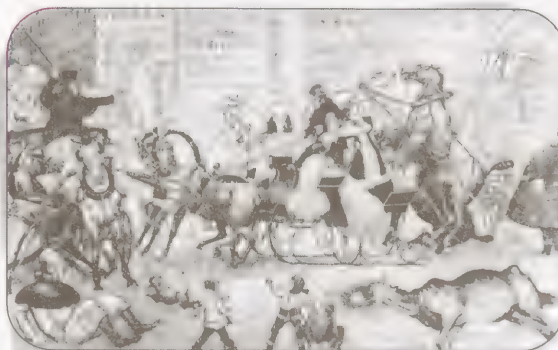
α) Όταν χτυπάς τον λιθάνθρακα (...) χτυπάς a fortiori τον λιγνίτη, το εγχώριο καύσιμο.

β) Όταν αποκλείεις την πυρηνική ενέργεια επιλέγεις αναγκαστικά τον άνθρακα και αντιστρόφως (καθώς αυτά τα δύο είναι, και θα είναι στο μέλλον, τα βασικά καύσιμα για την ηλεκτροπαραγωγή).

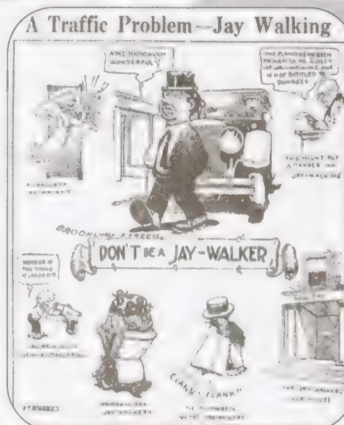
γ) Όταν αποκλείεις από την ηλεκτροπαραγωγή τόσο τον άνθρακα όσο και την πυρηνική ενέργεια, καταδικάζεις τη χώρα σε ενεργειακή πείνα και οικονομικό μαρασμό.

Δεν είναι και πολλές οι επιλογές της «επανεξέτασης» λοιπόν. Ή άνθρακας ή πυρηνική ενέργεια. Έπρεπε να το περιμένουμε· η συζήτηση για την κατασκευή νέων πυρηνικών εργοστασίων είναι παγκόσμια, ενώ ταυτόχρονα όλο και πληθαίνουν τα δημοσιεύματα τύπου «ρίχνω-άδεια-να-πιάσω-γεμάτα» που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αναφέρουν το ενδεχόμενο εγκατάστασης πυρηνικού εργοστασίου στην Ελλάδα ή σε κάποια γειτονική χώρα για λογαριασμό της Ελλάδας. Βέβαια, προς το παρόν είναι δύσκολο να πει κανείς αν πρόκειται για ειλημμένη απόφαση, ή για γενική περιήγηση στον κόσμο των ιδεών. Παρόλ' αυτά, ένα είναι το σίγουρο: Όπως δείχνει και η ιδέα του ελληνικού πυρηνικού εργοστάσιου στην Αλβανία, οι τοπικές αντιδράσεις που ακολουθούν το μοτίβο «ας φύγει από την καμπούρα μας κι ας πάει όπου θέλει», αποτελούν περισσότερο πηγή ιδεών παρά τροχοπέδη για τα σχέδια των αφεντικών. Ευτυχώς δηλαδή που υπάρχουν και οι αναρχικές της Greenpeace· ντύνονται μεταλλαγμένα κοτόπουλα, σκαρφαλώνουν στο φουγάρο, φωνάζουν και την τηλεόραση, και τρέμει το ενεργειακό μοντέλο. Άν πάντως μάθουμε τίποτα θα επανέλθουμε.

Η μάχη για τον έλεγχο των δρόμων με εικόνες

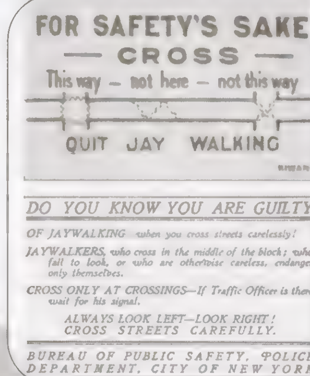
Γκραβούρα που αναπαριστά κεντρικό δρόμο της Νέας Υόρκης, 1883. Προσέξτε το ψόφιο άλογο στα δεξιά και τα χαμίνια που πετάνε χιονόμπαλες στις άμαξες των περαστικών αστών.

Όποιος έχει τη λύση βρίσκει και το «πρόβλημα»! Η λέξη Jaywalker είναι σήμερα μέρος της αγγλικής γλώσσας και σημαίνει τον αφηρημένο πεζό. Η λέξη όμως γεννήθηκε την περίοδο που συζητάμε, και αρχικά είχε εξαιρετικά προσβλητική έννοια, αφού η ετοιμολογία της θα μπορούσε να μεταφραστεί στα ελληνικά σαν «πεζόβλαχος». Προφανώς η λέξη χρησίμευε για να μεταθέσει την ευθύνη των «τροχαίων ατυχημάτων» στις πλάτες του πεζού, και σύμφωνα με τον τύπο της εποχής, τουλάχιστον δύο μπάτσοι είχαν δεχθεί γροθιές επειδή τόλμησαν να βρίσουν πεζούς με αυτή τη λέξη. Το σκίτσο δημοσιεύτηκε σε εφημερίδα το 1923.

Οι απευκταίες χρήσεις των δρόμων, από φυλλάδιο περί οδικής ασφάλειας, χρονολογία άγνωστη.

FOR SAFETY'S SAKE
— CROSS —
This way – not here – not this way
QUIT JAY WALKING

DO YOU KNOW YOU ARE GUILTY
OF JAYWALKING when you cross streets carelessly!
JAYWALKERS, who cross in the middle of the block; who fail to look, or who are otherwise careless, endanger only themselves.
CROSS ONLY AT CROSSINGS—If Traffic Officer is there wait for his signal.
ALWAYS LOOK LEFT—LOOK RIGHT!
CROSS STREETS CAREFULLY.
BUREAU OF PUBLIC SAFETY, POLICE DEPARTMENT, CITY OF NEW YORK

Φυλλάδιο της αστυνομίας της Νέας Υόρκης που μοιραζόταν από τους πρόσκοπους και εξηγεί την έννοια της «διάβασης πεζών». Η επιδίωξη του περιορισμού της πεζής μετακίνησης είναι προφανής, η γεωμετρική εννόηση του δρόμου επίσης.

Δρόμος της Νέας Υόρκης, 1923. Ένας εντός της διάβασης, πενήντα εκτός. Προφανώς η οδική διαπαιδαγώγηση είχε ακόμη δρόμο μπροστά της.

Αναφορές

Τα αποσπάσματα σε εισαγωγικά και οι φωτό προέρχονται από τα εξής:
Peter Norton, "Street Rivals: Jaywalking and the invention of the Motor Age Street", *Technology & Culture* #48, 4/2007. Clay Mc Shane, Down the Asphalt Path: The Automobile and the American City, Columbia University Press, 1994. Merrit Roe Smith, David Montgomery, Charles Dew, Οι Μάστορες: Ο Εργατικός Έλεγχος πριν το Φορντισμό, Λέσχη Κατασκόπων του 21ου Αιώνα, 2007. Τέλος, το αρχείο των New York Times στο διαδίκτυο· επισκεφθείτε το τώρα που είναι τζάμπα.

ΥΠΟ ΝΟΜΟΣ

ΑΠΟΔΡΑΣΗ από την ΤΑΞΗ

Έχει ειπωθεί πως το ποινικό σύστημα και ειδικότερα οι φυλακές είναι ένας περίπλοκος πολιτικός/τεχνολογικός μηχανισμός διατεταγμένος σε μια κλίμακα επιπέδων αυξανόμενης αυστηρότητας και πειθαρχίας, ο οποίος κατασκευάζεται από την αστική τάξη με σκοπό να διαχωριστούν οι επικίνδυνες κατώτερες τάξεις από την υπόλοιπη κοινωνία. Αν είναι έτσι -που κάπως έτσι είναι- δεν μπορεί παρά να αναρωτηθεί κανείς: Ποιοι μυστήριοι λόγοι φέρνουν τον Michael Scofield -αυτοδημιούργητο μηχανικό και υπερευφυές στέλεχος πολυεθνικής- έγκλειστο στη φυλακή μιας κοινωνίας που υπό κανονικές συνθήκες έχει τους τρόπους να κρατάει πάσει θυσία τους μηχανικούς της έξω από τη φυλακή;

Ας μην καταφύγουμε εδώ στην απλοϊκότητα των εξηγήσεων του είδους «θέλει να βοηθήσει τον αδερφό του». Μιλάμε για τηλεοπτικό σήριαλ, άρα ο παντοδύναμος αφηγητής μπορεί να εφεύρει όποιο λόγο θέλει για να εγγυηθεί τη φυλάκιση του Scofield. Το ζήτημα δεν είναι οι ειδικές διαδρομές της πλοκής που επιλέγονται για να δικαιολογήσουν τον εγκλεισμό του Scofield και τα όσα ακολουθούν, αλλά οι *γενικοί λόγοι* για τους οποίους μια κατά τα άλλα «αυθαίρετη» έμπνευση - αφήγηση μπορεί να αποδειχθεί τόσο επιτυχημένη όσο το γνωστό Prison Break.

Θα μας βοηθούσε εδώ να θυμηθούμε πως το Prison Break δεν είναι η πρώτη αφήγηση του είδους «απόδραση από τη φυλακή» που έχει παράξει ο δυτικός πολιτισμός. Κάθε άλλο: αρκεί ένα πρόχειρο ξεσκόνισμα για να θυμηθούμε ένα από τα πρώτα -και αναμφίβολα το πλέον γνωστό- δείγμα του είδους. Ο *Κόμης του Monte Cristo* του Αλέξανδρου Δουμά έχει έτος πρώτης δημοσίευσης το 1844. Και να που μεμιάς βρίσκουμε κάτι ενδιαφέρον: Μπορεί σήμερα ο Κόμης του Monte Cristo να κυκλοφορεί με τη μορφή ογκώδους μυθιστορήματος των χιλίων σελίδων, αλλά δεν ήταν αυτή η αρχική του μορφή. Ο κόμης του Monte Cristo αρχικά δημοσιεύθηκε σε 18 συνέχειες στη γαλλική εφημερίδα Journal de Debats. Οι συνέχειες κράτησαν δύο περίπου χρόνια και αμέσως μετά ο *Κόμης* εκδόθηκε με τη μορφή βιβλίου τόσο στα γαλλικά όσο και σε αγγλική μετάφραση. Η αφήγηση σε συνέχειες και η απεύθυνση στο ευρύ κοινό με τα πλέον ισχυρά μέσα ευρείας απεύθυνσης της εποχής αποτελεί μια τραντακτή ομοιότητα μεταξύ των δύο περιπτώσεων που κατά τα άλλα χωρίζονται από 160 χρόνια καπιταλιστικής ιστορίας. Αλλά δεν είναι η μοναδική. Αντιθέτως, μια μικρή περιήγηση στις ομοιότητες των δύο αφηγήσεων, μπορεί να μας δώσει κάποιες ιδέες για τους λόγους της διαχρονικής επιτυχίας των αφηγήσεων του είδους «απόδραση από τη φυλακή».

JOURNAL DES DEBATS
POLITIQUES ET LITTERAIRES.

Η Journal des debats, φύλλο της 17 Ιουλίου του 1845. Το κάτω ένα τρίτο της σελίδας είναι αφιερωμένο στον Κομη του Monte Cristo (η αφήγηση καταλαμβάνει και ολόκληρη την επόμενη σελίδα).

Πρώτη ομοιότητα λοιπόν, **η αρχική ταξική θέση του φυλακισμένου**. Ο Edmond Dantes, μετέπειτα κόμης του Monte Christo, είναι ναύτης του πλοίου Pharaoh που μόλις έμαθε την προαγωγή του σε καπετάνιο και ετοιμάζεται να παντρευτεί την πανέμορφη αρραβωνιαστικιά του Mercedes. Ας μην ξεχνάμε πως βρισκόμαστε λίγες μόνο δεκαετίες μετά τη γαλλική επανάσταση, εύκολα λοιπόν καταλαβαίνουμε πως ο Dantes είναι το αρχέτυπο του ανθρώπου που χρησιμοποιεί τις ατομικές του ικανότητες και το αξιοκρατικό πλαίσιο που υποτίθεται πως διαμορφώνεται με την αστική επανάσταση για να διασπάσει τα ταξικά στεγανά και να ξεφύγει από την προλεταριακή του καταγωγή. Η ομοιότητα με τον Scofield που από ορφανό κατατρεγμένο παιδί φτάνει να γίνει μηχανικός και να σχεδιάσει τη φυλακή στην οποία αργότερα θα εγκλειστούν αυτός κι ο αδερφός του, είναι τόσο προφανής που δε χρειάζεται σχολιασμό.

Δεύτερη ομοιότητα είναι **η δικαστική πλάνη και ο εγκλεισμός**. Τόσο ο Dantes όσο και ο Scofield χάνουν όσα έχουν κερδίσει στη μέχρι τότε ζωή τους και καταλήγουν έγκλειστοι. Αυτό καταρχήν σημαίνει πως όλοι γνωρίζουμε αυτό που επαναλαμβάνεται ακούραστα στα επεισόδια του Prison Break -ότι δηλαδή «δεν σου αξίζει να βρίσκεσαι εδώ μέσα», πράγμα που σημαίνει πως στους υπόλοιπους αξίζει και με το παραπάνω. Ταυτόχρονα όμως, το απόλυτο reset κοινωνικής θέσης που συντελείται με τον εγκλεισμό, αποτελεί μοναδική ευκαιρία για να αποδείξει ο ήρωας πως η αρχική του ανέλιξη δεν ήταν τυχαία.

Κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού τώρα, **η ανωτερότητα του αδίκως φυλακισμένου ενάντι των συγκρατουμένων του (του υπόλοιπου προλεταριάτου) είναι παραπάνω από προφανής**. Όπως ταιριάζει στους καιρούς μετά τη γαλλική επανάσταση, δεν πρόκειται για γονιδιακή - σωματική, αλλά για επίκτητη ηθική και διανοητική ανωτερότητα. Το **ηθικό τμήμα** της ανωτερότητας είναι εγγυημένο ήδη από τη στιγμή της δικαστικής πλάνης. Το **διανοητικό τμήμα** της ανωτερότητας από την άλλη, δεν αρκείται να αποδειχθεί εμπράκτως μέσα από τον ανηφορικό λαβύρινθο εμπνεύσεων, σχεδίων και καλής τύχης που οδηγεί στην απόδραση, αλλά είναι εγγυημένο από τα πριν, ανεξίτηλα εγγεγραμμένο στο σώμα του Scofield με τη μορφή του ολόσωμου τατουάζ που, σαν άλλο πτυχίο πολυτεχνικής σχολής, περιλαμβάνει ολόκληρο το σχέδιο απόδρασης και εγγυάται την επιτυχία της. Στη λιγότερο κραγμένη περίπτωση του Dantes, η διανοητική ανωτερότητα κατακτιέται μέσα στη φυλακή μέσω των μαθημάτων «οικονομίας, γλωσσών, φιλοσοφίας, μαθηματικών και καλών τρόπων» που του παραδίδει ο συγκρατούμενός του αβάς Faria. Αυτή η ανωτερότητα εγγυάται πως καθόλου δε μας ξενίζει η ξεδιάντροπη χρησιμοποίηση των συγκρατούμενων ως εργαλεία επίτευξης του τελικού στόχου της απόδρασης. Μην το ξεχνάμε: Εκείνων τους αξίζει που είναι εκεί, αφού, όχι πτυχίο δεν έχουν, αλλά γενικώς δεν ξέρουν τι τους γίνεται (ο Scofield τους κρατάει συστηματικά στο σκοτάδι επιβεβαιώνοντας πως η γνώση είναι εξουσία).

Κάπου στο δίκτυο, 2008. Το τατού του Scofield, εκτός από λειτουργικό, είναι κυρίως συμβολικό.

Η (αναπόφευκτη) απόδραση είναι μια εκ νέου κοινωνική ανέλιξη στην πρωθύστερη κατάσταση, είναι η αποκατάσταση του ιδεώδους της αστικής αξιοκρατίας που με τη δικαστική πλάνη φάνηκε προς στιγμήν να κλονίζεται. Σαν κοινωνική ανέλιξη βέβαια, δεν μπορεί παρά να είναι δαιμονικά δύσκολη. Ο αναγνώστης/θεατής δεν πρέπει να έχει την παραμικρή αμφιβολία πως ο ίδιος δεν υπήρχε περίπτωση να καταφέρει να υπερπηδήσει τα τεράστια εμπόδια που παρατάσσονται μεταξύ του φυλακισμένου και της ελευθερίας του. Φυσικά η απόδραση είναι ταυτόχρονα και η τυπική επαλήθευση της ανωτερότητας του ανερχόμενου μικροαστού έναντι των υπόλοιπων μελών της τάξης του. Ειδικά ο Dantes, καταφέρνει τους φύλακες να τον πετάξουν στη θάλασσα με μια σιδερόμπαλα στα πόδια νομίζοντάς τον νεκρό, κι έτσι η λύτρωσή του από την προλεταριακή κατάσταση περνάει από μια συμβολική βάφτιση. Αξίζει βέβαια να σημειωθεί ότι και στις δύο περιπτώσεις, *ο συμβολισμός της απόδρασης ως ταξικής ανέλιξης* συνοδεύεται και από **άμεση υλική επαλήθευση**. Τόσο ο Dantes, όσο και ο Scofield υπερπηδούν τον τοίχο της φυλακής χαρούμενοι: Χάρη στην ευγενή τους φύση έχουν μάθει την τοποθεσία ενός αμύθητου θησαυρού.

Αυτό που ακολουθεί και στις δύο περιπτώσεις, είναι **η δημόσια αποκατάσταση της πλάνης και η εκδίκηση**. Η ταξική ανέλιξη επιβεβαιώνεται δημόσια και η ανωτερότητα του αδίκως φυλακισμένου αναγνωρίζεται κοινωνικά όπως της πρέπει, με λίγα λόγια έχουμε την πλήρη αποκατάσταση της φυσικής τάξης πραγμάτων. Ακολουθούν κάποιες τύψεις από τη μεριά του ήρωα που καταλήγει να λυπάται για τη μοίρα των εχθρών του, πράγμα που φυσικά δεν είναι παρά μια εκ νέου υπενθύμιση της ηθικής ανωτερότητας του ατόμου που πράγματι «δεν άξιζε να είναι στη φυλακή», ενώ οι άλλοι άξιζαν.

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο που το μοτίβο «απόδραση από τη φυλακή» έχει επαναληφθεί αμέτρητες φορές από την εποχή του Δουμά μέχρι σήμερα (ο τίτλος της σειράς έχει προφανώς επιλεχθεί για να επιβεβαιώσει την «με κλειστά τα μάτια» προσφυγή των δημιουργών της στα αρχέτυπα του είδους). Ο κύκλος πλάνη - τιμωρία - απόδραση - λύτρωση -δικαίωση είναι καθησυχαστικός με πολλούς τρόπους. Όχι τόσο γιατί ερεθίζει τα αντιεξουσιαστικά ανακλαστικά εκείνων στους οποίους απευθύνεται για να τους καταπραΰνει έπειτα με μια κατά τόπους αποκατάσταση της δικαιοσύνης. Όσο γιατί, μέσω της εξαίρεσης που επιβεβαιώνει τον κανόνα, μας διαβεβαιώνει πως τα πράγματα είχαν καλώς εξαρχής.

Concrete cowboys

Urban fairies

Ο Μικρός Καρίμ

Ο μικρός Καρίμ ήταν πολύ μικρός για να νοιαστεί να ψάξει μια πατρίδα ανθισμένη
κι έτσι τον έσυρε η μητρική αγκαλιά όπου της έλεγε η καρδιά της
Ο μικρός Καρίμ ήταν πολύ μικρός για να καταλαβαίνει την οδύνη των λαθρομεταναστών
κι έτσι χωρίς παιδιά να παίξει στο βαπόρι «νέα εποχή» μόνος συνήθιζε να μένει σκεφτικός
Ο μικρός Καρίμ ήταν πολύ μικρός για να μην τον τρομάξουν οι ένστολοι καρχαρίες της στεριάς
κι έτσι έμαθε τις αισθήσεις του να αρνούνται να υποτάξουν την πραγματικότητα
Ο μικρός Καρίμ ήταν πολύ μικρός για να κερδίσει το μπόνους των δέκα πιο λυπητερών ιστοριών που το κράτος κάθε χρόνο χορηγεί
κι έτσι πληρωμένα τα γουρούνια τα σκυλιά στα νέα χώματα τον έστειλαν από κει που 'ρθε
Ο μικρός Καρίμ ήταν πολύ μικρός για να νοιαστούν οι στατιστικές να βρουν μνήμα γι αυτόν σε ξένη γη
Κι έτσι ο μικρός Καρίμ δεν υπήρξε ποτέ

Ερανιστής Σουνείρογλου

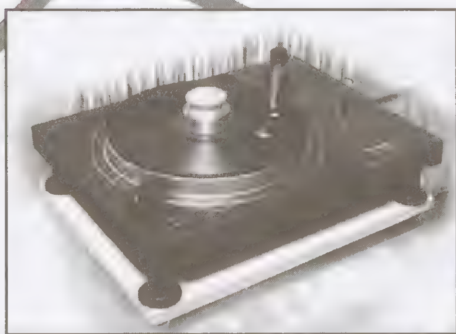

Στο τεύχος αυτό: το δεύτερο μέρος της συνέντευξης που έδωσαν οι Africa Bambaataa, Grandmaster Flash και Kool dj Herc στον George Nelson, για λογαριασμό του περιοδικού «The Source» - Νοέμβρης '93, τ.50.

ΔΡΑΠΕΤΕΥΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ [Μέρος δ]

(οικονομία, χωροταξία, κουλτούρα στη μεταφορντική αμερική και η καταγωγή του hip hop)

1. Το Technics 1100. Για όσους ψάχνονται, μπορούν να το χτυπήσουν απ' το internet με 500 δολλαριάκια.

The Source: Τι μηχανήματα είχατε στα τέλη των 70's - αρχές 80's;

Flash: Εγώ είχα 6 «φέτες» και ίσως κανα - δυο σκατένια ηχεία. Δεν είχα σπουδαία πράγματα. Εκείνη την εποχή πήγαινα στο τεχνικό λύκειο και παράλληλα δούλευα κούριερ, οπότε τα πράγματα ήταν λίγο δύσκολα. Ωστόσο επειδή είχα εμπειρία πάνω στα ηλεκτρονικά, πολλά απ' τα μηχανήματα που χρησιμοποιούσα ήταν «χειροποίητα». Η πρώτη φορά, πάντως, που άκουσα ένα **πραγματικά** δυνατό σύστημα ήταν όταν άκουσα τον Herc να παίζει σε πάρκο. Ήταν απίστευτο.

Source: Εσύ, Herc, πώς βρήκες τα μηχανήματά σου;

Herc: Ο γέρος μου είχε αγοράσει μια μικροφωνική μάρκας Sure για το συγκρότημα που είχε. Το συγκρότημα τελικά μας άφησε χρόνους αλλά τα ηχεία ξέμειναν στο δωμάτιό μου. Οι δικοί μου ήταν, βέβαια, κάπως αυστηροί και μου' χαν πει να μην τ' αγγίζω. Και πραγματικά εγώ δεν τ' άγγιζα αλλά παράλληλα μου έκατσε και το εξής: ένα παιδί στη γειτονιά είχε το ίδιο ακριβώς σύστημα και για καλή μου τύχη το χρησιμοποιούσε. Οπότε, δανείστηκα κι εγώ από ένα φίλο του πατέρα μου μια μικροφωνική ίδια μ' αυτή που είχαμε σπίτι και ζήτησα απ' το παιδί να τη συνδέσει στη δική του. Η ιστορία, τώρα, με το σύστημα αυτό ήταν πως χρησιμοποιούσε τον εγκέφαλο του ενισχυτή και ένα απ' τα κανάλια των πικάπ για να τροφοδοτήσει με ένταση το όλο πράγμα. Εγώ χρησιμοποίησα τον προενισχυτή, σύνδεσα τα καλώδια όλων των ηχείων σ' ένα κανάλι και χρησιμοποίησα τα δύο κουμπιά του ενισχυτή για να μιξάρω. Απέκτησα δυνατότερο ήχο από ποτέ.

Source: Και από turntables, τι έπαιζε;

Herc: Εγώ ξεκίνησα με κάτι Gerards (γέλια). Αργότερα, όμως, που κατέβηκα στο κέντρο βρήκα κάτι Technics 1100 AS *(δες φωτό 1)* και τα χτύπησα.

Flash: Τα οποία Technics αποτελούν ακόμα και σήμερα τα καλύτερα πικάπ στο κόσμο αλλά δεν τα βρίσκεις. Είχανε τον καλύτερο βραχίονα... Εγώ πάλι χρησιμοποιούσα κάτι πιο φτηνιάρικα πικάπ γιατί τα 1100 AS δε τα σήκωνε η τσέπη μου.

Source: Αλλά το ερώτημα παραμένει: ποιος το ξεκίνησε; (σ.τ.μ.: εννοεί το scratching)

The Eye of the beholder

Η αθλιότητα των φοιτητικών κύκλων

Οι εκλογές είναι δουλειά των φοιτητών. Τα σκουπίδια των εκλογών είναι δουλειά των καθαριστριών. Ένας τρόπος είναι κι αυτός για να δείξουν οι φοιτητές πώς σώζουν τα πτυχία τους από την υποτίμηση. Ένας άλλος είναι τα φοιτητικά πάρτυ. Η εικόνα μετά δεν είναι διαφορετική.

Άραγε εκείνο το σύνθημα «φοιτητές - εργατιά μια φωνή και μια γροθιά» φωνάζεται ακόμη;

Flash: Ήταν αυτή η οικογένεια -οι Livingstons, ok; Ήταν ο Gene, η Claudio και το αδερφάκι τους ο Theodore. Τώρα... πριν ακόμα γίνουμε «Grandmaster Flash and the Furius Five», φύλαγα τα μηχανήματά μου στο υπόγειο των Livingstons. Ωστόσο ο Gene -που είχε γνώση των ενδιαφερόντων του αδερφού του- μου τόνιζε διαρκώς: «Μην αφήσεις τον Theodore ν' αγγίξει τα πικάπ γιατί θα τα καταστρέψει!». Αλλά μια μέρα που ο Gene έλειπε στη δουλειά φώναξα τον μικρό να μου δείξει τι μπορεί να κάνει. Και ανακάλυψα πως είχε μια ικανότητα να δουλεύει τη βελόνα με ένα απίστευτα ρυθμικό τρόπο. Από εκείνο το σημείο κι έπειτα παρακάλαγα τον Gene για ένα ολόκληρο χρόνο να μ' αφήσει να πάρω τον Theodore στην ομάδα ώστε ν' αποκτήσουμε ακόμα μεγαλύτερη φήμη. Οπότε, αυτό που ο Theodore έκανε μ 'αυτό που σήμερα ονομάζουμε scratching, ήταν το εξής: εκεί που εγώ είχα πειραματιστεί με τα backspin και fakin' the faze *(σ.τ.μ. πικαπιστικές τεχνικές)*, αυτός τα χρησιμοποιούσε όλα αυτά και τους προσέδιδε «μουσικότητα». Το πήγε, απλά, στο άλλο επίπεδο.

Source: Ο κόσμος δεν εκτιμά το μέγεθος της τεχνικής γνώσης που συνέβαλε στη δημιουργία της μουσικής. Εσείς είχατε να μελετήσετε τα ηχεία, τα turntables και το όλο πράγμα.

Flash: Όπως και να «λύσουμε» πολλά μηχανήματα για να καταλάβουμε πως λειτουργούν.

Source: Οπότε είχατε να πατεντάρετε τα πάντα.

Flash: Πατεντάραμε ακόμα και τα cue systems. Η τσέπη μου δεν σήκωνε την αγορά ενός μίκτη με ενσωματωμένο cue system με το οποίο μπορούσες ν' ακούσεις εναλλάξ το κάθε ένα απ' τα δύο πικάπ. Αυτό που είχα να κάνω, λοιπόν, ήταν να πάρω ένα μονοκάναλο διακόπτη, να τον κολλήσω με «ούχου» στο πάνω μέρος του μίκτη και να κατασκευάσω γύρω του ένα εξωτερικό μίκτη -αρκετά δυνατό ώστε να σηκώνει ακουστικά. Οπότε, όταν γύρναγες τον διακόπτη μπορούσες ν 'ακούσεις το άλλο πικάπ. Βέβαια, η όλη ιδέα του ν 'ακούς το κομμάτι πριν έρθει η ώρα του να παίξει πήρε 3 χρόνια να εφαρμοστεί μαζικά.

Source: Και το beat box, πώς το έφτιαξες;

Flash: Για κάποιο λόγο, ο κόσμος νομίζει πως το beat box είναι κάτι που κάνεις με το στόμα σου. Αλλά στην ουσία δεν ήταν τίποτε άλλο από μια ιδέα που είχα για να εμπλουτίσω τις εμφανίσεις μου -πέρα απ' τις τεχνικές που είχα αναπτύξει στα πικάπ. Ήξερα έναν drummer που έμενε στα Jackson projects, ο οποίος είχε ένα αναλογικό drum box για να κάνει τις ασκήσεις του. Τον παρακάλεσα, λοιπόν, να μου το πουλήσει. Μετά βρήκα ένα τρόπο να το καλωδιώσω στο σύστημά μου και το ονόμασα beat box. Έτσι, όταν ο φίλος μου Disco Bee που παίζαμε μαζί έκλεινε τη μουσική, εγώ έβαζα το beat box να παίζει κι έτσι δε μπορούσες να καταλάβεις πού σταματούσε και πού άρχιζε η μουσική.

Source: Εσύ, Bam, πού θα εντόπιζες την αφετηρία της αγάπης σου για τη μουσική;

Bam: Όταν μεγάλωνα στα 60's, άκουγα -κυρίως λόγω της μάνας μου- πολύ Motown, Stax, James Brown, Hayes, Edith Piaf, Beatles, Who, Led Zeppelin. Άκουγα πολλές και διαφορετικές μουσικές ενώ εκείνο ήταν και το σημείο που άκουσα για πρώτη φορά αφρικάνικη μουσική απ' την Miriam Makeeba. Η αδερφή αυτή μίλαγε για πράγματα που γίνονταν στη Νότια Αφρική και τα οποία δεν ήξερα αλλά ούτε και πολυκαταλάβαινα τότε. Καθοριστική, ωστόσο, σε σχέση με το ζήτημα αυτό στάθηκε η ταινία «Zulu» του M.Cain. Εκείνη την εποχή δεν έβλεπες στην τηλεόραση Μαύρους παρά μόνο σ' εξευτελιστικούς ρόλους *(σ.τ.μ.: δες και Αυτό/ τ.16)*. Οπότε το να βλέπω -έστω και σε μια ταινία- Μαύρους ν' αγωνίζονται για τη γη τους, αποτέλεσε μεγάλη έμπνευση για μένα. Μετά έσκασε και ο Sly Stone που μ'έκανε να στραφώ ολοκληρωτικά στον ήχο του funk, άρχισε ν' αλλάζει όλη η Motown, οι Temptation έγιναν ψυχεδελικοί και πάει λέγοντας. Εγώ πάλι εκείνη την εποχή ήμουν συμμορίτης. Απ' το '69 μέχρι το '75 ήμουν στους Black Spades αλλά παράλληλα ήμουν και οραματιστής. Έλεγα στον ευατό μου: «όταν μεγαλώσω θα φτιάξω το Έθνος των Zulu...».

Source: Και απ' τις συμμορίες το γύρισες στα πάρτυ. Πώς προέκυψε αυτή η αλλαγή;

Bam: Πριν απ' τον Flash, τον Herc και όλους εμάς υπήρχαν οι Disco d.j.s. Οι Flowers Kool DJ Jones, Lovebug Starskie *(σ.τ.μ.: δες φωτό 2)* και Kool DJ Dee. Μέχρι ενός σημείου ήταν αυτοί τους οποίους ακολουθούσα. Μετά όμως άκουσα τον ήχο του αδερφού μου Kool DJ Herc και κατάλαβα πως αυτό ήταν που ήθελα να κάνω. Οπότε όταν έσκασα με το δικό μου ηχοσύστημα έβλεπα τον Herc σαν το φύλακα άγγελό μου. Επιπλέον, όταν έφτασε η στιγμή να κάνω το πρώτο μεγάλο πάρτυ δεν είχα ν' ανησυχώ για το αν ήμουν «φορτωμένος» ή όχι, γιατί ήμουν επικεφαλής των συμμοριών έτσι κι αλλιώς. Οπότε, όταν έκανα τη στροφή και έφερα όλες τις συμμορίες στο Zulu Nation, όλοι ήξεραν ποιος είμαι και με στήριξαν.

Source: Υπάρχει η εκτίμηση πως η άνοδος του hip hop εξαφάνισε -ή για την ακρίβεια- μετάλλαξε τις συμμορίες της Νέας Υόρκης. Ποια είναι η άποψή σου;

Bam: Θα έλεγα πως ο ρόλος των γυναικών στάθηκε καθοριστικός. Οι γυναίκες σιχάθηκαν τις μαλακίες των συμμοριών και πάτησαν πόδι. Τα μαύρα αδέλφια βλέποντας όλους αυτούς τους σκοτωμούς αποφάσισαν πως είχε φτάσει η ώρα να την κάνουν απ' τη φάση. Επιπλέον, οι μπάτσοι μάζευαν πολύ κόσμο. Οι μπάτσοι είχαν ένα ασφαλίτικο παράρτημα στελεχωμένο από βετεράνους του Βιετνάμ με την κωδική ονομασία «μωβ μητέρες» και αποστολή να διεισδύει στις συμμορίες. Καθοριστικός στάθηκε και ο ρόλος της πρέζας. Οπότε απ' τη μία υπήχε μια διαδικασία αποδυνάμωσης των συμμοριών και απ' την άλλη ο ρόλος των γυναικών που διέγνωσαν τον κίνδυνο. Κάτι τελευταίο που θα ήθελα να πω, είναι πως όταν λέω «Μαύρος» αναφέρομαι και σ' όλους τους πορτορικανούς και δομινικανούς αδερφούς. Όπου βρισκόταν το hip hop και οι μαύροι, το ίδιο ίσχυε και για τους Latinos και τους πορτορικανούς.

Η συνέχεια στο επόμενο...

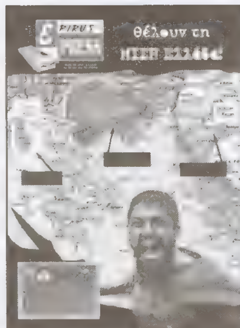

2. Ο Lovebug Starskie και η αφάνα του.

3. Flyer -26 Δεκέμβρη του '81: Coldcrush Brothers, Theodore και οι καλύτεροι -ίσως- old school m.c.s, Treacharous Three.

Χαμός στα γιάνενα

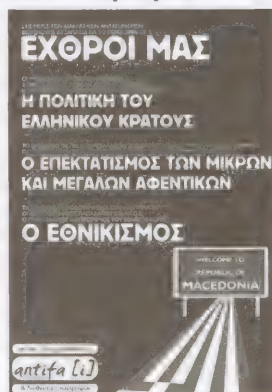
Αυτό από πάνω είναι η πρώτη σελίδα της Epirus Press, της μίας και μοναδικής Free Press εφημερίδας των Ιωαννίνων. Όπως καταλαβαίνετε, όντας επιφορτισμένη με την ιδεολογική θωράκιση της εθνικά ευαίσθητης περιοχής των Ιωαννίνων, η εφημερίδα πού και πού κάνει κάποιες αισθητικές παραχωρήσεις προκειμένου να προβάλλει τη σωστή γραμμή. Αλλά δεν είναι οι ξεδιάντροπες διεκδικήσεις των γειτόνων το μοναδικό πρόβλημα του ιδιοκτήτη της εθνικά υπερήφανης εφημερίδας!

Δυστυχία πρώτη λοιπόν: Ορισμένα από τα εσχάτως πολλαπλασιαζόμενα αντεθνικά στοιχεία των Ιωαννίνων πήραν σβάρνα τα stand της εφημερίδας μαγαρίζοντας τις χρυσοπληρωμένες διαφημίσεις της Epirus Press με την ταπεινή τους αντεθνική λωρίδα που ισχυρίζεται πως η Epirus Press ανήκει στα σκουπίδια της ιστορίας. Οι ανθέλληνες, όχι μόνο ξηγήθηκαν έτσι σκάρτα, αλλά επειδή προφανώς τα σκουπίδια της ιστορίας δεν τα είχαν πρόχειρα, βουτήξαν και όσες εφημερίδες έβρισκαν στα stand και τις πέταξαν στα κανονικά σκουπίδια.

Και σαν να μην έφτανε αυτό, δυστυχία δεύτερη: Ο δήμαρχος των Ιωαννίνων κύριος Γκόντας, συνήγορος του ΜΑΒΗ σ' εκείνη την παλιά και ξεχασμένη δίκη και συνεπώς εγνωσμένος πατριώτης, αρνείται επίμονα να διορίσει τη σύζυγο του ιδιοκτήτη της Epirus Press στο γραφείο τύπου του Δήμου. Μ' αυτά και μ' αυτά, η Epirus Press δεν ήξερε ποιον να πρωτοβρίσει και στο επόμενο φύλλο τους έβρισε όλους. Θα μπορούσε πάντως να παρηγορηθεί: Εφόσον δέχεται επιθέσεις τόσο από τ' αριστερά όσο και από τα δεξιά, η εφημερίδα αυτομάτως εντάσσεται στο μεσαίο πολιτικό χώρο των Ιωαννίνων. Γιούπι!

Ξέρουμε ποιοι είναι οι εχθροί μας

Αφίσα που κυκλοφόρησε από το antifa [i] «και διεθνιστές συντρόφους» στην πόλη των Ιωαννίνων. Αυτό που λέγαμε: Τα αντεθνικά στοιχεία των Ιωαννίνων βαίνουν πολλαπλασιαζόμενα...

Στου Rocky οι εναλλακτικοί κάθονταν και το 'παιζαν ανήξεροι...

Σύντροφοι και συντρόφισσες από την Πάτρα, αφού μάθανε την παρακάτω ιστορία από την πιο έγκυρη πηγή, την ίδια την πρώην εργαζόμενη-σερβιτόρα, «χτυπήσανε» το στένσιλ, που φαίνεται και στη φωτογραφία, στην τζαμαρία της καφετέριας όπου δούλευε…Γιατί;;;; Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες εξηγούν:

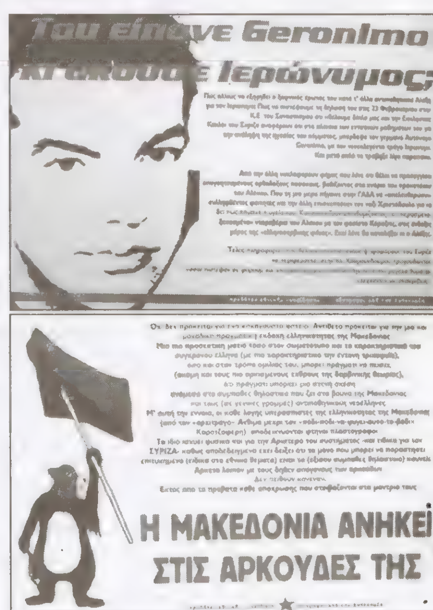
Η ιστορία με δυο λόγια είναι ως εξής: πιωμένο αφεντικό σε γνωστή καφετέρια της Πάτρας -που θεωρείται και in μέρος από διάφορους- μετά από λογομαχία με τη σερβιτόρα, την χαστούκισε και τις έκανε γρατσουνιές. Προφανώς, η σερβιτόρα δεν ξαναπήγε για δουλειά, αλλά αυτό είναι το αυτονόητο. Το ζήτημα είναι πώς (ερωτηματικό) έχουμε καταλήξει να είναι συχνό φαινόμενο διάφορα αφεντικά να επιτίθενται σε εργαζόμενους. Και πώς έχουμε καταντήσει όταν αφεντικά σέρνουν στα δικαστήρια εργαζόμενους ως δήθεν εκβιαστές, επειδή ζήτησαν τα ένσημά τους ή τα λεφτά τους (βλέπε περίπτωση Ιντεάλ τον περασμένο Οκτώβριο, πάλι στην Πάτρα). Είναι προφανές πως ο ταξικός ανταγωνισμός στην Πάτρα δεν πάει καλά. Θες τα τόσα μικρομαγαζάκια, θες τα τόσα μικροαφεντικά που είναι ο ορισμός της παρανομίας, θες η υψηλή ανεργία της πόλης, θες η γενικότερη ύφεση των ταξικών αγώνων, όλα αυτά έχουν οδηγήσει σε τέτοια φαινόμενα.

Επιπροσθέτως, το εν λόγω αφεντικό πλασάρεται και ως αριστερός, ενώ η πελατεία του ως ψαγμένη αντικουλτούρα. Μετά το περιστατικό, ούτε η πελατεία του πτοήθηκε ούτε ο ίδιος. Επειδή όμως αυτό μας έκανε για ταξική επίθεση από αυτές που δεν πρέπει να μένουν αναπάντητες, ένα από τα επόμενα βράδια γράψαμε στα τζάμια του μαγαζιού του δύο πικρές αλήθειες : αριστερός της πλάκας, αφεντικό μαλάκας.

Είμαστε σίγουροι πως ήταν πραγματικά το ελάχιστο που μπορούσαμε να κάνουμε καθώς οι μαγαζάτορες-αφεντικά της πόλης έχουν αποθρασυνθεί. Είναι αυτοί οι ίδιοι που ξεκινούν κάθε φορά τις βρωμοσυγκεντρώσεις τους για να φύγουν οι μετανάστες από την πόλη, γιατί με την παραμονή τους στον καταυλισμό ζημιώνονται τα μαγαζιά τους. Είναι αυτοί οι ίδιοι που όταν τους ζητήσεις ένσημα σε κοιτάνε σαν εξωγήινο, και είναι αυτοί οι ίδιοι που -προφανώς- νιώθουν ότι τους ανήκεις κι αν τους δυσαρεστήσεις σηκώνουν και χέρι! Μέχρι να τους τα κόψουμε, όχι υπομονή, μόνο οργή!

Οι «Προδότες Εθνικής Συνείδησης & αυτόνομοι» ξαναχτυπούν!

Οι δύο αφίσες - για το μακεδονικό και για το ρομάντζο του νέου προέδρου του ΣΥΝ με το νέο αρχιεπίσκοπο - κολλήθηκαν τον Μάρτιο στην Αθήνα.

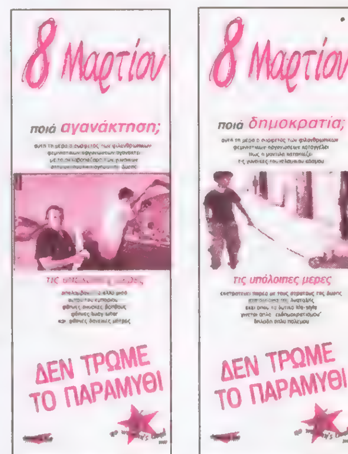

«Δεν τρώμε το παραμύθι»

Οι αφίσες δεξιά κολλήθηκαν στους τοίχους της Αθήνας από την πολιτική ομάδα no woman's land, με αφορμή την παγκόσμια ημέρα της γυναίκας. Τέσσερις λωρίδες με εχθρικές διαθέσεις απέναντι στον καθωσπρέπει, φιλάνθρωπο φεμινισμό, που συμπληρώνει σαν διακοσμητική υποσημείωση τη σύγχρονη καπιταλιστική βαρβαρότητα.

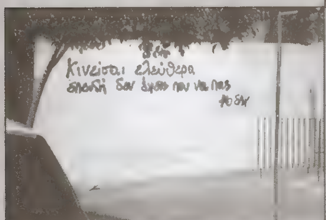

Συνηθίζεται κάθε 8 Μάρτη αυτός ο φεμινισμός να σημειώνει την παρουσία του γιορτάζοντας την κεκτημένη «χειραφέτηση», και αγανακτώντας για τα υπόλοιπά της, που παραμένουν προς επίλυση: το εμπόριο γυναικών, τη βία στην οικογένεια, ή την καταπίεση της γυναίκας στον ισλαμικό κόσμο. Και όπως έχουμε αλλού γράψει, στεκόμενος παραπλεύρως της καπιταλιστικής αναδιάθρωσης αυτός ο «μη κυβερνητικός» συρφετός έχει ένα σημαντικό έργο να επιτελέσει: να ονομάσει τα «προβλήματα» έξω από το ιστορικό τους πλαίσιο, έξω από τον ίδιο τον ταξικό πόλεμο, και να πουλάει ευαισθησία, έγνοια και ανθρωπιά για λογαριασμό των προσωρινών νικητών. Βρώμικος ρόλος, αντάξιος της προλεταριακής εχθρότητας.

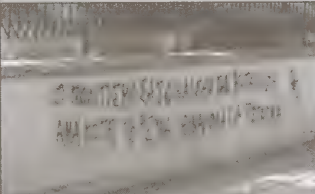

The Eye of the beholder

Εργασία

Ελευθερία

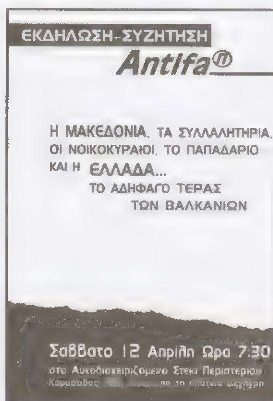
Πολιτισμός

Ε, ναι! Φτιάχτε κανά αυγό, και βγάλτε τη με μπίρα σε κανά παγκάκι την Πρωτομαγιά.
Οι σερβιτόροι, με δίτροχα ή χωρίς, είναι και αυτοί εργάτες.

Ελλάδα...
Αυτό το αδηφάγο τέρας των βαλκανίων.

Το *antifa π* στα πλαίσια της μέρας antifa (κάθε σάββατο 7.30-10.00) πραγματοποίησε εκδήλωση συζήτηση με θέμα το μακεδονικό... Παράλληλα με την εισήγηση προβάλλονταν σλαϊντς από τον πόλεμο στη βοσνία, πρωτοσέλιδα και άρθρα εφημερίδων της εποχής αλλά και εικόνες από τα συλλαλητήρια του '92.

Είναι σημαντικό να γίνονται τέτοιες συζητήσεις για να καταλαβαίνουμε καθαρότερα τις κινήσεις του ελληνικού κράτους σε σχέση με το Μακεδονικό και με τα βαλκάνια συνολικότερα. Για να μπορούν οι απόψεις και οι δράσεις μας να είναι στοιχειωδώς επίκαιρες και ανταγωνιστικές... Στο δρόμο...

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΝΟΡΙΑ ΑΓ. ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Β' ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΣΤΕΓΗ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΔΩΡΕΑ ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΡΟΥΤΗ
ΕΤΟΣ 1994

Οι αφορεσμένοι

Προφανώς οι Προδότες της Εθνικής Συνείδησης το πάνε φιρί φιρί να τους αφορίσει η Διαρκής Ιερά Σύνοδος. Όχι μόνο κυκλοφορήσαν τη γνωστή βλάσφημη αφίσα με τον καρκίνο του κυρίου Παρασκευαΐδη, ή Χρηστάκη, ή Χριστόδουλου, ή Αρχιτράγου, αλλά τώρα διάφοροι άλλοι τσιμπήσανε και γράφουν με μαρκαδόρους το γνωστό σύνθημα «Σε ευχαριστούμε Cancer που ψόφησες τον Πάτερ» στις μαρμάρινες πλάκες των μυριάδων φιλανθρωπικών ιδρυμάτων της τόσο αγαπητής μας Εκκλησίας της Ελλάδος. (Το ξέρουμε ότι είναι άλλοι, λόγω του κάπως brutal γραφιστικού γαρνιρίσματος που γνωρίζουμε καλά πως οι Προδότες ουδέποτε θα ενέκριναν).

35 #4

ΚΛΩΤΣΩΝΤΑΣ ΠΕΤΡΕΣ...

Περιμένοντας να έρθει η μπάλα καταστρέφαμε επιμελώς τα έτσι κι αλλιώς όχι και πολύ σόι υποδήματά μας. Είμασταν καμιά δωδεκάρα σταθεροί φαν του ματωμένου γόνατου και των καρούμπαλων. Τη γειτονιά σαν χώρο φανταστείτε τη σε έκταση όσο το ΙΚΕΑ χωρίς το πάρκινγκ. Το ματωμένο γόνατο φανταστείτε το χωρίς υστερικές φωνές.

Περιμέναμε τη μπάλα σ' ένα χώρο απροσδιόριστο. Η ερώτηση ποιανού είναι το χωράφι, είχε τόση αξία όση το ποιος έχει πάει στη σκάλα του Μιλάνου. Αδιανόητη. Η ταξική διαστρωμάτοση της δωδεκάδας ολίγον τι επίπεδη. Η κορυφή της πυραμίδας ήταν όποιος είχε μπάλα. Η οποία κάποια στιγμή ερχόταν και σταματάγαμε να κλωτσάμε πέτρες· σειρά είχαν τα πόδια των αντιπάλων.

Πριν μπει κάποιος στη διαδικασία να καταγγείλει τον ανταγωνισμό και τη βαρβατίλα του παίγνιου να σας ενημερώσουμε το θέμα δεν είναι η μπάλα.

Το χωράφι, ήταν χώμα με πέτρες φυτευτές. Ένας ανεκμετάλλευτος χώρος. Ο οποίος σίγουρα ανήκε σε κάποιον. Υπήρχε μάλιστα προοπτική να περάσει από εκεί δρόμος. Το οποίο όταν το μάθαμε, ισοδυναμούσε με πρόσκρουση του κομήτη χάλευ στη σελήνη. Αλλά αυτή η πρόσκρουση άργησε δέκα χρόνια. Και εμείς είχαμε φύγει.

Μια γειτονιά λοιπόν έπαιζε μπάλα σε ένα κομμάτι ιδιόκτητης μεν αλλά ανεκμετάλλευτης δε γης. Ο χώρος αυτός δεν είχε χαρακτηρισμό πέρα από τη χρήση του. Δεν ήταν δημόσιος ή ιδιωτικός· ήταν το γηπεδάκι. Οι μανάδες μας ήξεραν πού είμαστε. Και οι φωνές τους όταν μας καλούσαν ήταν κάτι σαν συναγερμός αυτοκινήτου. Όλοι ακούν αλλά κανείς δεν δίνει σημασία. Το μακρύτερο ταξίδι ήταν μέχρι την κάτω-πάνω-κλπ γειτονιά. Που θα μπορούσε να περιλαμβάνει και ψιλοφάπες για χαμένους αγώνες... Κάτι που σήμερα θα ονομαζόταν παιδική βια και συμμορίες ανηλίκων. Οι συμμορίες των πατεράδων βέβαια δεν καταλάβαιναν από πρησμένα μάτια και έριχνε και καμιά παραπάνω «για να μάθουμε να μην μπλεκόμαστε σε καβγάδες». Μη γίνει καμιά παρεξήγηση πάλι. Χάλια εποχή ήταν και τότε. Αλλά κάποια πράγματα σημαντικά ήταν αλλιώς. Ή δεν τα είχαμε χάσει ακόμα. Η δεν το ξέραμε ότι τα χάσαμε και πάει λέγοντας.

Ένα ωραία πρωΐ και αφού είχαμε μπει στην εφηβεία, μαντρώθηκε το γηπεδάκι. Είχαμε δει να φυτρώνουν δεξιά και αριστερά κάτι πολυκατοικίες αλλά δεν μας είχε περάσει από το μυαλό ότι θα φτάναν στο σημείο να μας πάρουν το γηπεδάκι. Το γηπεδάκι ήταν δικό μας. Χρόνια τώρα.

Η μάντρα έπεφτε εύκολα ή δύσκολα. Ήταν το καινούργιο παιχνίδι μέχρι να έρθει η μπάλα. Και δεν χαλάγαμε και τα παπούτσια. Απλά κοβόματσαν από τα σύρματα. Αλλά αυτό δεν είχε κόστος.

Κράτησε κανα χρόνο αυτό. Ολημερής εχτίζανε, το βράδυ γκρεμιζόταν. Αλλά κάποια στιγμή εγκρίθηκαν τα κονδύλια. Και ήρθαν οι μπουλντόζες. Καμιά πολυκατοικία δεν χτίστηκε εκεί. Μόνο μια ταμπέλα μπήκε απ' όξω. Μια υπερφίαλη κάπως λευκή πινακίδα με μαυρα γράμματα η οποία ούτε λίγο ούτε πολύ έλεγε: «αλλάζουμε το δήμο, δημιουργούμε νέους χώρους ομορφαίνοντας την πόλη μας»...

Ούτε πολυκατοικίες ούτε τίποτα. Πλάκες, παγκάκια, κόψαν και την ελιά που ήταν στη μέση του γηπέδου και βάλαν κάτι άλλα άσχετα... Έτσι απλά το γήπεδο έγινε πλατεία. Το γηπεδάκι χαρακτηρίστηκε. Έγινε δημόσιος χώρος. Ενω πριν ήταν χώρος. Απλά. Και στις αρχές σκάγανε κάτι μανάδες με τα παιδάκια τους. Και εμείς πήγαμε προσωρινά κάπου αλλού. Με σκυμμένα τα κεφάλια. Και τον μισήσαμε το δημόσιο χώρο. Όσο μισούσαμε τις πολυκατοικίες. Ένα χρόνο μετά μείναμε πάλι να αράζουμε μόνο κάποιοι από εμάς στα παγκάκια. Ούτε μπάλα έπαιζε κανείς, ούτε κρυφτό ούτε τίποτα. Πού να κρυφτείς με τόσο φως. Και πού να παίξεις μπάλα με τόσα παρτέρια.

Μετά άνοιξε και ενα καφέ. Δημοτικό στην αρχή. Δημόσιος χώρος και αυτό. Με το αζημίωτο. Αφού μας έπιαναν οι ενοχές να καθόμαστε σε ξένα τραπέζια χωρίς να παίρνουμε τίποτα. Και δεν πηγαίναμε και στα παγκάκια γιατί δεν μας άρεσε η μουσική του δημόσιου χώρου.

Πήγαμε πρόσφατα εκεί δυο τρεις. Στο καφέ. Στην πλατεία. Στο πρωην γηπεδάκι. Εργάτες πια, αλλά λίγο εως πολύ ανεβασμένοι. Ήπιαμε τα φρέντο μας στο -με άλλο ιδιοκτησιακό- καφέ, θαυμάσαμε την όμορφη πλατεία όπου είχαμε αφήσει τα μηχανάκια και τα αυτοκίνητά μας και φύγαμε. Και λίγο πριν, χωρίς πολλές πολλές μελαγχολίες ή ενοχές, θυμόμασταν τα ματωμένα μας γόνατα. Και λέγαμε γελώντας για τα ματωμένα χώματα στο γηπεδάκι. Και μετά για το δημόσιο χώρο και τις πλατείες. Και είχε στην άκρη ένα πανό να λέει «περισσότερο πράσινο και πλατείες». Απευθυνόμενο στο δήμο.

Που μας έκλεψε το χώρο. Τον χαρακτήρισε δημόσιο.

Και του γάμησε τη μάνα.

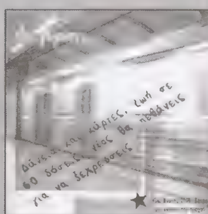
info cafe

Διαβάστε στο info-café της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα [στην κατάληψη της οδού Φυλής και Φερών].

Worstcase road scenario, τεύχος 9ο, μετά από αρκετό καιρό. Μην παραλείψετε το ποίημα «μάνα θα γίνω trader», εμπνευσμένο από την πολυτάραχη ζωή των χρηματιστών.

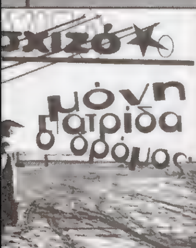
Από την Πάτρα, νέα τεύχη του *ContRAcism* (συνέλευση ενάντια στον ρατσισμό) και του *Θα γυρίσει* (Τροχός).

Προβοκάτσια, τεύχος 4ο, έκδοση από το αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΑΣΟΕΕ. Πολυσέλιδο αφιέρωμα στις φοιτητικές κινητοποιήσεις του 2007.

8ο τεύχος του περιοδικού antifa, Απρίλιος 2008. Ένθετο στο περιοδικό θα βρείτε το κόμικ «Λευκός Εφιάλτης του Moebius, από τις εκδόσεις *antifa scripta*.
Στο info café της Λέσχης θα βρείτε επίσης τα νέα τεύχη των εκδόσεων δρόμου από αντιφασιστικούς πυρήνες που δρουν σε γειτονιές της Αθήνας.

σχίζο, τεύχος 5ο, Απρίλιος 2008. Έντυπο δρόμου από την πολιτική ομάδα ΣΑΧ.

Metropolitano από τη Θεσσαλονίκη, τ. 2, Απρίλιος 2008. Έκδοση των εργατών του αρνητικού για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό: στήλη anti-techno freaks για το My Space, Βαλκάνια, μετάφραση για την απεργία στα κλωστήρια Μισρ στην Αίγυπτο, και άλλα.

Replay

Δικαίωμα στην ασφάλεια

Είθισται η στήλη να αναδημοσιεύει κείμενα του παρελθόντος -ή και σύγχρονα- από τη μεριά του ανταγωνισμού. Στο τεύχος αυτό μπήκαμε σε μεγάλο πειρασμό να πρωτοτυπήσουμε, και τελικά το κάναμε. Replay μεν, αλλά αυτή τη φορά το πρωτότυπο παίχτηκε σε ένα αμφιθέατρο της νομικής σχολής της Αθήνας, στα τέλη του Μάρτη. Θα διαβάσετε ένα μικρό απόσπασμα από παράδοση του μαθήματος δημοσίου δικαίου. Το γενικό θέμα είναι το νομικό/ συνταγματικό υπόβαθρο της χρήσης των καμερών στις συγκεντρώσεις. Όπως μας είπαν αυτοί που ξέρουν, η καθηγήτρια είναι μια από τις σταθερές συνεργάτιδες του υπουργείου δημόσιας τάξης στη σύνταξη νομοσχεδίων, αλλά όχι και από τα λαμπρότερα πνεύματα της Δεξιάς του τόπου. Διαβάζοντας θα καταλάβετε: η αιχμή του νομικο-ιδεολογικού οπλοστασίου των αφεντικών μπλέκεται με ένα κρεσέντο μικροαστίλας που θα το ζήλευε κι ο Δαλιανίδης. Οι πραγματικοί πρωταγωνιστές όμως του έργου είναι άλλοι: οι τεταρτοετείς φοιτητές της νομικής σχολής (σε ένα αμφιθέατρο κατάμεστο, όπως μάθαμε) και η θαυμαστή τους ικανότητα να σιωπούν, να χασκογελούν ή να υπερθεματίζουν μπροστά σ' αυτό τον ανηλεή βομβαρδισμό. Ευχαριστούμε θερμά το σύντροφο Δ. από τη νομική για την παραχώρηση της ηχογράφησης.

Όπως μας πληροφορεί η μπροσούρα στη φωτογραφία, στα πλαίσια του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού της νομικής στην Αθήνα λειτουργεί ο πολιτικός πυρήνας anti-law squad, με στόχο να αρθρώσει ένα λόγο έμπρακτης κριτικής στη «γνώση» που προσφέρει το πανεπιστήμιο. Η μπροσούρα κυκλοφόρησε αυτόν τον μήνα, και περιλαμβάνει τέσσερα αντι-μαθήματα ποινικού δικαίου που οργάνωσε το anti-law squad στο στέκι από τον Μάιο έως τον Δεκέμβρη του 2007. Οι τίτλοι: Η κατασκευή του εγκλήματος και του εγκληματία, Η ταξική λειτουργία του ποινικού δικαίου, Ποινική δικονομία: η κατασκευή του εγκληματία και Φυλακές: οι αποθήκες του ταξικού πολέμου.

Καθηγήτρια: Το βασικό δικαίωμα λοιπόν της μελέτης της δικής μου, και οποιουδήποτε εφαρμοστή του δικαίου που θέλει να γνωρίζει αν ο νόμος που επιτρέπει τη χρήση καμερών στις συναθροίσεις και τις συγκεντρώσεις είναι συνταγματικός, ποιο είναι; Αναφέρομαι τώρα στο πιο μοντέρνο δικαίωμα που έχουμε στο δημόσιο δίκαιο, θα έχετε ακούσει, είναι το δικαίωμα στην ασφάλεια.

Αυτό που σας λέω δεν θα το δείτε σε κανένα βιβλίο γραμμένο... Το δικαίωμα στην ασφάλεια, εάν το θεωρήσουμε ένα δικαίωμα πραγματικό, τι σημαίνει; Ότι θα παράγει αξίωση για λήψη συγκεκριμένων κρατικών μέτρων που θα το διασφαλίσουν. Παράδειγμα: σας έχω στο φάκελο κάποιες αποφάσεις με τις υποχρεώσεις της αστυνομίας στις συγκεντρώσεις, με αφορμή τις συγκεντρώσεις για τη 17 Νοέμβρη. Εκεί το δικαστήριο τι είπε; Θεωρείται υποχρέωση δέσμια των αστυνομικών αρχών να παράσχουν τις αστυνομικές τους υπηρεσίες κατά τις συγκεντρώσεις και συναθροίσεις, και ειδικότερα κρίθηκε υπεύθυνη η αστυνομία και αποζημίωσε το ελληνικό δημόσιο τους ιδιοκτήτες, οι οποίοι υπέστησαν ζημίες κατά τις εκδηλώσεις τις 17 Νοέμβρη. Γιατί; Γιατί κρίθηκε ότι υπάρχει αυτό που είπαμε πριν. Ένα δικαίωμα στην ασφάλεια. Αυτό το δικαίωμα στην ασφάλεια, με το οποίο έχουν ασχοληθεί ιδιαίτερα οι Γερμανοί, το λέει και η λέξη, έχει μια πρωτοτυπία σε σύγκριση με όλα τα άλλα. Είναι δικαίωμα πρόληψης. Και μας προστατεύει από κινδύνους όχι παρόντες, αλλά έντονα, σοβαρά πιθανολογούμενους να εκδηλωθούν. Όταν για παράδειγμα είμαι στα γήπεδα, και ξέρω ότι γίνεται ένας καταπληκτικός αγώνας, και βουίζουνε οι εφημερίδες και τα ραδιόφωνα και η ΕΡΑ σπορ, και λένε ότι περιμένουμε το απόγευμα φασαρίες. Εκεί, όπως καταλαβαίνετε, όταν είναι ηλίου φαεινότερον ότι θα συμβούν φασαρίες κάποια στιγμή, εκεί το κράτος οφείλει να προστατέψει την ασφάλεια των πολιτών. Από τους χούλιγκανς κυρίως, έτσι; Δημιουργείται λοιπόν ένα δικαίωμα στην ασφάλεια.

Θα μου πείτε, αν ήμασταν πλούσια κράτη το δικαίωμα στην ασφάλεια θα είχε ευρύτερο ρόλο. Και όσο πιο πλούσιο είναι ένα κράτος, και μπορεί να πληρώνει, τόσο οι νόμοι του και τα δικαστήρια δέχονται ότι υπάρχει δικαίωμα στην ασφάλεια. Όταν όμως βρισκόμαστε σ' ένα κράτος φτωχό - πλην τίμιο, δεν νομίζω...

Φοιτητές: γελάκια...

Καθηγήτρια: Σ' ένα τέτοιο κράτος φτωχό, το δικαίωμα στην ασφάλεια αναγνωρίζεται πενιχρά. Όμως, σε όλα τα πράγματα πρέπει να διασφαλίζεται ένας πυρήνας, έτσι; Η κρατούσα άποψη στη θεωρία μας είναι ότι όταν θίγονται πολύ βασικά ατομικά δικαιώματα, όπως το δικαίωμα στη ζωή και στη σωματική ακεραιότητα, ή όταν απειλείται το κράτος, και πιθανολογείται η ενέργεια τρομοκρατικών ενεργειών, τότε πρέπει να γίνει δεκτό το δικαίωμα στην ασφάλεια. Δεν θα 'λεγα ότι πρέπει να προχωρήσουμε όταν θίγεται η ιδιοκτησία... Βέβαια κι εκεί τίθεται ένα ερωτηματικό, έτσι; Γιατί η ιδιοκτησία πολλές φορές συνάπτεται με την ποιότητα της ζωής, την ελευθερία συμμετοχής στην κοινωνικο-οικονομική ζωή. Υπάρχουν άνθρωποι που ζουν από την άσκηση των περιουσιακών τους δικαιωμάτων, κι εκεί, υπό προϋποθέσεις... Γιατί είναι μεγάλη η οικονομική απώλεια. Τα τελευταία δέκα χρόνια, εξ όσων γνωρίζω, που το υπουργείο δημόσιας τάξης πληρώνει αποζημιώσεις σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι μεγάλες οι δαπάνες.

Επανέρχομαι λοιπόν τώρα στις κάμερες. Το πρώτο είναι να δεχτεί κανείς: Υπάρχει δικαίωμα στην ασφάλεια; Δηλαδή όταν εγώ πηγαίνω να διαδηλώσω τις απόψεις μου στο σύγχρονο κράτος πρόληψης - γιατί έχουμε ξεφύγει τώρα από το κράτος δικαίου, το κοινωνικό κράτος, και τώρα το κράτος το σύγχρονο σε όλη την Ευρώπη προσπαθεί να εκπληρώσει το ρόλο του ως κράτος πρόληψης των κινδύνων που απειλούν τη ζωή και την ποιότητα της ζωής του σύγχρονου ανθρώπου. Και λέω λοιπόν, πρέπει να γίνει δεκτό ή δεν πρέπει να γίνει δεκτό το δικαίωμα στην ασφάλεια στις συναθροίσεις;

Δηλαδή εγώ να πηγαίνω και να σκέφτομαι ότι θα 'ρθουν και δυο τρεις που δεν ξέρουν πώς να ξεσπάσουν, θα τα κάνουν λίμπα, θα μου ρίξουν και μία μολότωφ, θα σπάσουν στο ξύλο και μερικούς που τους έχουν στο μάτι. Θα γινουν εν πάση περιπτώσει και αξιόποινες πράξεις, για να έχει ποικιλία το πράγμα. Θα πηγαίνει κανείς στις συγκεντρώσεις που θέλει πράγματι να διαδηλώσει αυτά που θέλει, ή να επιτύχει αυτό στο οποίο αποβλέπει το δικαίωμα του συνέρχεσθαι;

Θα φτάσει πιστεύω σε ένα σημείο να πηγαίνουν αυτοί που έχουν κάποια διαστροφή να υποφέρουνε, έτσι; Διότι αν κρίνω απ' όσους γνωρίζω, διστάζουν να πάνε πια και σε ορισμένους αγώνες στα γήπεδα... Να σας πω μια ιστορία, ζητούσαμε ένα εισιτήριο για την Τετάρτη και μας λέει ένας δικηγόρος στον Παναθηναϊκό, έχετε κάνει ασφάλεια ζωής;

Φοιτητές: γελάκια...

Καθηγήτρια: Μην πάτε, λέει, με τίποτα. Αυτό το πράγμα όταν το ακούς σε μια ελεύθερη δημοκρατική πολιτεία πρέπει να σε βάζει σε σκέψεις. Όταν ένας συνάδελφός σου σού λέει, έχεις και παιδί, μην πας... Ε, υπάρχουν και κάποια όρια. Εγώ υποστηρίζω - και αυτή τη στιγμή σας λέω την άποψή μου, δεν σας λέω να την ενστερνιστείτε, αλίμονο αν όλοι είχαμε την ίδια άποψη, θα ήταν και βαρετό και δεν θα είχε νόημα ο επιστημονικός διάλογος... Εγώ αυτό που θέλω να σας μάθω είναι πώς ξεκινά κανείς να υποστηρίξει κάτι. Θα χαρώ πολύ κάποιος να έχει την αντίθετη άποψη, και να δούμε με ποια επιχειρήματα αυτή θα στηριχτεί.

Λοιπόν, ξεκινά κανείς με το να δει αν έχουμε δικαίωμα στην ασφάλεια. Εάν αυτό γίνει δεκτό, ότι εγώ έχω δικαίωμα στην ασφάλεια, θα εξετάσω και το δικαίωμα του συνέρχεσθαι. Τι είναι αυτό το δικαίωμα του συνέρχεσθαι; Και γιατί να μην πηγαίνει δηλαδή κανείς με τα όπλα του; Πρώτον, του απαγορεύεται διότι το 11 του Συντάγματος προστατεύει το δικαίωμα του συνέρχεσθαι όταν οι συνερχόμενοι και συναθροιζόμενοι εισέρχονται ησύχως και αόπλως. Δεν προστατεύεται ο χούλιγκαν στα γήπεδα ούτε οι ταραξίες στις συγκεντρώσεις, έτσι; Αυτό ξεφεύγει. Δεν προστατεύεται συνταγματικά η συνάθροιση όταν γίνεται με όπλα, και επομένως δεν είναι ήσυχη. Αυτός που πάει με όπλα, και μετά θέλει να έχει και την προστασία, πού πάει ο νους σας νομικά, πού πήγε κι εμένα ο νους μου για να το στηρίξω ότι δεν προστατεύται; Τι κάνει;

Φοιτήτρια: Κατάχρηση;

Καθηγήτρια: Ακριβώς. Κάνει κατάχρηση του δικαιώματός του, και η κατάχρηση ως υπερβολική άσκηση είναι αθέμιτη, παράνομη, και δεν επιτρέπεται. Η κατάχρηση δικαιώματος δεν επιτρέπεται ούτε από ιδιώτη ούτε από τα κρατικά όργανα. Δεν προστατεύεται λοιπόν. Και θα σας πω και κάτι άλλο που πολύ λίγοι το ξέρουν. Υπάρχει ένα παλιό διάταγμα, το 794 για τις συναθροίσεις, το οποίο ανάγει σε ποινικό αδίκημα την προσέλευση κάποιου στις συναθροίσεις με όπλο ή αντικείμενο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως όπλο. Απλώς εντάσσεται στη μεγάλη ομάδα των νόμων που τους έχουμε αφήσει να κοιμούνται, δεν εφαρμόζονται. Όταν είπα σε κάποιον ότι στη Γερμανία είναι έγκλημα οι κουκουλοφόροι... οι κουκουλοφόροι απαγορεύονται... μου λέει είναι δυνατόν; Βεβαίως. Καταρχήν τους πιάνει ο νόμος ο δικός μας, δεν χρειάζεται να γίνει καινούριος. Τους πιάνει γιατί; Γιατί λέτε εσείς, όσοι συμφωνείτε ότι οι κουκουλοφόροι δεν πρέπει να πηγαίνουν στις συναθροίσεις. Γιατί; Με ποια ερμηνεία το συνήγαγα αυτό; Τι είναι εν δυνάμει αυτός που κρύβεται; Πάει, τι; Να προσευχηθεί εκεί;

Φοιτήτρια: Ότι όταν κάποιος διαδηλώνει για τα δικαιώματά του, πρέπει να το κάνει υπεύθυνα και με την ταυτότητά του. Όταν την κρύβει, ίσως είναι ύποπτος για αξιόποινες πράξεις.

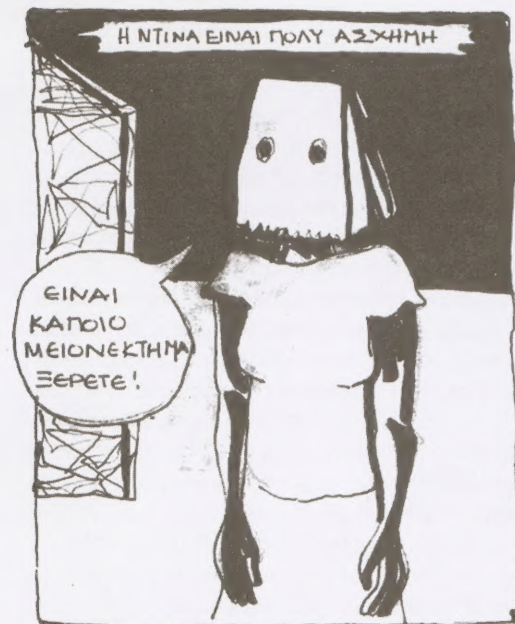
Καθηγήτρια: Ακριβώς. Εδώ δεν έχουμε απόρρητο ιδιωτικό, ως προς την προσέλευση και την εικόνα. Για τις ομιλίες έχουμε και την καταγραφή. Δεν έχουμε εδώ προστασία των δεδομένων. Τότε όλοι θα έπρεπε να είναι κουκουλοφόροι εν πάση περιπτώσει. Τι είναι αυτοί, ξύπνιοι, που θα πάνε και δεν θα φαίνεται το πρόσωπο; Αλλά είναι κάτι άλλο. Είναι αυτό που λέμε: το δικαίωμα στην ασφάλεια που έχει προληπτικό χαρακτήρα. Ο κουκουλοφόρος είναι εν δυνάμει φορέας διάπραξης αξιόποινων πράξεων. Κρύβεται για να μην αποκαλυφθεί η αξιόποινη πράξη, έτσι; Διότι μέχρι τώρα δεν είχαμε κάμερες. Δεν θα μπορούσε να πει ότι κοίταξε, εγώ δεν θέλω να δούνε ότι πηγαίνω με τη συνάθροιση του ΣΥΡΙΖΑ (*σ.τ.σ. όργιο εξτρεμισμού*), δεν θέλω να με δούνε και πάω με κουκούλα. Δεν μπορεί να πει τίποτα. Ο κουκουλοφόρος πάει για να δημιουργήσει ζήτημα. Όπως πάει και ο χούλιγκαν. Προβαίνει σε βιαιοπραγίες μη διεκδικώντας τίποτα. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει να λειτουργήσει εδώ το δικαίωμα στην ασφάλεια.

Εν κατακλείδι να σας πω, επανερχόμενη στο θέμα με τις κάμερες, υπάρχει στον πυρήνα του ένα δικαίωμα στην ασφάλεια.

Cine class war

DATE SCENE TAKE 04

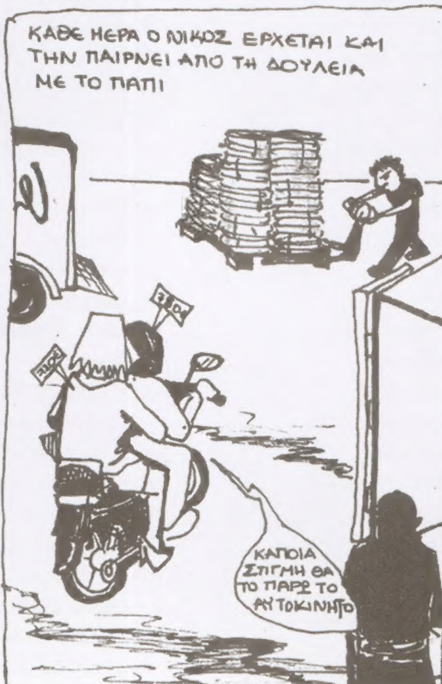
ομορφιά...

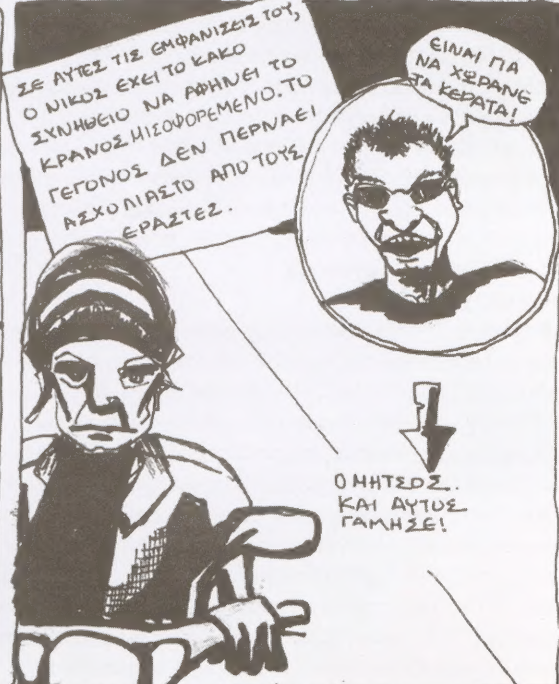

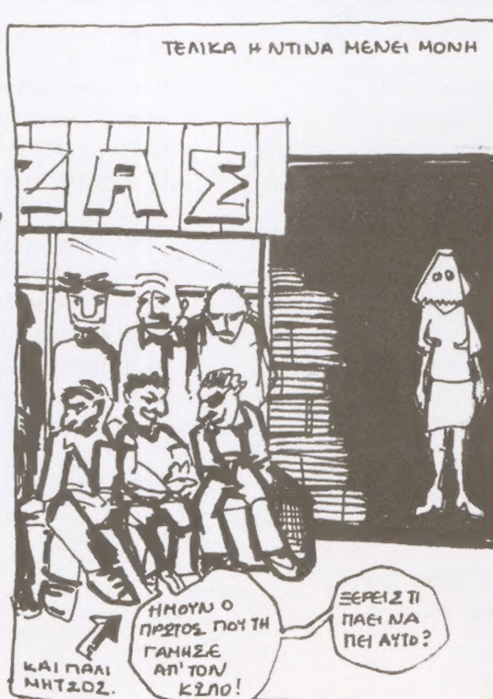

σχέδιο TLou, σενάριο Hubats

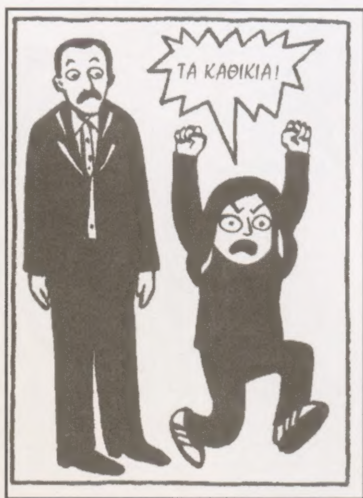
Τα βέλη της κριτικής

Τι θέλετε πια;

Αναγνώστες του περιοδικού αγανάκτησαν με τη συμπεριφορά μας απέναντι στο κόμικ «Περσέπολις» της Μαργιάν Σατραπί στο προηγούμενο τεύχος. Και είπαν: Σωστό από τη μία να μιλάτε για την «επιλεκτικότητα» του δυτικού πολιτικού και καλλιτεχνικού στερεώματος, που προφανώς δεν θα ανέβαζε τόσο ψηλά το έργο της Σατραπί, αν δεν το έβρισκε χρήσιμο και ιδεολογικά συμβατό με τις επιδιώξεις του. Ένα το κρατούμενο. Αν όμως το «Περσέπολις» προωθήθηκε για συγκεκριμένους λόγους, δεν σημαίνει ότι είναι και για πέταμα. Τι θέλετε πια; Μιλά για την παιδική της ηλικία. Έτσι τα έζησε, έτσι τα έγραψε.

Θα μας επιτρέψετε να επιμείνουμε. Η παιδική ηλικία του χαρακτήρα είναι φθηνή δικαιολογία, τουλάχιστον όταν ο δημιουργός είναι μια χαρά ενήλικας. Θα παραπέμπαμε τους επικριτές στην αργεντίνα Mafalda, αν δεν κινδυνεύαμε να χαρακτηριστούμε εντελώς παραδοσιακοί και mainstream... Εν πάση περιπτώσει, ο πρέπων τρόπος για να αντιλαμβάνεται κανείς τον κόσμο τη σήμερον ημέρα είναι μέσα από τέτοιες στρογγυλεύσεις με καλούς και κακούς, σαν αυτές που συνηθίζουμε όταν είμαστε παιδιά. Και πάντα έτσι ήτανε, σε όλες της περιόδους της ιστορίας που ο ολοκληρωτισμός έπαιρνε τα πάνω του. Μόνο που τώρα αυτή η θλιβερή ισοπέδωση έχει το άρωμα της ελευθερίας, και έχει κάτι από την ουσία της. Για να παραφράσουμε το σύνθημα των ΣΑΧ που φιλοξενούμε λίγες σελίδες πριν: «Μιλάς ελεύθερα επειδή δεν έχεις τι να πεις».

Φοιτητάντερ με καθυστέρηση

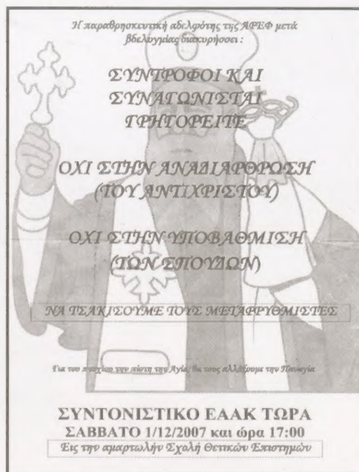
Η ψηφιοποίηση της κοινωνικής ζωής δεν έχει αφήσει αλώβητη τη συντακτική ομάδα του περιοδικού, η οποία μπορεί να επισκέπτεται το mailbox της αξιοπρεπώς συχνά, αλλά είναι ικανή να αφήνει μήνες να περνούν μέχρι να πάρει το γράμμα από τη θυρίδα, να το διαβάσει αυτός που το πήρε, να το δείξει στους άλλους, να το διαβάσουν κι αυτοί, και λοιπές χρονοβόρες διαδικασίες. Έτσι καθυστέρησε η δημοσίευση αυτού του γράμματος που λάβαμε από τη Θεσσαλονίκη τον περασμένο Δεκέμβρη, μαζί με το αφισάκι της εικόνας (στο αφισάκι σχήμα της ΕΑΑΚ διακηρύσσει ότι «θα τους αλλάξει την παναγία, για του πτυχίου την πίστη την Αγία»). Να το γράμμα:

«Αυτό το αφισάκι έπεσε τυχαία στα χέρια μου σε ένα φωτοτυπάδικο της Θεσσαλονίκης. Οι φοιτητάντερ ξαναχτυπούν και πλέον τα λένε έξω από τα δόντια... Καλούν λοιπόν τους συνφοιτητάντερ σε σταυροφορία για του πτυχίου την πίστη την Αγία. Και αυτό ξέρετε τι σημαίνει; Ότι όποιος βρεθεί μπροστά τους στον αγώνα για την απόκτηση του Αγίου Πτυχίου και στον αγώνα για καριέρα και κοινωνική ανέλιξη, δεν θα διστάσουν να τον κατακρεουργήσουν...

Πίσω σταυροφόροι. Εμπρός σύντροφοι

Συντροφικά, Κώστας»

Τελικά αυτές οι σταυροφορίες είναι πολύ στη μόδα.

Πρόληψη

Στο προηγούμενο τεύχος υποστηρίζαμε ότι η απαγόρευση του καπνίσματος που τρώμε στη μάπα καθημερινά σχετίζεται με μια διεύρυνση των αντικειμένων της ιατρικής επιστήμης. Λέγαμε ότι η στροφή της ιατρικής επιστήμης από τη θεραπεία στην πρόληψη δεν είναι διόλου αθώα, αντιθέτως, εκεί που η φάμπρικα της θεραπείας είχε ένα τέλος, είτε με την ίαση είτε με το θάνατο, η φάμπρικα της πρόληψης είναι ατέρμονη, άσε που ο καθένας θεωρείται προσωπικά υπεύθυνος για τα προβλήματα της υγείας του. Με λίγα λόγια, η «πρόληψη», εφόσον θεωρηθεί αρμοδιότητα των γιατρών, σημαίνει αμέσως πως οι γιατροί αποκτούν εξουσία και τις ανάλογες χρηματικές απολαβές, όχι πια πάνω στην «προβληματικότητα», αλλά πάνω στην «κανονικότητα» της ανθρώπινης ζωής, και επιπλέον τις απολαβές τους θα τις πληρώνουμε ο καθένας ατομικά.

Η αλήθεια βέβαια είναι πως όσο προφανείς μας φαίνονται εμάς αυτές οι ιδέες, άλλο τόσο ξένες φαίνονται σε άλλους. Οπότε δε βλάπτει να επανέλθουμε με ένα παράδειγμα. Όπως μας πληροφόρησαν οι New York Times στις 15/2/2008, υπάρχουν αυτή τη στιγμή εταιρείες που αποθηκεύουν ανθρώπινες εκκρίσεις και υλικά για απεριόριστο χρονικό διάστημα. Η ιδέα είναι πως όλα αυτά τα υλικά μπορούν σε δύσκολες στιγμές στο μέλλον να προμηθεύσουν «βλαστοκύτταρα» τα οποία θα χρησιμοποιηθούν για τη θεραπεία του αρχικού δότη

από την ασθένεια που θα τον ταλαιπωρεί. Στη φωτό φαίνονται τέσσερεις περιπτώσεις:

i) Αποθήκευση ενός από τα πρώτα δόντια του μωρού: 595 δολάρια συν 89 δολάρια το χρόνο.

ii) Αποθήκευση του αίματος της περιόδου: 499 δολάρια συν 99 δολάρια το χρόνο.

iii) Αποθήκευση μυελού των οστών: 7.500 δολάρια συν 699 δολάρια το χρόνο.

iv) Αποθήκευση έως τεσσάρων από τα πρώτα δόντια του μωρού: 699 δολάρια συν 120 δολάρια το χρόνο.

Το μεγαλείο του πράγματος είναι πως κανείς δεν ξέρει αυτή τη στιγμή αν τέτοια δείγματα θα μπορούσαν ποτέ να είναι χρήσιμα για την αντιμετώπιση οποιασδήποτε ασθένειας. Ότι κάπου στην όλη υπόθεση παίζουν τα μυστηριώδη «βλαστοκύτταρα» συσκοτίζει κάπως το γεγονός ότι σήμερα αυτά τα «βλαστοκύτταρα» δεν χρησιμοποιούνται για απολύτως καμία θεραπεία. Υπάρχουν απλώς *προσδοκίες ότι στις θεραπείες του μέλλοντος τα βλαστοκύτταρα θα είναι εκ των ων ουκ άνευ.* Αυτό το μικρό πρόβλημα δεν εμποδίζει πάντως τους καταναλωτές να συνδέσουν το πορτοφόλι τους με τις συγκεκριμένες εταιρείες εφηρμοσμένης νεκροφιλίας για είκοσι ή τριάντα χρόνια (ή μέχρι να βαρεθούν, που μπορεί να έρθει πολύ νωρίτερα). Θα μπορούσε κανείς να θυμηθεί το μπάνιο σε αίμα παρθένων που διατηρεί την αιώνια νεότητα... Αλλά είναι η σύγχρονη επιστήμη ύποπτη για μεταφυσικές παρεκτροπές; Σώπα μωρέ τώρα...

The Eye of the beholder

Το χιόνι που έπεσε με το καντάρι για τα δεδομένα των νοτίων βαλκανίων μπορεί να το ξεχάσαμε ήδη. Αλλά τα αφεντικά ακόμα θυμούνται με πίκρα εκείνο το ενάμισυ χαμένο μεροκάματο που αναγκάστηκαν να πληρώσουν δίχως να το δουλέψουμε. Ερεθισμένοι όσο δεν πήγαινε άλλο οι σιχαμένοι υπάλληλοί τους στα μμε μας είπανε χίλιες φορές τεμπέληδες κι εμείς δεν απαντήσαμε όπως τους άξιζε. Ας είναι. Την Τετάρτη μετά το χιόνι, ο κατά τα άλλα ανώνυμος μετανάστης εργάτης έβαλε το χιονάνθρωπό του να μας χαιρετήσει από το χιονισμένο μπαλκόνι μιας βίλας στην Κηφισιά. Υπό τις κατάλληλες συνθήκες, ακόμη και το χιόνι μπορεί να βγάλει ζεστασιά.